

EPICA

ZECE RESPIRATIIL SCURTE

(Ten Tiny Breaths) **Vol. 1**

K.A. TUCKER

Autoare de bestselleruri *USA Today*

Pentru fanii romanelor
E ușor să te iubesc, Tammara Webber,
Destine la limită, Katie McGarry
și *Intimidare* de Penelope Douglas.

„Tucker plusează necrutător cu și mai multă dorință și tensiune erotică la fiecare întâlnire a celor doi tineri protagoniști, Kacey și Trent. Aveți în față un roman plin de romantism, cu personaje secundare creionate ingenios – un mod captivant de a porni o serie care va frânge inimi.”
(Kirkus)

Zece respirații scurte este un roman înduioșător. Am râs, am plâns, am suferit și m-a adus în starea ca eu însămi să fiu nevoită să respir de zece ori, scurt.

(Cora Carmack, autoarea
bestsellerului *New York Times*, *Losing It*)

Mi-a plăcut foarte mult! Cu adevărat un *must-read*! Nu v-aș spune mai multe, pentru că trebuie să simțiți pe propria piele impactul fiecărui moment tensionat de la început până la sfârșit, pentru un efect șocant și complet. Vă spun doar că trebuie să o citiți.

(Maryse Black Maryse's Book Blog)

Este una dintre cele mai bune cărți de ficțiune contemporană pentru tineri. Trebuie citită de toți cei ce iubesc poveștile de dragoste inspirate din viața reală cu și despre tinere puternice și independente.

(Jen Lamoureux Hypable.com)

ISBN 978-606-8754-09-3

9 786068 754093 >

EpicLove

Ficțiune pentru tineri
www.edituraepica.ro

*Respiră, Kacey. Zece respirații
scurte. Agată-te de ele.
Simte-le. Iubește-le.*

Cu patru ani în urmă, viața lui Kacey Cleary a fost distrusă atunci când mașina în care se afla a fost lovită în plin de un tânăr șofer beat, omorându-i părintii, pe iubitul ei și pe cea mai bună prietenă a sa. Încă mai este bântuită de amintirea momentului în care a rămas prizonieră între fiarele contorsionate ale autoturismului, ascultând-o pe mama ei cum își dădea ultima suflare. Acum, Kacey vrea să își lase trecutul în urmă. Înarmată cu două bilete de autobuz, Kacey și sora ei în vârstă de cincisprezece ani, Livie, fug din Grand Rapids, Michigan, pentru a începe o nouă viață în Miami. La început, fetele se zbat să o scoată la capăt, dar Kacey nu este deloc îngrijorată. Ea poate face față oricui, în orice situație – cu excepția vecinului său misterios din apartamentul 1D.

Trent Emerson are niște ochi albaștri în care arde un foc mocnit, gropițe adânci și pare că se menține într-un echilibru perfect între a fi un tip simpatic și unul dur. Călită fiind de trecutul ei tragic, Kacey este hotărâtă să țină pe toată lumea la distanță, dar atracția lor este de netăgăduit, iar Trent caută cu disperare și neîncetat o cale spre inima împietrită a lui Kacey – chiar dacă asta înseamnă că oricând poate să iasă la iveală un secret exploziv care va zgudui din temelii ambele lor lumi.

**ZECE
RESPIRATI
SCURTE**

K.A. TUCKER

**ZECE
RESPIRAȚII
SCURTE**

(Ten Tiny Breaths) Vol. 1

K.A. TUCKER

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Ten Tiny Breaths, K. A. Tucker
Copyright © 2012 by K. A. Tucker

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-8754-09-3

București, 2016

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUCKER, K.A.

Zece respirații scurte / K.A. Tucker; trad.: Gabriela
Stoica — București : Epica, 2016

ISBN 978-606-8754-09-3

I. Stoica, Gabriela (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

PROLOG

— Respiră doar, ar spune mama mea. Zece respirații scurte...
Agață-te de ele. Simte-le. Iubește-le.

De fiecare dată când țipam și băteam nervoasă din picior, sau îmi ieșeau ochii din orbite din pricina frustrării, sau mă înverzeam de spaimă, îmi psalmodia cu calm aceleași cuvinte. De fiecare dată. Exact aceleași. Ar fi trebuit să își tatueze pe frunte afurisita aia de mantră.

— Nu are niciun sens! zbieram eu în chip de răspuns.

N-am înțeles niciodată. Cum naiba poate să te ajute o respirație scurtă? De ce nu o respirație profundă? De ce zece? De ce nu trei sau cinci sau douăzeci? Eu urlam, iar ea se mulțumea să îmi zâmbescă blând. Nu înțelegeam la vremea aceea.

Dar acum înțeleg pe deplin.

stadiul întâi

■ ■ ■

COMPLET AMORȚITĂ¹

¹ În original, *Comfortably Numb*, titlul unei melodii din albumul *The Wall* al formației *Pink Floyd*

CAPITOLUL UNU

Un șuierat ușor... inima îmi bubuie în urechi. Nu aud nimic altceva. Sunt sigură că gura mea se mișcă, strigând numele lor... Mami?... Tati?... dar nu îmi aud glasul. Dar mai rău e că nu le aud pe ale lor. Mă întorc spre dreapta și văd silueta lui Jenny, dar membrele ei arată ciudat și nefiresc și ea stă înghesuită în mine. Portiera de pe partea ei este mai aproape decât ar trebui să fie. Jenny? sunt eu sigură că spun. Ea nu răspunde. Mă întorc spre stânga și nu văd decât negru în fața ochilor. E prea întuneric ca să îl văd pe Billy, dar știu că este acolo, deoarece îi simt mâna. Este mare și puternică și îmi învâluie degetele. Dar nu se mișcă... Încerc să o strâng, dar nu îmi pot convinge mușchii să se contracte. Nu pot să fac nimic altceva decât să îmi întorc capul și să îmi ascult inima bătând în piept precum ciocanul pe nicovală, pentru ceea mi se pare a fi o eternitate.

Lumini difuze... voci...

Le văd. Le aud. Mă înconjoară de jur împrejur, apropiindu-se. Deschid gura să strig, dar nu îmi pot găsi energiă necesară. Vocile se aud mai tare, luminile devin mai strălucitoare. Aud un horcăit și mi se face părul măciucă. Parcă ar fi o persoană care se căznește să își dea dubul.

Aud un zgomot puternic, boc, boc, boc, ca și cum cineva ar trage manetele pentru a aprinde reflectoarele de scenă, și, dintr-odată, lumina se revarsă din toate părțile, învâluind mașina cu puterea ei orbitoare.

Parbrizul spart.

Metalul contorsionat.

Pete întunecate.

Băltoace.

Sânge. Peste tot.

Dintr-odată, totul dispare, iar eu cad pe spate, prăbușindu-mă în apa rece, scufundându-mă și mai tare în întuneric, prinzând viteză în timp ce oceanul, cu imensitatea lui, mă înghite cu totul. Deschid gura să îmi umplu plămâni cu aer. Dau de apa rece care îmi năvălește în plămâni, umplându-i până la refuz. Presiunea din piept este insuportabilă. Stă să explodeze. Nu pot să respir... Nu pot să respir. Respirații scurte, o aud pe mama instruindu-mă, dar nu pot s-o fac. Nu pot să respir scurt nici măcar o singură dată. Corpul îmi tremură..., îmi tremură..., îmi tremură...

— Trezește-te, draga mea.

Deschid brusc ochii și dau nas în nas cu o tetieră uzată. Îmi trebuie o clipă pentru a-mi veni în fire, pentru a-mi calma inima care îmi bubuie în piept.

— Nu aveai aer. Te sufocai. Erai ceva de speriat, spune vocea.

Mă întorc și dau cu ochii de o doamnă aplecată deasupra mea, pe culoarul dintre banchete, cu chipul ei brăzdat de riduri adânci, plin de îngrijorare, și cu degetele ei zbârcite și diforme pe umărul meu. Corpul meu se face covrig, instinctiv, înainte ca eu să îmi pot controla zvâcnetul genunchiului provocat de atingerea ei.

Ea își îndepărtează mâna cu un zâmbet blajin.

— Îmi pare rău, draga mea. Mă gândeam doar că ar fi bine să te trezesc.

Înghițind în sec, reușesc să îngaim un „mulțumesc” gutural dezagreabil.

Ea dă din cap și se întoarce la locul ei din autobuz.

— Trebuie să fi avut vreun coșmar.

— Mda, răspund eu, revenind la vocea mea obișnuită, de obicei calmă și ștearsă. Abia așteptam să mă trezesc.

— Am ajuns.

O scutur ușor de braț pe Livie. Ea mormăie și își turtește nasul de fereastră. Nu știi cum poate să doarmă în halul ăsta, dar a reușit să o facă, sforăind ușor de șase ore încoace. Pe bărbie îi șerpuiește o dără de salivă uscată, cu cruste. *Superatractivă.*

— Livie, o strig eu din nou, cu o undă de nerăbdare în glas. Trebuie să ies din cutia asta de conserve. Acum.

Ea dă din mână să o las în pace și mormăie bosumflată:

— Nu mă deranja, dorm acum.

— Olivia Cleary! mă răstesc eu la ea în timp ce pasagerii forfotesc să își recupereze bagajele de mână aflate în compartimentele de deasupra scaunelor. Haide. Trebuie să ies de aici până nu mă apucă toți dracii!

Nu vreau să vorbesc răstit, dar nu am încotro. Nu mă simt în largul meu în spații închise. După douăzeci și două de ore în afurisitul ăsta de autobuz, mi se pare o idee foarte bună să deschid trapa de urgență și să sar afară pe fereastră (și chiar mă tentează să încerc).

În sfârșit, cuvintele mele își croiesc drum până la ea. Pleoapele îi flutură, ea își deschide ochii albaștri, încă amețiți de somn, și privește pierdută autogara din Miami preț de o clipă.

— Am ajuns? întrebă ea căscând și ridicându-se în picioare să admire peisajul. Oh, uite! Un palmier!

Sunt deja în picioare pe culoar, pregătindu-ne rucsacurile pentru coborâre.

— Ura, palmieri! Haide, să mergem. Asta doar dacă nu vrei să mai petreci încă o zi pe drum, mergând înapoi în Michigan.

La gândul acesta, corpul ei se pune în mișcare.

Până când ajungem să ne dăm jos din autobuz, șoferul a și descărcat bagajele din compartimentul pentru obiecte voluminoase. Le reperez pe cele care ne aparțin, amândouă de un roz aprins. Viețile noastre, toate lucrurile noastre, reduse la câte o valiză de fiecare. Asta-i tot ce am reușit să încropim când am fugit în goana mare din casa unchiului Raymond și a mătușii Darla. Nu contează,

îmi spun eu în sinea mea, în timp ce o cuprind cu mâna pe după umeri pe sora mea. Ne avem una pe cealaltă. Asta este tot ceea ce contează.

— E cald ca în iad, exclamă Livie și, exact în același timp, simt cum mi se prelinge pe spate un firicel de sudoare.

E dimineață târziu și soarele deja strălucește cu putere deasupra noastră, ca o minge de foc pe cer. Câtă diferență față de răcoarea de toamnă pe care am lăsat-o în urmă, la Grand Rapids. Își trage gluga roșie pe cap și se alege cu o serie de fluierături din partea unui grup de tipi pe skateboarduri, fiindcă nu ține seama de indicatorul „accesul interzis” din acea parte a parcării acoperite.

— Ai și pornit la agățat, Livie? o șicanez eu.

Obrajii ei devin subit rozalii și se furișează în spatele unui stâlp de beton ca să se ascundă vederii.

— Îți dai seama că nu ești un cameleon, nu-i așa?... Oh! Tipul cu tricoul roșu se îndreaptă spre noi chiar acum.

Îmi lungesc gâtul spre grup, rămânând în expectativă.

Ochii lui Livie se măresc de groază preț de o secundă, ca apoi să își dea seama că am glumit doar.

— Taci din gură, Kacey! șuieră ea, pocnindu-mă în umăr.

Livie se fâstâcește toată când vine vorba să fie în centrul atenției oricărui băiat. Faptul că în ultimul an s-a transformat într-o brunetă de o frumusețe răpitoare nu a ajutat-o să treacă peste asta.

Surâd cu blândețe în timp ce o privesc cum își face de lucru cu puloverul. Nu are habar cât de atrăgătoare este și nu mă deranjează treaba asta, din moment ce urmează să fiu ingerul ei păzitor.

— Păstrează-ți inocența, Livie. Viața mea va fi mult mai ușoară dacă rămâi la fel de inocentă timp de, hai să zicem, vreo cinci ani.

Ea își dă ochii peste cap.

— În regulă, Miss Sports Illustrated¹.

¹ Tânără care a pozat pentru revista *Sports Illustrated*; există o legendă urbană conform căreia persoanele sau echipele care apar pe coperta acestei reviste vor fi urmărite de ghinion.

— Ha!

Ce-i drept, o parte din atenția tontălăilor ăia este probabil îndreptată asupra mea. Doi ani de antrenament intens de kick boxing mi-au modelat un corp tare ca piatra. Și, în combinație cu părul meu arămiu roșcat și cu ochii de un albastru cristalin, atrage mult prea multă atenție nedorită.

Livie seamănă leit cu mine pe când aveam cincisprezece ani. Aceiași ochi de un albastru-deschis, același nas subțire, același ten palid tipic irlandez. Există o singură mare diferență între noi totuși, și aceea constă în culoarea părului. Dacă ne-ai înfășura părul cu prosoape, ai crede că suntem gemene. Ea a moștenit părul negru strălucitor al mamei noastre. De asemenea, este cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât mine, deși eu sunt cu cinci ani mai în vârstă decât ea.

Da, oricine s-ar uita la noi, fie el și cretin, și-ar da seama că suntem surori. Dar asemănările noastre se încheie aici. Livie este un înger. Îi dau lacrimile atunci când vede copii plângând, se scuză când cineva se ciocnește din greșeală de ea, face muncă de voluntariat în cantinele săracilor și în biblioteci. Găsește o scuză pentru oamenii care fac lucruri idioate. Dacă ar fi suficient de mare încât să aibă carnet de conducere, ar călca frâna ca să evite greierii.

Eu... Eu nu sunt Livie. Poate că pe vremuri mă asemănam mai mult cu ea. Dar nu și acum. Pe când eu sunt un nor de furtună ce se profilează amenințător la orizont, ea este soarele care străpunge norul.

— Kacey!

Mă întorc ca să dau cu ochii de Livie care ține larg deschisă ușa unui taxi, cu sprâncenele arcuite.

În niciun caz, buzunarul nu ne permite să mergem cu taxiul.

— Am auzit că nu mai este atât de amuzant ca pe vremuri să scoțoești după mâncare prin tomberoane.

Ea trântește ușa taxiului, schimonosindu-se la față și lăsându-l să plece.

— Nu e mult mai costisitor decât autobuzul.

Își lovește iritată valiza de bordură.

— Pe bune? Suntem abia de cinci minute în Miami și ai și început să te rupi în figuri? Vrei să mănânci din gunoaie, Livie? Am exact atâta rahat în portofel cât ne trebuie ca să trecem de ziua de duminică.

Îi întind portofelul ca să-l inspecteze.

Ea se congestionează la față.

— Îmi pare rău, Kace. Ai dreptate. Nu sunt tocmai în apelé mele.

Oftez și imediat după aceea îmi pare rău că am repezit-o. Livie nu are tăria să își exprime ferm punctul de vedere. Ce-i drept, ne ciorovăim, dar eu sunt întotdeauna cea vinovată și o știi. Livie e un copil bun. A fost dintotdeauna un copil bun. Supusă, calmă. Mami și tati nu trebuiau să îi spună niciodată același lucru de două ori. Când au murit, și sora mamei ne-a luat în grija ei, Livie s-a autodepășit și a devenit un copil și mai bun. Eu m-am îndreptat în direcția opusă. Cea dificilă.

— Hai să mergem, pe aici.

Îmi înlănțuiesc brațul de al ei și o strâng ușor în timp ce despățuresc foaia de hârtie cu adresa. După o lungă și laborioasă conversație purtată cu bărbatul în vârstă din spatele ghișeului de sticlă — înarmate cu o șaradă și cu o diagramă trasată cu creionul pe o hartă a orașului pe care sunt încercuite trei puncte de transfer — iată-ne într-un autobuz de transport local, sperând că nu ne îndreptăm spre Alaska.

Sunt bucuroasă, deoarece sunt frântă de oboseală. În afară de cele douăzeci de minute de ațipit iepurește în autobuz, nu am dormit de treizeci și șase de ore. Sunt obosită și îngrijorată și aș prefera mai degrabă să călătoresc în liniște, dar felul cum își agită Livie mâinile în poală, mă face să îmi iau gândul rapid de la treaba asta.

— Ce este, Livie?

Ea ezită, încrețindu-și fruntea.

— Livie...

— Crezi că mătușa Darla a chemat poliția?

— Îmi întind mâna ca să o strâng de genunchi.

— Nu-ți face probleme în privința asta. Ne vom descurca noi. Nu ne vor găsi și, dacă o vor face, polițiștii vor afla ce s-a întâmplat.

— Dar el *nu* a făcut nimic, Kace. Probabil că era mult prea beat ca să știe care era camera lui.

— Îi arunc săgeți din priviri.

— *Nu* a făcut nimic? L-ai uitat pe bărbatul acela în vârstă, dezgustător și excitat, care se înghesuia în coapsele tale?

— Livie strânge din buze de parcă ar fi gata să vomite.

— Nu a făcut nimic, pentru că ai fugit de acolo și ai venit în camera mea. Nu-l mai apăra pe nenorocitul ăla.

— Am remarcat privirile pe care i le arunca unchiul Raymond lui Livie, care începuse să se maturizeze în ultimul an. Dulcea, inocenta Livie. I-aș fi strivit testiculele, dacă ar fi pus piciorul în camera mea și el știa treaba asta. Livie totuși...

— Ei bine, tot ce sper este ca ei să nu vină să ne ia înapoi.

— Eu clatin din cap.

— Asta nu se va întâmpla. Eu sunt tutorele tău acum și nu îmi pasă de toate documentele alea legale idioate. Tu nu o să pleci de lângă mine. Mai mult chiar, mătușa Darla urăște orașul Miami, mai ții minte? Urăște e puțin zis. Mătușa Darla este o baptistă bigotă, care își petrece tot timpul liber în rugăciune și are grijă se asigure că toți ceilalți se roagă sau sunt conștienți de faptul că ar trebui să se roage ca să se ferească de iad, de sifilis și de sarcini nedorite. Este convinsă că majoritatea orașelor sunt un teren propice pentru tot răul din lume. Fanatică, e puțin spus. Ea nu va veni la Miami, cu excepția cazului în care Iisus însuși ar organiza o convenție aici.

— Liv dă din cap. Vocea ei se transformă în șoptă.

— Crezi că unchiul Raymond și-a dat seama ce s-a întâmplat? Am putea avea mari probleme din cauza asta.

— Ridic din umeri.

— Cui îi pasă dacă își dă seama?

O parte din mine își dorește să fi ignorat pledoaria lui Livie și să fi chemat poliția ca să îl surprindă pe unchiul Raymond în scurta „vizită” pe care o făcuse în camera ei. Dar Livie nu voia să aibă de-a face cu rapoartele poliției și cu avocații, și cu Protecția Copilului și, în mod cert, am fi avut parte de tot tacâmul. Poate chiar și de știrile locale. Niciuna dintre noi nu își dorea așa ceva. Avusesem din plin parte de toate astea după accident. Cine știe ce ar face cu Livie, având în vedere că este minoră? Probabil că ar ajunge în grija unei asistente maternale. Nu mi-ar da-o mie. Am fost catalogată drept „instabilă” în prea multe rapoarte de expertiză, încât să îmi fie încredințată viața cuiva.

Așa că Livie și cu mine am făcut un târg. Eu nu îl voi reclama dacă ea va pleca cu mine. Noaptea trecută s-a dovedit a fi una perfectă pentru evadare. Mătușa Darla își petrecea toată noaptea într-un așezământ de retragere spirituală, așa că eu am pisat trei somnifere și le-am trântit în berea de după cină a unchiului Raymond. Nu îmi vine să cred că idiotul a luat paharul pe care i l-am turnat și i l-am servit cu toată drăgălășenia. Nu îi adresasem zece cuvinte în ultimii doi ani, de când aflatem că pierduse moștenirea noastră la o masă de blackjack din cazinou. Cu toate acestea, nu și-a dat seama de înșelăciune. Până să se facă ora șapte, zăcea întins pe canapea sforăind, așa că am avut suficient timp să ne înșfăcăm valizele, să golim portofelul lui și caseta secretă cu bani a mătușii Darla aflată sub chiuveta de bucătărie și să prindem autobuzul de seară. Poate că am exagerat un pic drogându-l și furându-le banii. Dar poate că nici unchiul Raymond nu ar fi trebuit să se dovedească a fi un pedofil dezgustător.

■ ■ ■

— O sută douăzeci și patru, citesc eu numărul locuinței cu glas tare. Asta e.

E adevărat. Stăm umăr la umăr pe trotuar în fața noului nostru cămin — un bloc de apartamente cu trei etaje de pe strada Jackson

Drive cu pereți din stuc alb și ferestre mici. Pare bine întreținut și are ceva din aerul unei case de pe plajă, cu toate că ne aflăm la o distanță de jumătate de oră de țarm. Dacă inspir profund, aproape că pot să surprind un miros vag de cremă de protecție solară și de alge.

Livie își trece o mână prin coama ei de păr de un negru frapant.

— Mai spune-mi o dată, unde ai putut găsi un asemenea loc?

— Pe www.cautcudisperareunapartment.com, glumesc eu.

După ce Livie a năvălit ca o furtună în camera mea, cu ochii în lacrimi, în acea noapte, am știut că trebuia să plecăm din Grand Rapids. O căutare pe internet a dus la alta, și uite așa am trimis un e-mail unui proprietar, oferindu-i chiria pe șase luni cu bani gheață. Doi ani de turnat și servit supraevaluatele cafele de la Starbucks s-au dus pe apa sâmbetei.

Și merită fiecare strop de cafea turnat și servit.

Urcăm scările și ajungem la o intrare boltită.

— Poza din reclamă arăta grozav, spun eu în timp ce trag cu putere de mânerul porții și îmi dau seama că e încuiată. Bine păzită.

— Uite aici.

Livie apasă o sonerie rotundă crăpată, aflată în partea dreaptă a ușii. Nu scoate niciun sunet, iar eu sunt convinsă că e stricată. Îmi înăbuș un căscat și aștept să intre sau să iasă cineva.

Trei minute mai târziu, cu mâinile căuș la gură, sunt gata să strig numele proprietarului când aud un târșăit de pantofi pe ciment. Își face apariția un bărbat între două vârste, cu hainele boțite și cu un aspect murdar și neîngrijit. Are ochii inegali, e aproape chel în creștet și pot să jur că are o ureche mai mare decât cealaltă. Îmi aduce aminte de Sloth din filmul acela vechi de prin anii optzeci pe care ne punea tata să îl vedem, *Goonies*¹. Un film clasic, obișnuia tatăl meu să spună.

Sloth își scarpină burta proeminentă și nu spune nimic. *Pun pariu că e la fel de inteligent precum geamănul lui din film.*

¹ *Tălbarii*, film de comedie și aventură din 1985, cu scenariul după o poveste de Steven Spielberg.

— Bună ziua, numele meu este Kacey Cleary, mă prezint eu. Îl căutăm pe domnul Tanner. Suntem noile chirișe.

Privirea lui pătrunzătoare se oprește o vreme asupra mea, cântărindu-mă. Mă felicit în gând pentru faptul că port jeanși care îmi acoperă tatuajul de mărime considerabilă de pe coapsă în caz că *el* ar îndrăzni să mă judece *pe mine* după înfățișare. Își mută privirea apoi asupra lui Livie, unde zăbovește prea mult timp după părerea mea.

— Hei, voi, sunteți surori?

— Ne-au dat de gol valizele asortate? mă ia pe mine gura pe dinainte.

Intră odată pe poartă până să-și dea seama cât de inteligentă poți să fii, Kace.

Din fericire, buzele lui Sloth se arcuiesc într-un zâmbet.

— Spuneți-mi Tanner. Pe aici, vă rog.

Livie și cu mine ne uităm una la alta, șocate. Sloth este noul nostru proprietar? Ne poștește înăuntru, acompaniat fiind de zăngănitul puternic și scrâșnetul metalic al porții. Și, de parcă abia atunci i-ar pica fisa, se întoarce spre mine și îmi întinde mâna.

Eu încremenesc locului, holbându-mă la degetele acelea cărnoase, fără să îi întind mâna la rândul meu însă. Cum de nu m-am pregătit pentru așa ceva?

Livie se interpune cu agilitate între noi și îi apucă mâna zâmbind, iar eu mă dau înapoi câțiva pași răsuflând ușurată, astfel încât să nu creez nicio iluzie că aş avea ceva de-a face cu mâna acestui individ. Sau cu mâna oricui altcuiva. Livie se pricepe grozav să mă scoată din încurcătură.

Chiar dacă Tanner a observat manevra, nu spune nimic și ne conduce printr-o curte cu arbuști prăpădiți și plante uscate ce împresoară un grătar ruginit.

— Aici este spațiul comun.

Dă din mână a lehamite.

— Dacă vrei să faci un grătar, să vă bronzați, să vă relaxați, sau orice altceva, aici este locul.

Mă uit la mărarul înalți până la genunchi și la florile uscate de-a lungul bordurilor și mă întreb câți oameni consideră acest spațiu cu adevărat relaxant. Ar putea fi un loc plăcut dacă l-ar îngriji cineva.

— Trebuie să fie lună plină sau cam așa ceva, mormăie Tanner în timp ce mergem în urma lui spre un șir de uși vișinii. Fiecare are o fereastră laterală și toate trei etajele sunt identice.

— Ah, da? De ce?

— Este al doilea apartament pe care l-am închiriat în ultima săptămână pe e-mail. Aceeași situație — caut cu disperare un apartament, nu vreau să aștept, plătesc cash. Ciudat. Cred că fiecare om fuge de câte ceva.

Ia te uită. Ce zici de chestia asta? Poate că Tanner *este* mai isteț decât geamănul lui din film.

— Cel de acolo tocmai a sosit în dimineața aceasta.

Își îndreaptă un deget butucănos spre apartamentul 1D înainte de a ne conduce spre apartamentul vecin, marcat „1C” cu însemne auriu. Mănunchiul enorm de chei din mâna lui zăngăne în vreme ce el caută una anume.

— Și acum vă spun ceea ce le spun tuturor chiriașilor mei. Am o singură regulă, dar încălcarea ei atrage după sine anularea contractului. Pacea fie cu voi. Fără petreceri deșănțate cu droguri și orgii...

— Scuzați-mă — cum este definită orgia în statul Florida? Sexul în trei este în regulă? Și dacă presupune și sex oral, fiindcă știți... intervin eu, și mă aleg, pe bună dreptate, cu o căutătură urâtă din partea lui Tanner și cu un ghiont ascuțit în omoplat din partea lui Livie.

După această mică pauză, își drege glasul și continuă ca și cum eu n-aș fi spus nimic.

— Fără conflicte, familiale sau de altă natură. Nu am răbdare pentru prostiile astea și vă dau afară cu un șut în fund mai repede decât sunteți voi în stare să mă mințiți. S-a înțeles?

Dau din cap și îmi mușc limba, ca să rezist tentației de a fredda tema muzicală din Family Feud¹.

— L-am igienizat și l-am zugrăvit cu mâna mea. Nu este nou, dar ar trebui să vă ofere ceea ce ați solicitat.

Apartamentul este mic și sărăcăcios mobilat, având în partea din spate o zonă de chichinetă deschisă placată cu faianță albă și verde. Pereții albi nu fac decât să scoată și mai tare în evidență hidoșenia canapelei înflorate, în tonuri de brun roșcat și de portocaliu. O mochetă ieftină verde, în nuanța pădurii, și un miros vag de naftalină fac ca decorul acesta, tipic albilor din păturile de jos ale societății de prin anii '70, să arate drăguț. Și ceea ce e mai important, nu seamănă deloc cu poza din anunț. Surprize, surprize.

Tanner se scarpină la ceafă. Părul lui a început să încărunească.

— Nu e mare lucru, știu. Acolo sunt două dormitoare cu o baie comună. Am pus un vas nou de toaletă anul trecut așa că...

Își întoarce fața lui strâmbă spre mine.

— Dacă asta e tot...

Își vrea banii. Cu un zâmbet crispat îmi duc mâna la buzunarul din față al rucsacului și scot la iveală un plic voluminos. Livie se aventurează mai departe în explorarea apartamentului în timp ce eu îi plătesc chiria. Tanner o urmărește cu privirea, mușcându-și buzele de parcă ar vrea să spună ceva.

— Pare un pic cam prea tânără ca să fie pe cont propriu. Părinții voștri știu că sunteți aici?

— Părinții noștri sunt morți.

Cuvintele îmi ies pe gură la fel de dur cum îmi este și intenția, drept care șmecheria funcționează. *Vezi-ți dracu' de treaba ta, Tanner.*

¹ Joc de cuvinte bazat pe dublu sens al expresiei *family feud*: 1) conflict familial; 2) joc televizat american în care două familii se întrec în a numi cele mai populare răspunsuri la un sondaj adresat unui număr de 1000 de persoane.

Se face pământiu la față.

— Oh, îmi pare rău să aud așa ceva.

Rămânem pe loc stingheri timp de trei secunde întregi. Îmi încrucișez brațele la subsuori, dându-i clar de înțeles că nu am de gând să strâng nicio mână. După ce se răsuțește pe călcâie și iese pe ușă afară, dau drumul unui mic suspin. Și el abia așteaptă să scape de mine. Îmi behăie peste umăr:

— Spălătoria¹ este la subsol. Fac curat acolo o dată pe săptămână și am pretenția ca toți chiriașii să mă ajute să păstrez ordinea și curățenia. Sunt la 3F dacă aveți nevoie de ceva.

Dispare, lăsând cheia în broască.

O gălesc pe Livie inspectând dulăpiorul cu medicamente din baia făcută ca pentru hobbiți. Încerc să fac un pas înăuntru, dar nu este loc pentru amândouă.

— Vas de toaletă nou. Duș vechi, oribil, mormăi eu, urmărind cu piciorul crăpăturile gresiei jechoase și uzate.

— Iau eu camera asta, se oferă Livie, strecurându-se pe lângă mine și îndreptându-se spre dormitorul din dreapta.

E gol cu excepția unei mese de toaletă și a unui pat dublu acoperit cu o cuvertură croșetată de culoarea piersicii. Fereastra, cu un singur ochi de geam, singura fereastră care dă spre exteriorul clădirii, este asigurată cu bare metalice negre de protecție.

— Ești sigură? E mică.

Știu, fără să mă uit la cealaltă cameră, că aceasta e cea mai mică dintre ele. Așa este Livie. Altruistă.

— Mda. E în regulă. Îmi plac spațiile mici.

Zâmbește. Încearcă să facă haz de necaz, îmi dau seama de asta.

— Ei bine, când vom da petrecerile alea nebune, nu vei fi în stare să înghesui mai mult de trei tipi în același timp aici. Îți dai seama, nu-i așa?

Livie azvârle cu o pernă în mine.

— Foarte amuzant.

¹ Serviciu prestat de mașini de spălat acționate cu monede sau jetoane.

Dormitorul meu este la fel, cu excepția faptului că este un pic mai mare și are un pat matrimonial cu o acoperitură tricotată verde, urâtă ca naiba. Oftez și strâmb din nas, dezamăgită.

— Îmi pare rău, Livie. Locul acesta nu seamănă deloc cu cel din reclamă. Fir-ar al dracului de Tanner cu reclama lui falsă cu tot!

Clatin din cap.

— Mă întreb dacă îl putem da în judecată.

Livie pufnește pe nări.

— Nu este chiar așa de rău, Kace.

— Spui asta acum, dar când ne vom bate cu gândacii pentru bucata noastră de pâine...

— Tu? Să te bați? Mă *șochezi* de-a dreptul.

Izbucnesc în râs. Puține lucruri mă mai fac să râd. Livie, încercând să facă pe sarcastica, este unul dintre ele. Încearcă să abordeze un ton degajat și cool. Sfârșește prin a vorbi ca o crainică de la radio într-o transpunere dramatică a unui roman polițist de doi bani.

— Locul ăsta e nașpa rău de tot, Livie. Până și tu trebuie să recunoști treaba asta. Dar suntem aici și asta e tot ce ne putem permite acum. Miami este îngrozitor de scump.

Își strecoară o mână într-a mea, iar eu i-o strâng. Este singura persoană pe care suport să o ating. Este singura a cărei atingere nu îmi dă senzația de cadavru. Uneori îmi vine greu să îi dau drumul din strânsoare.

— Este perfect, Kace. Doar puțin cam mic, cam verde și cam scos de la naftalină, dar nu suntem departe de plajă! Asta am vrut cu adevărat, nu-i așa?

Livie își întinde mâinile deasupra capului și oftează.

— Bun, și acum ce urmează?

— Ei bine, pentru început, hai să te înscrii la liceu în după-amiaza aceasta, ca nu cumva creierul acela mare al tău să intre la apă, spun eu, deschizând valiza cu un bobârnac, ca să îi golesc

conținutul. La urma urmei, când vei ajunge să faci miliarde de dolari și să vindeci cancerul, vei fi nevoită să îmi trimiți și mie bani.

Scotocesc printre hainele mele.

— Va trebui să mă abonez la o sală de forță. Și, după aceea, mă voi duce să văd câte conserve de carne de porc și supă de porumb pot să cumpăr după o oră de făcut trotuarul.

Livie scutură din cap. Nu îmi apreciază întotdeauna simțul umorului. Uneori cred că se întreabă dacă vorbesc serios. Mă aplec să smulg cuvertura de pe pat.

— Și, în mod categoric, trebuie să curăț tot rahatul din casa asta.

Spălătoria de la subsolul clădirii nu este ceva despre care să scrii celor de acasă. Panourile fluorescente aruncă o lumină disonantă pe pardoseala din beton decolorată în nuanța albastruie a ouălor de măcăleandru. Un odorizant cu parfum floral maschează izul de mosc ce plutește în aer. Mașinile au cel puțin cincisprezece ani vechime și probabil că vor face mai mult rău decât bine hainelor noastre. Dar nu e nici urmă de pânze de păianjen sau de scame pe nicăieri.

Înghesui toate cearceafurile și păturile în două mașini, înjurând omenirea pentru că ne-a obligat să dormim în așternuturi second-hand, în primul și în primul rând. *Voi cumpăra așternuturi noi din primii mei bani*, îmi iau eu angajamentul față de mine însămi. Torn un amestec de înălbitor și de detergent, reglez butonul de apă la temperatura cea mai înaltă, dorindu-mi ca programul respectiv de spălare să poarte eticheta: „fierbe orice organism viu până îl ia dracu”. Asta m-ar face să mă simt oarecum mai bine.

Mașina taxează șase monede de 25 de cenți per încărcătură. Urăsc mașinile de spălat cu monede. Mai devreme, Livie și cu mine am acostat persoane străine în mall, rugându-le să ne schimbe mărunțișul de cinci și zece cenți. Îmi dau seama că am exact atât

cât îmi trebuie în buzunarul meu secret, în timp ce încep să introduc monedele în fantele corespunzătoare.

— Este vreo mașină liberă?

O voce profundă masculină se face auzită drept în spatele meu, luându-mă prin surprindere destul de tare încât să chelălăi și să azvârl în aer ultimele trei monede. Din fericire, am reflexe de felină și prind două monede din zbor. Ochii mi se lipsesc de ultima care se lovește pe pardoseală și se rostogolește spre mașina de spălat. Plonjez după ea în patru labe.

Dar sunt prea înceată.

— La naiba!

Mă lovesc cu obrazul de pardoseala rece în timp ce mă uit cu atenție sub mașină în căutarea unei licăriri argintii. Degetele mele pot pătrunde dedesubt...

— N-aș face asta în locul tău.

— Ah, da?

Acum chiar că sunt șucărită. Cine altcineva decât un psihopat sau un violator s-ar furișa în spatele unei femei într-o spălătorie din subsol? Poate că și *este* unul dintre ei. Poate că ar trebui să îmi tremure pantalonii de frică acum. Nici pomeneală, însă. Nu mă sperii atât de ușor și, cinstit vorbind, sunt al dracului de nervoasă ca să îmi mai pese de altceva. Să încerce numai să mă atace. Va avea șocul vieții lui.

— Și de ce, mă rog? rostesc eu printre dinți, încercând să îmi păstrez calmul.

Pacea fie cu voi, ne-a avertizat Tanner. Fără îndoială că a sesizat ceva la mine.

— Pentru că suntem într-o spălătorie subterană rece și umedă din Miami. Tot felul de creaturi înfiorătoare cu opt picioare, precum și alte creaturi care alunecă și se târăsc se ascund în asemenea locuri.

Mă dau înapoi oripilată în timp ce mă lupt cu tremurul care îmi cuprinde întregul corp, imaginându-mi cum mâna mea se

retrage de dedesubtul mașinii cu o monedă și cu un șarpe drept bonus. Puține lucruri mă înspăimântă de moarte. O pereche de ochi ca niște mărgelile asociate cu un trup care se deplasează în zigzag ar fi unul dintre ele.

— Ciudat. Am auzit că prin locurile astea se furișează și niște creaturi înfiorătoare pe două picioare. Li se spune Perversi. O adevărată pacoste, s-ar putea spune.

Așa cum stau aplecată mult în față în pantalonii mei scurți negri, trebuie să aibă o priveliște minunată asupra fundului meu chiar acum. *Dă-i înainte, perversule. Savurează momentul, că doar cu atât te alegi. Și, la cea mai mică atingere pe care o simt pe piele, te ard la genunchi.*

Răspunde printr-un un râs gutural.

— Bine jucat. Ce-ar fi să te ridici acum din genunchi?

Părul de pe ceafă mi se zbârlește la auzul cuvintelor. Glasul lui are o puternică tentă sexuală. Aud un clinchet metalic, iar el adaugă:

— Perversul acesta are o monedă în plus.

— Ei bine, atunci ești genul meu favorit de — încep eu să spun, ajungând în partea de sus a mașinii de spălat în timp ce mă ridic să dau ochii cu mutra lui nenorocită.

Bineînțeles că bidonul deschis de detergent lichid e chiar acolo. Bineînțeles că o răstorn cu mâna. Bineînțeles că se împrăștie pe toată mașina de spălat și pe jos.

— Drăcia dracului! înjur eu, lăsându-mă din nou pe genunchi în timp ce privesc cum lichidul verde și lipicios bălțește peste tot. Tanner o să mă evacueze.

Perversul își coboară glasul.

— Ce dai să tac din gură?

Se aud niște pași apropiindu-se.

Instinctiv, îmi ajustez poziția astfel încât să îi disloc rotula dintr-o lovitură de picior și să îl fac să se prăvălească de durere, exact așa cum am învățat la lecțiile de antrenament. Simt furnicături

pe șira spinării în timp ce un cearșaf alb plutește prin aer și aterizează, acoperind pardoseala din fața mea. Trag o gură de aer în piept, așteptând răbdătoare în timp ce Perversul trece în stânga mea și se ghemuiește la podea.

Aerul îmi iese din plămâni cu un șuierat ușor și privesc încrămenită de mirare o pereche de gropițe și cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată — iriși bleu înlănțuiți în inele de cobalt. Îmi mijesc ochii. *Au puncte turcoaz în interiorul lor? Da! Oh, Doamne!* Pardoseala albăstruie, mașinile vechi și ruginite, pereții, totul în jurul meu dispăre sub greutatea privirii lui care mă dezbracă de mantia mea protectoare de javră, azvârlind-o departe de mine și lăsându-mă goală și vulnerabilă doar în câteva secunde.

— Putem să-l absorbim cu asta. Oricum aveam nevoie de detergent, șoptește el cu un zâmbet ștregar de puștan amuzat în timp ce mătură podeaua cu cearșeaful ca să îl îmbibe cu lichidul scurs.

— Stai, nu e nevoie să...

Vocea mea se pierde, iar slăbiciunea ei îmi provoacă greață. Dintr-odată, mă simt cât se poate de vinovată pentru că l-am etichetat drept pervers. Nu poate fi un pervers. E prea frumos și prea amabil. Eu sunt idioata care a dat cu monedele de-a azvârlita prin toate colțurile și acum el îmi șterge detergentul pe de pardoseala murdară ca să mă ajute!

Se pare că nu sunt în stare să articulez vreun cuvânt. Nu în timp ce casc gura ca o nătăfleață la brațele frumos sculptate ale Perversului, simțind cum mă străbate un val de căldură până în străfundurile mele. Îmbrăcat într-o cămașă cu mânecile suflecate și cu nasturii de sus descheiați, își etalează în fața mea ceea ce promite a fi partea superioară a unui corp bestial.

— Ai văzut ceva ce ți-a atras atenția? mă întreabă el, iar tonul său ironic mă face să îmi mut rapid privirea la chipul lui zâmbitor, în timp ce sângele îmi năvălește în obraji.

Naiba să îl ia pe tipul ăsta. Pare să treacă de la bunul samaritean la ispita diavolului cu fiecare nouă replică pe care o aruncă. Mai rău însă este faptul că m-a surprins privindu-l pe furie cu ochi galeși. Eu! Să mă uit galeși! La sală mă aflu în fiecare zi în preajma unor trupuri tot unul și unul, dar nu mă dau pe spate. Într-o oarecare măsură însă, constat că nu sunt imună la el.

— Tocmai m-am mutat aici. La 1D. Numele meu este Trent.

Se uită la mine pe sub niște gene imposibil de lungi, iar părul lui răvășit, castaniu cu reflexe aurii, îi încadrează frumos chipul.

— Kacey, mă sforțez eu să rostesc.

Așadar, tipul ăsta este noul chiriaș; vecinul nostru. Adică stă de cealaltă parte a peretelui din camera mea de zi! Pfui!

— Kacey, repetă el.

Îmi place forma pe care o iau buzele lui atunci când îmi rostește numele. Atenția mea rămâne îndreptată acolo: mă uit fix la cele două șiruri perfect drepte de dinți albi, până când simt că fața îmi explodează din cauza celui de-al treilea val de căldură. *Ei drăcie! Kacey Cleary nu roșește pentru nimeni!*

— Și aș vrea să dau mâna cu tine, Kacey, dar — spune Trent cu un zâmbet șăgalnic, ridicându-și la vedere palmele acoperite de detergent.

Până aici. Asta îmi pune capac. Ideea de a atinge acele mâini mă pocnește zdravăn peste obraz, risipind orice urmă de ceață vremelnică în care m-a băgat Trent și trezindu-mă înapoi la realitate.

Cred că pot să gândesc din nou la rece. Trăgând adânc aer în piept, mă zbat să îmi reactivez scuturile de protecție, pentru a pune o barieră într-o mine și făptura asta dumnezeiască, pentru a pune capăt tuturor reacțiilor pe care le am față de el, astfel încât să pot, pur și simplu, să îmi trăiesc viața departe de problemele pe care mi le-ar putea provoca. E mult mai simplu așa. *Doar atât și nimic mai mult, Kacey. O reacție. O reacție ciudată, atipică, provocată de un bărbat. Un bărbat incredibil de sexi, dar, la urma urmei, nu e ceva în care vrei să te bagi.*

— Mulțumesc pentru monedă, rostesc eu pe un ton indiferent, ridicându-mă în picioare și introducând-o în fantă.

Pornesc mașina.

— Măcar cu atât am putut să mă revanșez pentru faptul că ți-am tras o sperietură soră cu moartea.

E și el în picioare și își îndeasă așternuturile în mașina alăturată.

— Dacă Tanner spune ceva, o să îi zic că eu am făcut-o. Ori-cum, parțial e și vina mea.

— Parțial?

El râde pe înfundate, clătinând din cap. Stăm aproape unul de celălalt acum, atât de aproape încât umerii noștri mai au puțin și se ating. Prea aproape.

Mă dau câțiva pași înapoi ca să măresc distanța dintre noi. Mă pomenesc holbându-mă la omoplații lui, admirând felul cum cămașa cu pătrățele albastre îi stă întinsă pe umerii lați, cum jeansii i se mulează perfect pe fund.

Se oprește din ceea ce face ca să se uite peste umăr, și ochii lui strălucitori mă privesc în așa fel încât mă fac să îmi doresc anumite lucruri împreună cu el, pentru el, pentru plăcerea lui și a mea. Privirea îi alunecă în jos, pe toată lungimea corpului meu, fără pic de rușine. Tipul acesta e o adevărată contradicție. O clipă e drăgălaș, pentru ca în clipa următoare să devină obraznic. O contradicție șocantă și incitantă totodată.

Un semnal de alarmă se declanșează în capul meu. I-am promis lui Livie că voi renunța la aventurile de o noapte. De doi ani încoace, n-am mai răspuns vreunui tip nici măcar la întrebarea „Cât este ceasul?” darămite să intru în vorbă cu el. Și iată-mă acum, în prima zi din noua mea viață, gata să îl călăresc pe tipul ăsta pe mașina de spălat.

Dintr-odată, nu mă mai simt bine în propria piele. *Respiră, Kacey*, aud vocea mamei mele răsunându-mi în cap. *Numără până la zece, Kace. Zece respirații scurte.* Ca de obicei, sfatul ei nu îmi este

de folos, deoarece nu are niciun sens. Tot ce are sens este să scap de capcana asta pe două picioare. Fără nicio întârziere.

Merg cu spatele înspre ușă.

Nu vreau asemenea gânduri. Nu am nevoie de ele.

— Ei bine, unde te... ?

O iau la fugă pe scări, ca să ajung undeva unde să mă simt în siguranță, înainte de a-l auzi pe Trent sfârșindu-și întrebarea. Abia când ajung la parter caut o gură de aer. Mă sprijin de perete și închid ochii, urându-i bun venit înapoi acelei mantii protectoare care se mulează pe pielea mea și preia controlul asupra corpului meu.

CAPITOLUL DOI

Un șuierat...

Lumini puternice...

Sânge...

Apă, năvălindu-mi peste cap. Mă înec.

— Kacey, trezește-te!

Vocea lui Livie mă trage afară din întunecimea aceea sufocantă și mă aduce înapoi în dormitor. Este trei dimineața, iar eu sunt scăldată în sudoare.

— Mersi, Livie.

— Oricând, cu plăcere, răspunde ea cu glas molcom, întinzându-se lângă mine.

Livie este obișnuită cu coșmarurile mele. Rareori trece o noapte fără să am vreunul. Uneori mă trezesc singură. Alteori, am atacuri de panică și ea trebuie să îmi arunce un pahar cu apă rece în cap ca să mă readucă la normal. Nu a fost nevoie de așa ceva în noaptea asta.

Noaptea asta este una dintre nopțile bune.

Stau în liniște, nemișcată, până când îi aud respirația ei înceată și ritmică, și îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu mi-a luat-o și pe ea. I-a luat pe toți ceilalți, dar mi-a lăsat-o pe Livie. Îmi place să cred că El i-a dat gripa în seara aceea ca să o împiedice să vină la meciul meu de rugby. Plămânii congestionați și nasul care-i curgea ca la robinet au salvat-o.

Au salvat unica mea rază de lumină.

Mă trezesc devreme să îmi iau rămas-bun de la Livie care se duce pentru prima oară la noul liceu.

— Ai toate actele? îi reamintesc eu.

Am semnat toate documentele în calitate de tutore legal și am pus-o să jure că asta va spune că sunt, în caz că o întrebă cineva.

— Dacă vrei să știi părerea mea...

— Livie, nu te abate de la povestea asta și totul va decurge bine.

Ca să fiu cinstită, sunt un pic cam îngrijorată. Să te bazezi pe Livie că o să mintă e ca și cum te-ai aștepta ca un castel din cărți de joc să rămână în picioare pe vreme de furtună. Imposibil. Livie nu poate să mintă nici dacă propria ei viață este în joc. Și cam este, în cazul de față.

O privesc cum își termină cerealele Cheerios, își înșfacă geanta pentru școală și își dă părul pe după ureche de vreo douăsprezece ori. Acesta e unul dintre multele semne care o dau de gol. Un semn că intră în panică.

— Gândește-te bine, Livie. Poți fi oricine dorești să fii, o încurajez eu, mângâind-o pe umăr în timp ce ea e gata să se îndrepte spre ușă.

Îmi amintesc cum am găsit o fărâmă de consolare atunci când ne-am mutat la mătușa Darla și unchiul Raymond — o școală nouă și oameni noi care nu știau nimic despre mine. Am fost destul de proastă să cred că am scăpat odată pentru totdeauna de privirile compătimitoare. Dar veștile se răspândesc cu repeziciune în orașele mici și în curând am ajuns să îmi iau gustarea la toaletă sau să chiulesc toată ziua de la școală ca să evit șușotilele. Acum totuși, o lume întreagă ne desparte de Michigan. Chiar că avem o șansă să o luăm din nou de la capăt.

Livie se oprește din drum, se întoarce și îmi aruncă o privire inexpresivă.

— Sunt Olivia Cleary. Nu încerc să fiu nimeni altcineva.

— Știu. Vreau să spun doar că nimeni nu știe nimic despre trecutul nostru pe aici.

Acesta a fost un alt subiect supus negocierii odată cu venirea noastră aici. Cerința mea — să nu împărtășim nimănui trecutul nostru.

— Trecutul nostru nu ne reprezintă. Eu sunt ceea ce sunt și tu ești ceea ce ești și așa trebuie să și fim, îmi reamintește Livie.

Pleacă și știi exact ce gândește. Eu nu mai sunt Kacey Cleary. Sunt goală pe dinăuntru, lipsită de orice sentiment, care trănțește glume deocheate. Sunt Kacey impostoarea.

Pe când eram în căutarea apartamentului, nu mă uitam doar după o școală decentă pentru Livie. Aveam nevoie de o sală de antrenament. Nu una unde fetele fusiforme se fudulesc în costumele lor noi și stau lângă gantere, vorbind la telefon. O sală de lupte.

Așa am dat de The Breaking Point.

The Breaking Point este la fel de mare ca O'Malleys din Michigan, așa că, de îndată ce îi trec pragul, mă simt ca acasă. Este complet utilată cu lumini difuze, un ring de lupte și mulți saci de diverse mărimi și greutateți, atârnați de căpriori. Aerul este impregnat cu acea duhoare binecunoscută de transpirație și nerv — produsul secundar al porțiiei de cincizeci de bărbați la o femeie.

În timp ce intru în sala principală, inspir adânc, întâmpinând cu bucurie siguranța pe care mi-o conferă. Cu trei ani în urmă, de-abia externată după o îndelungată spitalizare, după fizioterapia extensivă pentru consolidarea părții drepte a corpului meu, zdrobit în accident, m-am înscris la o sală de sport. Petreceam ore întregi acolo în fiecare zi, ridicând greutateți, făcând exerciții cardio, toate acele lucruri care îmi fortificau corpul distrus, dar nu îmi ajutau cu nimic sufletul devastat de durere.

Apoi, într-o zi, un tip musculos pe nume Jeff, cu mai multe piercinguri și tatuaje decât un rock star depravat a intrat în vorbă cu mine.

— Faci antrenamente destul de intense, mi-a spus el.

Am dat din cap, nefiind interesată de nicio direcție în care s-ar fi putut îndrepta conversația. Până când mi-a dat cartea lui de vizită.

— Ai încercat la O'Malleys, în capătul străzii? Predau acolo kick boxing câteva seri pe săptămână.

Se pare că am un talent înnăscut pentru sportul ăsta. Am progresat rapid, devenind eleva lui strălucită, probabil din cauză că mă antrenam șapte zile pe săptămână fără întrerupere. S-a dovedit a fi mecanismul de adaptare perfect pentru mine. Cu fiecare șut, cu fiecare pumn, sunt capabilă să îmi canalizez furia, frustrarea și durerea într-o singură lovitură solidă. Toate emoțiile pe care mă străduiesc din greu să le îngrop în viața de toate zilele, le pot elibera aici într-o manieră nondistructivă.

Din fericire, The Breaking Point este o sală ieftină și îți se permite să îți reînnoiești abonamentul lunar, fără alte taxe de înscriere. Am suficienți bani puși deoparte pentru o lună. Știu că ar trebui să îi direcționez spre mâncare, dar să nu fac antrenament nu reprezintă o opțiune pentru mine. Societatea o duce mult mai bine atâta timp cât eu mă duc în mod regulat la o sală de sport.

După ce mă înscriu și mi se oferă un tur de recunoaștere, îmi trântesc echipamentul lângă un sac cu nisip liber. Simt ochii ațintiți asupra mea, privirile întrebătoare. *Cine e roșcata? Nu își dă seama ce fel de sală este asta?* Se întreabă dacă pot să ard măcar un nenorocit de pumn sacului. Probabil că fac deja pariuri cu cine mă va duce primul la dușuri.

Să încerce numai.

Ignor faptul că sunt în centrul atenției, precum și comentariile deșuchiate și nechezăturile, în vreme ce îmi încălzesc mușchii, de

teamă să nu îmi răsucesc ceva după o pauză de trei zile. Și zâmbesc cu superioritate. Jigodii împuțite.

Trag de câteva ori aer în piept, ca să îmi calmez nervii, și mă concentrez pe sac, acel obiect grațios care va absorbi toată durerea mea, suferința mea, ura mea, fără să protesteze.

Și după aceea, îmi descarc toate aceste emoții asupra lui.

Soarele nici măcar nu s-a trezit încă și cel mai îngrozitor gen de heavy metal, din acela pe gustul expirațiilor, bubuie asurzitor în camera mea. Ceasul deșteptător arată ora șase dimineața. *Da. Chiar la țanc.* Este a treia zi la rând când vecinul meu mă trezește cu hărmălaia asta.

— Pacea fie cu voi, mormăi eu în timp ce îmi trag pătura peste cap, repetând vorbele lui Tanner.

Bănuiesc că aceste cuvinte nu înseamnă să dobori ușa vecinului cu piciorul și să îi izbești aparatura electronică de perete.

Dar nu înseamnă nici că n-aș avea dreptul la răzbunare.

Îmi înșfac iPod-ul — unul din puținele lucruri, în afară de haine, pe care l-am trântit în valiză când am șters-o în graba mare — și derulez listele de redare. Uite-o aici. Hannah Montana. Prietena mea cea mai bună, Jenny, a încărcat porcăria asta în glumă, cu ani în urmă. *Se pare că, până la urmă, se dovedește a-mi fi de folos.* Îmi înăbuș durerea ce mă leagă de aceste amintiri în timp ce apăs butonul de redare și dau volumul la maxim. Sunetul contorsionat ricoșează în pereții celulei mele. Difuzoarele probabil că vor exploda, dar merită din plin.

Și după aceea încep să dansez.

Ca o maniacă, țopăi prin cameră în ritmul muzicii, fluturându-mi brațele în aer și sperând că persoana vizată o urăște pe Hannah Montana la fel de tare ca și mine.

— Ce faci? zbiară Livie, năvălind în camera mea cu pijama mototolită și cu părul vâlvoi.

Se repede la iPod-ul meu și trânteste cu putere butonul de oprire.

— Îi dădeam doar o lecție vecinului meu care mă trezește dimineața. E un soi de cur cu puță.

Ea se întunecă la față.

— L-ai cunoscut? De unde știi că e un tip?

— Pentru că nicio păsărică nu pune așa un rahat de muzică să urle la șase dimineața, Livie.

— Oh. Cred că nu se aude din camera mea.

Fruntea i se încrețește în timp ce studiază peretele comun.

— E îngrozitor.

Mă uit la ea ridicând din sprânceană.

— Crezi? Nemaivorbind că am lucrat până la unsprezece seara trecută!

Am intrat în prima mea tură la un Starbucks, într-un cartier din apropiere. Eram disperati, iar eu am o scrisoare de recomandare beton datorită fostului meu patron, un tip de douăzeci și patru de ani, genul de băiețușul mamei, pe nume Jake, căruia i s-a pus pata pe roșcata cea rea de muscă. Am fost suficient de isteță încât să mă port frumos cu el. A meritat.

După ce face o pauză, Livie ridică din umeri, ca după aceea să strige:

— Să dansăm, atunci!

Și dă volumul la maxim.

Amândouă țopăim de mama focului prin cameră, pradă unui acces necontrolat de chicoteli isterice până când auzim niște bubuituri în ușă.

Lui Livie îi fuge toată culoarea din obraji. Așa e ea — latră, dar nu mușcă. Eu? Nu îmi fac probleme. Îmi arunc pe mine halatul jerpelit de casă de culoare mov și mă îndrept țanțoșă nevoie mare spre ușă. *Să vedem ce are de spus despre asta.*

Sunt cu mâna pe clanță, gata să deschid larg ușa, când Livie îmi șoptește cu asprime în glas:

— Așteaptă!

Mă opresc și mă întorc ca să o văd pe Livie clătinând din deget, așa cum făcea mama mea când mă certa.

— Nu uita, ai promis! Am făcut un târg. O luăm de la capăt aici, da? O nouă viață? Nouă, Kacey.

— Mda. Și?

— Și, ai putea, te rog, să nu faci pe regina ghețurilor? Și să încerci să fii mai degrabă precum Fosta Kacey? Știi tu, cea care nu ridică ziduri între ea și restul lumii? Cine știe? Poate ne putem face ceva prieteni pe aici. Încearcă măcar.

— Vrei să ne împrietenim cu niște boșorogi, Livie? Dacă așa stau lucrurile, puteam la fel de bine să rămânem acasă, i-o trântesc eu cu răceală în glas.

Dar cuvintele ei mă înțepă precum un ac lung înfipt drept în inimă. Venite din partea altcuiva, ar fi trecut pe lângă mine. Problema e că nu mai știu cine este Fosta Kacey. Nu îmi amintesc de ea. Tot aud că ochii îi străluceau ori de câte ori râdea și, că atunci când interpreta la pian melodia „Stairway to Heaven” tatălui ei, îi dădeau lacrimile. Avea o grămadă de prieteni, nemaivorbind că se îmbrățișa și se săruta pe furiș și se ținea de mână cu iubitul ei ori de câte ori avea ocazia.

Fosta Kacey a murit cu patru ani în urmă și n-a mai rămas din ea nimic altceva decât o epavă. O epavă care, timp de un an, a făcut recuperare fizică medicală în spital ca să își repare corpul făcut zob, doar ca să fie externată cu un suflet făcut fărâme. O epavă ale cărei calitative au coborât în picaj, situându-se printre ultimii din clasă. Care s-a scufundat timp de un an în lumea drogurilor și a alcoolului, o modalitate alternativă de a face față situației. Actuala Kacey nu plânge, nu varsă nici măcar o lacrimă. Nu sunt sigură dacă știe cum să o facă. Nu își deschide nicidecum sufletul; nu

suportă atingerea mâinilor deoarece îi reamintesc de moarte. Nu-i lasă pe oameni să pătrundă în sufletul ei, pentru că aduc cu ei durerea. La vederea unui pian se cufundă într-un vârtej de ceață. Singura ei consolare este să lovească de mama focului sacii uriași de nisip până când încheieturile degetelor i se înroșesc, picioarele i se îngreunează și corpul ei — ținut laolaltă de nenumărate tije și agrafe metalice — stă să se prăbușească. O cunosc bine pe Actuala Kacey. Sunt în mod categoric legată de ea, la bine și la rău.

Dar Livie și-o amintește pe Fosta Kacey și, pentru Livie, sunt dispusă să încerc orice. Îmi ridic colțurile gurii ca să schițez un zâmbet. Îmi dă o senzație ciudată și nefirească și, după cum tresare Livie, probabil că arată ușor amenințător.

— Bine.

Mă îndrept să deschid ușa.

— Așteaptă!

— Dumnezeuule, Livie! Ce mai e acum? oftez eu cu exasperare.

— Uite. Îmi dă umbrela ei roz cu buline negre. S-ar putea să fie un criminal în serie.

Acum e rândul meu să îmi dau capul pe spate și să izbucnesc în râs. Un sunet atât de ciudat și de rar, deoarece nu mi se întâmplă des să râd, dar e un râs din toată inima.

— Și ce-ar trebui să fac cu asta? S-o înfig în el?

Ea ridică din umeri.

— Mai bine decât să bați la el ca la fasole, așa cum vei vrea tu să o faci.

— Bine, bine, hai să vedem cu cine avem de-a face aici.

Mă aplec spre ferestruica de lângă ușă și dau la o parte perdeaua subțire ca pânda de păianjen, căutând din priviri un bărbat cărunt, cu un tricou decolorat care a intrat la apă și șosete negre. O părticică din mine tresaltă la gândul că s-ar putea să fie Trent, tipul de la spălătorie. Ochii aceia în care ardea un foc mocrnit mi-au invadat gândurile de câteva ori, fără să vreau, în ultimele

câteva zile, și nu mi-a fost deloc ușor să-i poftesc afară, cu el prin preajmă. Mai mult chiar, m-am pomenit stând cu ochii pironiți pe peretele comun al apartamentelor noastre ca o perversă, întrebându-mă ce face. Dar muzica vine din cealaltă parte, așa că nu poate fi el.

În schimb, văd, de cealaltă parte a ușii noastre, o coadă de cal blondă ca mătasea porumbului agitându-se, înainte și înapoi, în ritmul bubuiturilor.

— Pe bune? pufnesc eu cu dispreț, bâjbâind la încuietore.

Barbie stă în fața ușii noastre. Nu glumesc. O bombă sexi blondă în carne și oase, înaltă de un metru șaptezeci și cinci, cu un corp athletic, cu buze cărnoase și ochi gigantici în nuanța florilor de brebenoc. Constat că mi-a pierit graiul în timp ce studiez șortul ei minuscul din bumbac și felul cum logo-ul „Play Boy” se întinde și se distorsionează pe partea din față a maieului ei cu bretele. *Țiția nu pot fi adevărați. Sunt de mărimea baloanelor cu aer cald.*

O voce molcomă și târăgănată mă scoate din transă.

— Bună, eu sunt Nora Matthews, vecina de alături. Toată lumea îmi spune Storm¹.

Storm? Storm de alături cu baloane gigantice cusute pe piept?

Aud cum își drege glasul și îmi dau seama că încă mă mai holbez la sânii ei. Îmi întorc repede privirea înapoi spre chipul său.

— Nicio problemă. Doctorul mi i-a mărit gratis pe când dormeam, glumește ea chicotind nervos, și alegându-se din partea lui Livie cu o tuse sugrumată din pricina șocului.

Noua noastră vecină, Nora alias „Storm” cu țâțe gigantice false. Mă întreb dacă Tanner i-a servit și ei deviza „fără orgii, pacea fie cu voi” când i-a dat cheile.

Îmi întinde o mână fermă, iar eu mă încordez instantaneu, străduindu-mă din răspuțeri să nu dau înapoi în mod vizibil. De

¹ Furtuna.

aceea urăsc să fac noi cunoștințe. În aceste vremuri morbide nu am putea cu toții să ne mulțumim doar să ne facem cu mâna și să ne vedem mai departe fiecare de viața lui?

Un creștet negru ca pana corbului apare brusc în raza mea vizuală. Livie plonjează să înșface mâna întinsă de Storm.

— Bună, eu sunt Livie.

Îi mulțumesc în gând surorii mele pentru că m-a salvat încă o dată.

— Ea este sora mea, Kacey. Suntem nou-venite în Miami.

Storm îi adresează un zâmbet impecabil și se întoarce din nou cu fața spre mine.

— Uite ce este, îmi pare rău pentru muzică.

Carevasăzică știe că eu sunt instigatoarea.

— Nu aveam habar că s-a mutat cineva lângă mine. Lucrez de noapte și fetița mea de cinci ani mă trezește dis-de-diminează. Asta e tot ce pot face ca să stau trează.

Acum observ că are albul ochilor roșu și injectat. Mă macină vinovăția, acum când știi este și un copil la mijloc. Drăcia dracului. Urăsc sentimentul de vinovăție, mai ales față de străini.

Livie își drege glasul și îmi aruncă o privire cu subînțeles, reamintindu-mi să „nu mă port ca o javră”.

— Nu e mare lucru. Dar poate că nu chiar atât de tare? Sau nu chiar din anii optzeci? Îi propun eu.

— Tata m-a făcut dependentă de AC/DC. Știu, nu e deloc cool.

Zâmbește larg.

— Sunt deschisă la sugestii. Orice în afară de Hannah Montana, te rog!

Întinde mâinile în fața ei în chip de capitulare, alegându-se cu un chicotit din partea lui Livie.

— Mami!

Își face apariția o versiune în miniatură a lui Storm, îmbrăcată într-o pijama în dungii, care se ascunde pe după picioarele lungi și bine proporționate ale mamei sale, de unde ne privește iscoditor, cu degetul mare în gură. Este probabil cea mai superbă puștoaică pe care am văzut-o vreodată.

— Acestea sunt noile noastre vecine, Kacey și Livie. Ea este Mia, ne face Storm prezentările, mângâind cu o mână buclele de un blond închis ale fetei.

— Bună! i se adresează Livie pe tonul acela entuziast, rezervat copiilor mici. Încântată de cunoștință.

Chiar dacă m-am transformat într-o epavă, copiii mici au puterea de a topi temporar stratul protector de gheață ce îmi învâluie inima. Ei și cățelușii cu burtică.

— Bună, Mia, rostesc eu cu glas moale.

Mia dă înapoi ezitând și își ridică privirea înspre Storm.

— Este rușinoasă cu străinii, se scuză Storm, apoi își coboară privirea ca să i se adreseze Miei.

— E în regulă. Poate că fetele acestea vor fi noile noastre prietene.

Cuvintele „noile noastre prietene” își fac imediat efectul. Mia iese din spatele picioarelor mamei ei și rătăcește prin apartamentul nostru, târând după ea o pătură galbenă decolorată din lână. La început, se mulțumește doar să inspecteze casa noastră, de parcă ar căuta indicii despre noile ei „prietene”. Când privirea ei se oprește, în cele din urmă, asupra lui Livie, nici că și-o mai mută în altă parte.

Livie se lasă în genunchi ca să o privească pe Mia în ochi, un zâmbet enorm lățindu-i-se pe toată fața.

— Eu sunt Livie.

Mia ridică în sus pătura, cu o mină serioasă.

— El este domnul Magoo¹. Prietenul meu.

Acum, când vorbește, îi văd spațiul ce se cascadează acolo unde și-a pierdut doi dinți. Dintr-odată, e mult mai drăgălașă.

— Încântată de cunoștință, domnule Magoo.

Livie strânge materialul între degetul mare și cel arătător, prefăcându-se că dă mâna cu el. Livie trebuie să fi trecut testul cu domnul Magoo, deoarece Mia o apucă de mână și o trage pe ușă afară.

— Vino să-i cunoști și pe ceilalți prieteni ai mei.

Dispar amândouă în apartamentul vecin, lăsându-mă singură cu Storm.

— Voi, fetelor, nu sunteți de prin părțile astea.

Este o afirmație, nu o întrebare. Sper să se mulțumească doar cu atât.

— Sunteți de mult aici?

Storm cântărește din priviri camera noastră de zi sărăcăcios mobilată, aproape în același fel cum a făcut-o și fiica ei mai de vreme, zăbovind asupra unei poze înrămate agățate pe perete, în care suntem noi împreună cu părinții noștri. Livie a smuls-o de pe peretele din camera comună a mătușii Darla în momentul când am zbughit-o pe ușă.

O dojenesc în gând pe Livie pentru că a pus-o aici, unde poate să o vadă toată lumea, să pună întrebări, chiar dacă eu nu am dreptul să o fac. Sunt puține momentele în care Livie pune piciorul în prag. Acesta este unul dintre ele. Dacă ar fi după mine, poza ar sta în camera lui Livie, unde aş găsi motive să nu mă duc decât ocazional.

Îmi este mult prea greu să le privesc chipurile.

— Doar de câteva zile. Nu-i așa că arată ca un adevărat cămin?

¹ Personaj de desene animate.

stadiul al doilea

■ ■ ■

NEGAREA

CAPITOLUL TREI

Intru în bucătărie pe jumătate adormită ca să dau de Livie și de Mia așezate la măsuță, jucând *Go Fish*.

— Bună dimineața, ciripește Livie.

— Bună dimineața, o imită Mia.

— E vreo *opt* ceasul, mormăi eu în timp ce iau din frigider carafa ieftină cu suc de portocale, o achiziție extravagantă.

— Cum a fost la slujbă? întrebă Livie.

Iau o dușcă zdravănă direct din carafă.

— De tot rahatul.

Aud un șuierat și mă pomenesc cu degetul lui Mia împungând aerul în direcția mea.

— Kacey tocmai a spus un cuvânt urât! șoptește ea.

Mă fac mică de tot sub privirea neînduplecată a lui Livie.

— Am dreptul la unul, bine? spun eu, căutând o modalitate de a mă scuza.

Va trebui să fiu atentă la ce îmi iese pe gură atunci când Mia e prin preajmă.

Mia își apleacă căpșorul într-o parte, de parcă ar cugeta la justificarea oferită de mine. Și apoi, așa cum se întâmplă cu capacitatea limitată de concentrare a atenției la un copil de cinci ani, odioasa mea infracțiune este repede dată uitării. Ne anunță zâmbind:

— Fetelor, sunteți invitate la brunch. Adică, nici mic dejun, nici prânz.

E rândul meu să îi arunc o privire necruțătoare lui Livie.

— Am ajuns deja atât de departe?

Livie se încruntă și vine lângă mine.

— Ai spus că vei încerca, îmi reamintește ea în șoaptă, ca să nu o audă Mia.

— Am spus că mă voi purta frumos. Nu am spus că o să fac schimb de rețete de briose cu vecinele, ripostez eu, străduindu-mă din răputeri să nu mârâi de nervi.

Mă aleg din partea ei cu o pereche de ochi dați peste cap.

— Nu mai dramatiza atâta. Storm e cool. Cred că ți-ar plăcea dacă ai înceta să o eviți. Atât pe ea cât și pe celelalte ființe vii.

— Dacă vrei să știi, săptămâna asta am servit cu grație peste o mie de cești de cafea unor ființe vii. Unele dintre ele, chiar îndoielnice.

Livie își încrucișează brațele pe piept, privirea ei dură se mai înmoaie, dar nu spune nimic.

— Nu evit oamenii.

Ba da, îi evit. Pe toți, inclusiv pe Barbie. Și pe Gropițe în Obraji de alături. Pe el, în mod categoric. Sunt sigură că i-am întrezărit de câteva ori silueta zveltă urmărindu-mă de la fereastră, pe când mă întorceam acasă noaptea, dar mi-am băgat capul între umeri și am mers mai departe, simțind cum mă făceam mică la gândul că așa mai putea da nas în nas cu el din nou.

— Chiar așa? Fiindcă Storm e convinsă că o eviți. A ieșit să stea de vorbă cu tine zilele trecute, dar tu ai intrat ca o furtună în apartament, înainte ca ea să apuce să te salute.

Mă ascund în spatele unei alte înghițituri de suc. Prinsă cu mâța în sac. Chiar așa am și făcut. Am auzit ușa ei descuindu-se și începutul unui „Bună, Kacey” și m-am grăbit să închid ușa apartamentului nostru.

— *Sunt* iute ca fulgerul. Fata Fulger sună chiar frumos, adaug eu.

Livie mă urmărește cum inspectez frigiderul aproape gol și stomacul meu protestează, chiorăind exact la țanc. Am căzut de acord să cheltuim cât mai puțin posibil până când voi strânge un salariu-două în bancă, așa că ne-am dus traiul cu cereale ieftine și cu sandvișuri cu salam de mai bine de o săptămână. Având în vedere că eu am nevoie în medie de mai multe calorii decât o tânără de douăzeci de ani ca să fiu în stare de funcționare, am devenit cam înceată. Așadar, cred că Storm a acumulat cel puțin cinci puncte în potențiala bancă a prieteniei prin faptul că s-a oferit să ne hrănească.

— Limba îmi alunecă pe deasupra dinților de sus.

— Bine, îi spun eu din vârful limbii.

Livie se luminează la față.

— Carevasăzică e un da?

Ridic din umeri. În interiorul meu, simt cum mă cuprinde panica.

Livie prea se leagă sufletește de fetele astea. Legăturile sufletești nu sunt bune. Legăturile sufletești provoacă durere. Mă strâmb la ea:

— Doar dacă nu face sandvișuri cu salam.

Ea chicotește și știu că nu doar din pricina glumei mele jalnice.

Știe că încerc, și asta o face fericită.

Schimb subiectul.

— Și apropo, cum e la noua ta școală?

Am lucrat în schimbul de după-amiază toată săptămâna, așa că nu am apucat deloc să comunicăm, cu excepția bilețelelor lăsate pe masa de bucătărie.

— Oh... e bine.

Livie pălește de parcă ar fi văzut o fantomă. Se duce la rucsacul ei, aruncând o privire ca să se asigure că Mia stă la masă, ocupată fiind cu jocul ei de cărți.

— Mi-am verificat contul de e-mail de la școală, îmi explică ea în timp ce îmi întinde o foaie de hârtie.

Simt cum mi se încordează spinarea. Mă așteptam la asta.

Draga mea Olivia,

Presupun că sora ta te-a convins să fugi. Nu înțeleg cu niciun chip de ce, dar sper că ești teafără și nevătămată. Te rog să îmi trimiți un mesaj ca să știu unde ești. Voi veni după tine ca să te aduc acasă, acolo unde părinții tăi ar dori să fii. Asta i-ar face fericiți. Nu sunt supărată pe tine. Ești o oaie rătăcită din pricina lupului. Lasă-mă, te rog, să te aduc acasă. Unchiul tău și cu mine îți ducem lipsa teribil de mult.

Cu drag,

Mătușa Darla

Mă năpădește brusc un val căldură ce erupe în mine ca un vulcan, în timp ce simt cum îmi fierbe sângele în vene. Și nu din cauza comentariului cu lupul. Nu-mi pasă de chestia asta. Mi-a pus în cârcă porecle mult mai rele. Ceea ce mă deranjează este că se folosește de părinții noștri ca să o facă să se simtă vinovată, știind prea bine că treaba asta ar dura-o pe Livie.

— Nu i-ai răspuns, nu-i așa?

Livie clatină solemn din cap.

— Bine, rostesc eu printre dinții încleștați, făcând hârtia ghem. Șterge-ți contul. Fă-ți unul nou. Să nu-i răspunzi vreodată. Nici măcar o dată, Livie.

— Bine, Kacey.

— Vorbesc serios!

O aud pe Mia trăgând precipitat aer în piept și îmi temperez imediat glasul.

— Nu avem nevoie de ei în viața noastră.

Urmează o pauză îndelungată.

— Nu e o persoană rea. Este bine intenționată.

Vocea lui Livie se înmoaie.

— Nici despre tine nu se poate spune că i-ai făcut viața tocmai ușoară.

Înghit în sec, în încercarea de a scăpa de nodul de vinovăție care simt că mi se pune în gât, amenințând să preia controlul asupra furiei mele.

— Știi asta, Livie. O știi prea bine. Dar „bunele intenții” ale mătușii Darla nu sunt deloc bune pentru noi.

Mă frec cu mâinile pe frunte. Nu sunt proastă. În primul an după accident, mi-am canalizat toate eforturile, toată concentrarea și toate gândurile asupra recuperării corpului meu, astfel încât să mă pot mișca din nou. Odată externată, mi-am îndreptat atenția asupra exilării amintirilor din fosta mea viață într-o fântână fără fund. Dar, cu toate acestea, erau anumite zile imposibile — sărbători, aniversări și așa mai departe — și am învățat cu repeziciune că alcoolul și drogurile, deși capabile să distrugă vieți omenești, aveau totodată și puteri magice; puterea de a amorti durerea. Mă bazam, din ce în ce mai mult, pe aceste arme împotriva valului constant și copleșitor de apă ce îmi năvălea peste cap, amenințând să mă înece.

Și sexul, pe deasupra. Lipsit de orice semnificație și de orice rațiune. „Mă foloseam” de străini de care nu îmi păsa și cărora nu le păsa de mine. Fără așteptări, cel puțin din partea mea. Tipi de la petreceri, tipi de la școală. Dacă ei se simțeau stingheri după aceea, nici că îmi păsa. Nu-i lăsam să se apropie suficient de tare de mine încât să aflu. Era un mecanism perfect de a face față durerii.

Mătușa Darla știa prea bine ce se petrecea. Nu știa însă cum să se descurce în această împrejurare. Nu știa cum să abordeze problema. La început, a încercat să mă pună în legătură cu preotul ei care, la rândul său, avea mă să confrunte cu demonii mei interiori și să mă elibereze de ei. La urma urmei, dacă era să te iei după ea, toată treaba asta trebuia să fi fost lucrătura demonilor. Dar atunci când demonii s-au dovedit a fi imuni la puterea exercitată de biserică

ei, s-a hotărât că cel mai bun lucru era să îi ignore. „Este doar o fază trecătoare” o auzeam șoptindu-i lui Livie în timp ce o mângâia ca să o consoleze. O fază dezgustătoare, înjositoare, cu care ea nu voia să aibă nimic de-a face. Începând din acel moment, ea și-a concentrat toată atenția asupra nepoatei virtuose.

Nu mă deranja treaba asta.

Până când m-am trezit cu Livie bătându-mă pe spate ca să nu mă înec cu propria mea vomă, hohotind isteric, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, și repetând întruna: „Promite-mi că nu mă vei părăsi!” Cuvintele ei a fost precum un cuțit înfipt în inima mea.

Am renunțat la tot în noaptea aceea. La băutură. La droguri. La sexul la întâmplare. La sex, punct. Nici măcar nu m-am mai uitat la vreun tip de atunci încolo. Nu știu sigur din ce cauză. Probabil că toate acestea sunt legate cumva în mintea mea. Din fericire, am găsit în curând o nouă sursă de defulare în kick boxing. Livie nu a fost niciodată întru totul de acord și nici nu m-a încurajat în privința noii mele dependențe, dar este mulțumită că am găsit o modalitate de a le înlocui pe celelalte.

Trântesc ușa frigiderului, nevrând să mă mai gândesc la mătușa Darla sau la tenebrele trecutului meu care mă distrugea.

— La ce oră e micul dejun?

— Brunch-ul! mă corectează Mia, oftând exasperată.

■ ■ ■

Aroma delicioasă de bacon și de cafea îmi stârnește și mai tare senzația de foame în vreme ce o urmărm pe Mia până în apartamentul ei. Mă felicit în gând pentru că am făcut alegerea corectă. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că voi avea energia necesară pentru antrenamentul de azi la sală.

Mă uit prin apartamentul lui Storm cu o doză de admirație. Este apartamentul nostru în oglindă, cu excepția faptului că este *drăguț*. A umplut camera de zi cu perne decorative strălucitoare, în

nuanța gri-porumbel și cu mese micițe din sticlă pe care se află veioze frumusele din cristal. Un televizor cu ecran plat tronează pe o comodă elegantă din lemn de tec. Mocheta verde oribilă a ascuns-o sub o carpetă mițoasă bej. Pe pereții ei, de un gri perlat, sunt împrăștiate fotografii alb-negru, pline de candoare, ce o înfățișează pe Mia. În vreme ce la noi se vede cu ochiul liber că stăm într-un apartament ieftin cu chirie, casa lui Storm parcă ar fi buticul unei fete în trend.

Trebuie să recunosc că, în timp ce stau la masă, ascultându-le în liniște pe Storm vorbind, pe Livie și pe Mia tachinându-se reciproc, începe să îmi fie simpatcă Storm, fie că îmi place sau nu treaba asta. Deși nu s-ar zice atunci când te uiți la ea, cu baloanele alea gonflabile care îți sar în ochi, Storm este o fată trecută prin lume, cu mult bun-simț și mult mai matură decât cei douăzeci și trei de ani ai ei. Și asta se vede imediat. E plăcută și, din când în când, aruncă câte o vorbă de duh cu vocea ei molcomă și răgușită. Se joacă tot timpul cu suvițele ei de păr, râde din te miri ce și, în ochii ei, nu văd nimic altceva decât sinceritate și un viu interes. Pentru o persoană atât de frumoasă, nu este deloc vanitoasă sau preocupată de sine. Cu toate acestea, în cea mai mare parte a timpului, stă și ascultă. Și privește. Ochii ei perspicace remarcă orice. O surprind studiindu-mi tatuajul de pe coapsă, îngustându-și ușor ochii și sunt convinsă că ia în colimator cicatricea hidoasă de dedesubt. Este singura cicatrice mare de pe corpul meu care nu a fost cauzată de vreo operație, ci de un ciob mare de sticlă în zbor.

Nu mă întrebă nimic despre asta, ceea ce mă face să o plac și mai mult.

— Oh, Doamne! exclamă Storm căscând, cu ochii înroșiți și cu cearcăne vineții dedesubt.

Se sprijină în coate, frecându-se cu putere pe față.

— Abia aștept să vină vremea ca Mia să nu se mai trezească cu noapte-n cap. Aș putea, cel puțin în cursul săptămânii, să mai fur câte un pui de somn dimineața când e la școală.

— Oh, chiar voiam să te întreb. Te deranjează dacă o duc pe Mia în parcul din capătul străzii? se oferă Livie, de parcă chiar s-ar fi gândit la treaba asta și ar fi uitat, pur și simplu.

Îmi dau seama imediat ce vrea să facă. E atât de tipic pentru Livie.

— Nu am să o pierd nicio clipă din ochi. Nici măcar o secundă, îți promit. Am atestat de acordare a primului ajutor în caz de stop cardio respirator, certificat de salvamar și o mie de ore de voluntariat la grădinița de zi, începe Livie să recite impresionantul ei CV. Am chiar și o copie printată a CV-ului meu în apartament, în caz că vrei una. Și referințe!

Sigur că ai, Livie.

— Ne întorcem, să zicem, în patru ore. Ți convine așa?

— Da, mami! Spune da!

Mia țopăie pe canapea, agitându-și frenetic brațele.

— Spune da! Da! Da! Mami, spune da!

— Bine, bine. Liniștește-te.

Storm râde, făcându-i semn cu mâinile să se domolească.

— Sigur că poți, Livie. Ți petreci și așa atât de mult timp cu ea. Nu îmi fac nicio grijă în privința referințelor tale. Ar trebui să te plătesc, totuși.

— Nu. Categorie nu.

Livie face un gest ca și cum ar alunga cuvintele cu mâna și se alege cu o privire tăioasă din partea mea. *E nebună? Îi place să mănânce sandvișuri cu salam? Trebuie să ne reprofilăm pe conserve din carne de porc?*

Livie o ajută pe Mia să se încălțe.

— Pa, mami! strigă Mia în drum spre ușă.

Livie evită contactul vizual cu mine. E ca și cum ea ar avea o linie directă de acces la creierul meu și mi-ar putea citi gândurile caustice.

De îndată ce se închide ușa, lui Storm îi pică fruntea pe masă.

— Credeam că am să mor astăzi. Of, Kacey. Pot să jur că sora ta este precum un înger care plutește în jurul meu, fluturându-și aripile din satin și bagheta magică. N-am mai întâlnit vreo persoană ca ea. Mia este deja îndrăgostită de ea.

Stratul de gheață ce îmi acoperă inima se topește. Ajung la concluzia că aș putea „să încerc” să mă împrietenesc cu Storm Matthews, cu sânii ei falși cu tot.

— Pe curând, Livie, mormăi eu, în vreme ce îmi adun în grabă lucrurile pentru Starbucks, cu chipul posomorât.

— Kace...

Urmează o pauză lungă. Nodul care i s-a pus în gât lui Livie umple liniștea din apartament și știu că o deranjează ceva.

— Of, Livie!

Îmi dau capul pe spate.

— Spune odată ce ai de spus. Nu vreau să întârzii la fantastica mea slujbă.

— Cred că ar fi trebuit să rămân la Grand Rapids.

Simt că mi se taie picioarele. Furia răbufnește în mine de sar scânteii la gândul că sora mea mai mică ar fi rămas singură acolo. Fără mine.

— Termină odată cu rahatul ăsta, Livie.

Îi dau un bobârnac ușor peste nas, făcând-o să tresară.

— Chiar în clipa asta. Bineînțeles că nu ar fi trebuit să rămâi în Grand Rapids.

— Și cum vom supraviețui, totuși?

— Ne prostituăm fiecare câte zece ore pe zi. Maximum.

— Kacey!

Oftez și redevin serioasă.

— O să ne descurcăm cumva.

— Pot să îmi iau și eu o slujbă.

— Tu trebuie să îți vezi de școală, Livie. Dar... o admonestez cu degetul. Dacă Storm îți oferă bani din nou, acceptă-i.

Ea clatină deja din cap.

— Nu. Nu iau bani fiindcă îmi petrec timpul cu Mia. E amuzantă.

— Se presupune că ar trebui să te amuzi cu persoane de vârsta ta, Livie. Cum ar fi băieții, de exemplu.

Ea își împunge bărbia în aer cu încăpățănare.

— Atunci când nu vor mai fi niște idiști, am s-o fac și pe asta. Până atunci, copiii de cinci ani sunt mai pe înțelesul meu.

Îmi înăbuș un hohot de râs. Asta este o parte din problema lui Livie. E atât de deșteaptă! Genial de deșteaptă. Nu a relaționat niciodată cu copii de vârsta ei. Cred că s-a născut cu maturitatea unei persoane de douăzeci și cinci de ani. Pierderea părinților a condus însă la exacerbara problemei. A crescut prea repede.

— Dar tu? Nu e niciodată prea târziu pentru a-ți urma visul de a merge la Princeton, rostește ea încetșor.

Îmi scapă un nechezat deloc plăcut.

— Visul acela a murit de ani de zile pentru mine, Livie, și știi asta. Tu vei merge însă la facultate, cu bursa aceea integrală pe care o vei obține. Eu mă voi înscrie undeva, la un institut de învățământ superior local, de îndată ce voi avea banii necesari.

Și voi falsifica cumva foaia mea matricolă, astfel încât să acopăr cei doi ani cu calificative execrabile.

Lui Livie i se încreștește fruntea în stilul ei caracteristic.

— Local, Kate? Lui tata nu i-ar fi plăcut deloc asta.

Are dreptate. Nu i-ar fi plăcut. Tatăl nostru a fost student la Princeton. Tatăl lui, la rândul-i, a fost student la Princeton. Din

punctul lui de vedere, aş putea la fel de bine să mă înscriu la o şcoală cu arcade de aur pe blazon şi să fac cursuri de întors burgerii de pe o parte pe alta... dacă nu mă duc la Princeton. Dar mami şi tati nu mai sunt, iar unchiul Raymond ne-a pierdut întreaga noastră moştenire la cazinou, la o masă de blackjack.

Îmi aduc aminte de noaptea când am făcut descoperirea asta, de parcă ar fi fost ieri. Era a nouăsprezecea mea aniversare şi le-am cerut mătuşii Darla şi unchiului Raymond banii noştri, ca să ne mutăm. Voiam să devin tutorele legal al lui Livie. Am ştiut că era ceva în neregulă în momentul în care mătuşa Darla nu a fost în stare să mă privească în ochi. Unchiul Raymond a dat în bălbăială până când, într-un final, mi-a trântit-o că nu a mai rămas nimic din ei.

După ce am spart aproape toate farfuriile de pe poliţa din bucătărie şi mi-am înfipt piciorul în jugulara unchiului Raymond, atât de tare, încât s-a făcut vineţiu la faţă, am format numărul poliţiei, gata să îi acuz de furt. Livie mi-a smuls telefonul din mâini şi a închis înainte de a se face legătura. Nu am fi avut câştig de cauză. Cel mai probabil că eu aş fi fost cea arestată. La cât de inteligenţi erau mama şi tata, nu îşi planificaseră totuşi să moară. Toţi banii rămaşi după achitarea datoriilor au ajuns la unchiul Raymond şi la mătuşa Darla pentru ca ei să „aibă grijă” de noi. În secret, mă bucuram întrucâtva că unchiul Raymond a făcut ceea ce a făcut. Asta îmi oferea încă o scuză întemeiată să o iau pe sora mea şi să las în urmă acel capitol al vieţii noastre o dată pentru totdeauna.

O bat pe Livie uşor pe spate, încercând să îi atenuez sentimentul de vinovăţie.

— Tata ar fi fericit să ştie că suntem în deplină siguranţă.
Punct.

A doua zi, pe când mă aflu la spălătorie, Storm năvălește pe scări în jos, zâmbitoare dar cu ochii duși în fundul capului. Livie a dus-o din nou pe Mia în parc, așa că mă gândesc cu toată seriozitatea să îi trag una după ceafă pentru că refuză să îi ia bani.

— Tanner ar trebui să își pună chiloții grămadă aici.

Storm își lasă piciorul să alunece peste pata verde lipicioasă lăsată de detergentul meu. Îmi bag capul între umeri, reamintindu-mi în gând să cobor mai târziu și să frec pardoseala. Numai când mi-l imaginez pe Tanner în orice fel de lenjerie de corp, mi se și pune un nod în gât.

Continui să îmi sortez rufele în tăcere până când remarc faptul că Storm stă în picioare acolo, cu mâinile în sân, urmărindu-mă din priviri. E clar că vrea să îmi spună ceva, dar probabil că nu știe de unde să înceapă.

— De cât timp stai aici? o întreb eu în cele din urmă.

Cred că se sperie de vocea mea, deoarece tresare și începe să azyârle în mașină tricourile mititele și chiloțeleii minusculi ai Miei.

— Oh, de trei ani, cred? Este o clădire destul de sigură, cu toate că nu aş coborî aici în toiul nopții.

Cuvintele ei mă duc cu gândul la Trent și la sentimentele nedorite pe care mi le-a provocat fără prea mult efort din partea lui. Locuim aici de săptămâni întregi și nu am mai dat nas în nas cu el. Dacă aş sta să scormonesc în adâncul ființei mele, dacă aş catadicsi să dau atenție sentimentului pe care încerc să îl îngrop, aş surprinde o ușoară urmă de dezamăgire în această privință. Dar o zdrobesc iute cu un ciocan și o arunc în fundul fântânii, alături de toate celelalte sentimente nedorite.

— Cum sunt ceilalți oameni din clădire?

Ea ridică din umeri.

— Mulți dintre ei vin și pleacă. Chiria este mică, așa că sunt mulți studenți. Toți se poartă frumos, în special cu Mia. Doamna Potterage de la etajul trei mă ajută, având grijă de aia mică după

școală, când sunt eu la muncă. Oh, adaugă ea, dând amenințător din deget, ferește-te de 2B ca de ciună. Acolo locuiește Pete Perversul.

— Îmi dau capul pe spate scoțând un geamăt.

— Fantastic. Niciun bloc de apartamente nu este complet fără un locatar pervers.

— Oh, și s-a mutat de curând un tip lângă tine. La 1D.

Nu pot să îmi controlez micul val de roșeață care mi se urcă pe gât.

— Mda, Trent, rostesc eu pe un ton indiferent în timp ce setez mașina de spălat. Până și numele lui rostit cu glas tare sună incitant. Trent. Trent. Trent. *Oprește-te, Kace.*

— Ei bine, nu am stat de vorbă cu acest Trent, dar l-am văzut și... uau.

— Își flutură sprâncenele în chip sugestiv.

Grozav. Superba mea vecină Barbie crede despre Trent că este sexi. Tot ce trebuie să facă este să își pună pe ea o bluză mulată și îl are la picioare. Îmi dau seama că dinții mei sunt dureros de înțeleștați și îmi concentrez atenția asupra relaxării mușchilor. *Poate să îl aibă cu toate necazurile pe care le aduce cu sine. Ce îți pasă ție, Kace?*

Storm trânteste ușile cu putere și apasă pe butonul de start, după care dă aerul afară din piept cu toată puterea, fluturându-și suvițele lungi de pe față.

— Mai rămâi pe aici o vreme? mă întreabă ea aruncând o privire ziarului și markerului pe care le-am adus cu mine. Te deranjează dacă îmi aduci și mie lucrurile sus când se termină programul? Asta, dacă mai ești prin preajmă și nu e prea mare deranjul.

Mă uit din nou la ea, la pielea ei palidă și la cearcănele vineții care îi umbresc frumoșii ei ochi albaștri și văd cât de epuizată este. Tânără mamă, celibatară, a unei fetițe de cinci ani și lucrează șase zile pe săptămână până la trei dimineața?

— Da, nicio problemă.

Un răspuns amabil, pe care orice persoană normală l-ar da, îmi spun eu în sinea mea. Livie ar fi mândră de mine.

— Ești sigură? Nu vreau să te oblig cu ceva.

Observ că își mușcă buza de jos și stă cu umerii gârboviți și îmi trăsnește prin cap că ar putea fi puțin stresată. Se pare că i-a trebuit o mulțime de curaj să îmi ceară ajutorul și trebuie să fie destul de disperată ca să o facă. Când îmi dau seama de asta îmi vine să mă izbesc cu capul de pereți. În mod evident, eu nu prea m-am străduit să fiu sociabilă, așa cum i-am promis lui Livie. Și Storm este o fată bună. În adevăratul sens al cuvântului.

— Ei bine, stimate doamnă, consider că este o adevărată onoare pentru mine să vă spăl indispensabilii, vorbesc eu târăgănat, imitând accentul sudic și iau ziarul să îmi fac vânt cu el.

Chipul ei se luminează de surprindere și chicotește. Deschide gura să răspundă, dar nu reușește să scoată nicio vorbă. Eu, să dau dovadă de simțul umorului? Chestia asta a făcut-o knockout. *Ei, drăcia dracului, Livie are dreptate. Sunt regina ghețurilor.*

Mă grăbesc să adaug:

— Pe deasupra, ți-am rămas datoare de săptămâna trecută. Măcar atâta pot să fac după ce am scos-o la înaintare pe Hannah Montana — cea mai murdară armă posibilă dintre toate.

Zâmbesc, dar nu forțat.

— Nu am decât de parcurs lista de oferte de muncă, așa că pot la fel de bine să fac treaba asta și aici, în acest paradis.

Ea se întunecă la chip.

— Nu merge treaba la Starbucks?

Livie trebuie să îi fi spus, pentru că eu una, sigur nu am făcut-o.

— E în regulă, dar salariul e de tot rahatul. Dacă îmi propun să trăiesc din conserve și să răzui petele de mucegai de pe pâine pentru tot restul vieții, merge.

Ea dă din cap gânditoare.

— Ar trebui să veniți la mine la masă diseară.

Deschid gura să refuz oferta caritabilă, dar ea adaugă:

— Ca să îi mulțumesc astfel lui Livie pentru că a avut grijă de Mia azi.

E ceva în tonul ei, un soi de bravadă forțată, dar și o anumită autoritate firească, și mă face să îmi țin gura.

— Și... se foiește un pic cam stingheră, de parcă nu ar ști sigur dacă e bine să spună ce îi trece prin cap... știi să prepari băuturi?

— Uh...

Clipesc nedumerită din pricina schimbării neașteptate a subiectului.

— Nu e un pic cam devreme pentru asta?

Ea zâmbește, dezvelindu-și dinții perfecți și strălucitori.

— Cum ar fi un Martini sau un Long Island?

— Știu să torn un amărât de shot de tequila, recunosc eu cu jumătate de gură.

— Ei bine, pot să stau de vorbă cu șeful meu și să vedem dacă te angajează, în caz că ești interesată. Eu sunt barmaniță la club.

Câștig bani buni.

Când rostește ultimele cuvinte face ochii mari.

— Adică, buni de tot.

— Barmaniță, zici, hm?

Începe să râdă cu gura până la urechi.

— Ei, ce zici?

Aș fi în stare să fac față? Nu spun nimic, imaginându-mă în spatele unui bar. În cele din urmă, mă văd spărgând gâtul unei sticle și izbind-o în capul unui client prea insistent.

— Ar trebui să te avertizez, totuși.

Ezită.

— Este un club pentru adulți.

Simt cum mi se adâncește o cută pe frunte.

— Pentru adulți, adică...

— Club de striptease.

Oh...

Desigur. Mă mășor cu privirea din cap până în picioare.

— Știi ceva, eu sunt genul de fată care își păstrează hainele pe ea în public.

Storm îmi alungă vorbele cu mâna.

— Nu, nu îți face probleme. Tu nu trebuie să te dezbraci. Îți dau cuvântul meu.

Eu? Să lucrez într-un club de striptease?

— Crezi că aș fi omul potrivit la locul potrivit, Storm?

— Poți să te descurci înconjurată fiind de sex, de băutură și de tone de bani gheață?

Dau din umeri.

— Seamănă cu anii mei de adolescență, minus banii.

— Poți să te străduiești să zâmbești un pic mai mult? mă întreabă ea chicotind nervos.

Îi arunc cel mai bun rânjet fals al meu.

Ea dă din cap aprobator.

— În regulă. Cred că te vei descurca bine în spatele barului. Ai ceva în tine care o să le placă.

Scot un nechezat.

— Ce anume? Ceva ce dă de înțeles că „tocmai am coborât din autobuzul de Michigan și aș face orice pentru bani, astfel încât să nu fiu nevoită să trăiesc din conserve”?

Își mijește ochii și izbucnește în râs.

— Mai gândește-te și lasă-mă să vorbesc cu patronul meu. Sunt bani *buni de tot*. Nu vei mai fi nevoită să mănânci conserve vreodată. Niciodată.

Acestea fiind spuse, o zbughește în sus pe scări.

Mă gândesc la treaba asta. Mă gândesc la treaba asta în timp ce urmăresc cu privirea hainele lui Storm și ale Miei cum se rotesc în mașină. Mă gândesc la treaba asta în timp ce programul se termină și pun rufele în uscător și reîncarc două mașini. Mă gândesc la treaba asta în timp ce sortez și împăturesc hainele curate, proaspăt

spălate, în teancuri ordonate și reîncarc coșul de rufe, acordând un pic prea multă atenție hainelor sumare din teancul lui Storm. Cum ar fi un top minuscul care arată precum o încrucișare între un sutien sport cu paiete și un soi de pânză sfâșiată de un animal sălbatic. Îl ridic în dreptul ochilor. Oferă băuturi, sau propriul ei corp îmbrăcată așa? Treaba asta ar explica sânii ei ridicol de mari. Uau. S-ar putea să mă împrietenesc cu o stripteuză. Sună ciudat. Și după aceea îmi dau seama că îi umblu prin lenjerie. Asta sună și mai ciudat.

— Spune-mi unde porți chestia asta ca să pot veni și eu acolo să te văd.

Vocea lui profundă mă face să tresar din nou.

Trag aer în piept cu un șuierat și îmi întorc rapid capul ca să dau cu ochii de Trent venind agale spre mine cu sacul de rufe aruncat peste umăr. Respirația mea se precipită la vederea lui și a gropițelor adânci pe care le afișează nestingherit. Au trecut mai bine de două săptămâni de când am dat nas în nas cu el aici și, totuși, la vederea lui se aprinde instantaneu un foc în mine.

Din nou, la spălătorie? Cât de mare poate fi coincidența? Trag adânc aer în piept, străduindu-mă din răputeri să mă liniștesc. Sunt mai bine pregătită de data asta. Nu mă voi comporta ca o drogată. Nu-i voi mai permite chipului acesta frumos să mă dezarmeze. Nu voi...

— Ia te uită. Spionul din Spălătorie lovește din nou.

Trent surâde afectat și privirea îi alunecă pe corpul meu, oprindu-se să studieze tatuajul de pe coapsa mea preț de o clipă, înainte de a zbura înapoi spre fața mea. Între timp, pulsul meu o ia razna și cred că s-ar putea să fie nevoie să îmi schimb lenjeria intimă. *Drăcia dracului. O luăm de la început.*

— Runda a doua, mormăi eu în barbă fără să vreau.

Ridică surprins din sprânceană, în timp ce se îndreaptă spre mașina de spălat deschisă.

Încerc să nu privesc insistent corpul care se profilează pe sub maioul lui mulat, când îl urmăresc cum încarcă mașina cu un rând de așternuturi.

— Îți speli destul de des așternuturile, remarc eu cu răceală în glas, considerând că este un comentariu destul de inofensiv.

Trent rămâne o secundă cu mâna în aer, după care continuă, râzând pe înfundate și clătinând din cap, dar fără să spună nimic. Nici nu e nevoie. Mi-am dat și eu seama ce implicație ar putea avea remarca mea și scot un geamăt în sinea mea, încercând să mă abțin să nu îmi dau o palmă peste frunte și simțind cum fața îmi ia și mai tare foc. Orice avantaj am crezut eu că am, în momentul în care și-a făcut el apariția, s-a topit pur și simplu, formând o mocirlă fierbinte la picioarele mele.

Sunt sigură că așternuturile lui au parte de multă acțiune. Trebuie să aibă o prietenă. Cineva ca el *trebuie* să aibă o prietenă. Sau o întreagă pleiadă de parteneri pentru sex. Oricum ar fi, acum simt nevoia să mă târăsc într-o gaură de șarpe și să stau ascunsă acolo până când pleacă.

— Ce pot să zic? Este foarte cald în Miami fără aer condiționat, comentează el după o clipă de tăcere, de parcă ar vrea să atenueze stânjeneala care plutește în aer.

Cel puțin așa mă amăgesc eu să cred oricum, până când mi-o trânteste:

— Chiar și fără haine, mă trezesc fierbând în suc propriu.

Și demontează plin de abilitate, strat cu strat, eșafodajul meu de autoamăgire, răbindu-mă în amorul propriu.

Trent doarme dezbrăcat. Gura mi se usucă și mă concentrez din nou, în mod inevitabil, asupra trupului său. De cealaltă parte a peretelui meu din camera de zi se află acest zeu, întins pe pat, dezbrăcat în pielea goală. Deși credeam că este imposibil, pulsul meu accelerează și mai tare.

Deschid gura să schimb subiectul, dar nu îmi vine în minte nimic coerent. Cuvintele îmi înoată prin cap, înșiruindu-se în limba păsărească. Nu pot încropi dracului un răspuns cât de cât inteligent. Nici măcar unul. Eu, care trântesc glume deocheate și îi transform cu aroganță pe cei mai grozavi dintre tipi în sacii mei de box, sunt trântită la podea. El a făcut țândări, fără pic de efort, scutul meu de protecție cu nimic altceva decât cu niște așternuturi și cu viziunea nudității lui.

Și cu gropițele alea afurisite.

Îl urmăresc cu privirea cum își flexează mușchii umerilor în timp ce toarnă detergentul în mașină. Cine ar fi crezut că spălatul rufelor poate fi atât de sexy? Când se întoarce spre mine și îmi face cu ochiul, sar ca arsă.

— Ești bine? mă întreabă el.

Îi fac semn că da și încerc să scot pe gură un sunet aprobator, dar nu îmi iese decât un scheunat de pisică strangulată, și sunt convinsă că tot capul îmi este cuprins de flăcări deja.

El trânteste capacul mașinii de spălat și introduce monedele pentru a porni ciclul de spălare, apoi se întoarce și se apleacă spre mine.

— Ca să fiu cinstit, te-am văzut trecând pe lângă mine cu rufele și am luat primul lucru ce mi-a picat în mână pentru spălat.

Stai puțin... ce spune? Clatin din cap ca să risipesc ceața în care m-a băgat. *Cred că îmi spune ceva important.*

El îmi zâmbește larg în timp ce își trece o mână prin părul său răvășit. *Vreau eu să fac asta*, îmi spun în sinea mea, strângându-mi involuntar degetele. *Te rog, lasă-mă pe mine să fac asta.* De fapt, vreau să îi fac tot felul de chestii. Chiar aici, în subsolul acesta sordid. Pe mașina de spălat. Pe pardoseală. Oriunde. Fac eforturi ca să-mi strunesc impulsul de a mă arunca asupra lui ca un animal turbat. Dumnezeuule, gâfâi ca unul chiar acum.

— Ia spune-mi, cum se distrează lumea pe aici? mă întrebă el, lăsându-se un pic pe spate ca să îmi facă loc, de parcă ar ști că sunt gata să leșin din pricina faptului că sunt foarte aproape de el.

— Hm...

Îmi trebuie o clipă ca să îmi recapăt glasul. Și mințile.

— Își pierd vremea prin spălătorii? rostesc eu cu glas tremurător.

Ei drăcia dracului — ce se petrece cu mine?

El izbucnește în răs și privirea i se oprește asupra buzelor mele. Senzația pe care mi-o dau ochii lui ațintiți acolo mă face să scuipe cuvinte pe care creierul meu nu le-a procesat bine încă:

— Nu știu. Tocmai m-am mutat aici. Încă nu am apucat să mă distrez.

Doamne, Dumnezeule, Kacey. Taci! Taci din gură odată! Acum vorbești ca o idioată și o ratată, pe deasupra!

Cu chipul schimonosit într-un zâmbet, se sprijină de mașina de spălat și își încrucișează brațele despuiate pe piept. Ca apoi să mă fixeze din priviri. Rămâne cu ochii încremeniți pe mine până când sudoarea începe să mi se prelingă pe spinare.

— Ei bine, trebuie să schimbăm treaba asta, nu-i așa?

— Hm? bolborosesc eu simțind cum pelvisul îmi ia foc.

Efectiv m-a despuiat, din nou, de platoșa mea de titan. A azvârlit-o pe o altă planetă, acolo unde nu am nicio speranță să o mai regăsesc. Sunt goală și vulnerabilă, iar privirea lui mă sfredelește până în măduva oaselor.

Corpul îi alunecă de-a lungul mașinii lui de spălat până când ajunge să se sprijine de a mea, stând cu brațul întins până la colțul opus al mașinii din fața mea; șoldul lui practic se atinge de al meu, invadându-mi efectiv tot spațiul personal.

— Să schimbăm faptul că nu te distrezi deloc, îmi șoptește el.

Mi se taie respirația. Am senzația că a pătruns în corpul meu și mi-a prins în mâini inima ce mi se zbate în piept. Își dă seama măcar de ceea ce îmi face? Chiar poate să vadă prin mine?

Își întinde degetul arătător și mă mângâie, alunecând în jos pe tâmplă, pe obraz, ca să se alăture celeilalte mâinii făcute căuș, care îmi cuprinde maxilarul. Își freacă buricul degetului mare de buza care îmi atârnă în vreme ce mă holbez la el cu gura căscată. Nu pot să mă mai mișc deloc. Nici măcar să mai clintesc un mușchi, de parcă atingerea lui ar avea puterea să mă paralizeze.

— Ești atât de frumoasă.

Nervii mei sunt un ghem de contradicții. Vârful degetului său îmi dă o senzație a naibii de plăcută pe buză și totuși, vocea aceea interioară îmi strigă: *Nu! Opește-te! Pericol!*

— Și tu la fel, mă pomenesc eu șoptind, ca imediat apoi să o blestem pe trădătoarea din mine.

Nu. Lăsa. Să. Se. Întâmpile. Așa. Ceva.

Se apleacă mai aproape, și mai aproape de mine, până când respirația lui îmi dezmiardă gura. Sunt paralizată. Pot să jur că mă va săruta.

Înjur pentru că am de gând să îl las să o facă.

Dar se îndreaptă de spate, de parcă și-ar fi amintit ceva. Își drege glasul și îmi spune, făcându-mi cu ochiul.

— Pe curând, Kacey.

Se întoarce cu spatele și dispare în sus pe scări, sărind câte două trepte odată cu picioarele lui lungi.

— Mmm... Mda... Si... Sigur că da, dau eu în bâlbâială și mă sprijin de mașină pentru că îmi simt picioarele tremurând ca o piftie.

Sunt sigură că în două secunde mă voi topi, transformându-mă într-o băltoacă pe pardoseala de ciment. Mă lupt cu dorința de a o lua la fugă după el. *Unu... doi... trei...* Mă străduiesc din răputeri să mă descotorosesc de senzația neplăcută că mă aflu pe marginea prăpastiei, care s-a strecurat pe nesimțite în corpul meu. Mă aplec și îmi lipesc obrazul de mașina de spălat, pielea mea dogoritoare savurând răcoarea metalului.

E un jucător al naibii de bun. De obicei mă pricep atât de bine să le închid gura. Fiind singura femeie într-o sală de antrenament dominată de masculi, am avut de-a face zilnic cu nimfomaniacii excitați de la O'Malleys. *Ține-mi sacul... Domină-mă...* Comentariile erau interminabile și lipsite de creativitate. După aceea, când toată șleahta lor a ajuns la concluzia că trebuia să fiu lesbiană, deoarece nu îmi dădusem jos chiloții pentru nimeni, comentariile lor idioate s-au înmulțit înzecit.

N-am avut niciodată probleme când a fost vorba să rezist celor mai înfocați dintre ei. Niciunul nu a reușit să străpungă acel zid de protecție pe care l-am clădit cu abilitate în jurul meu. Îmi plăcea să mă lupt cu ei. Îmi plăcea la nebunie să îi dobor la pământ. Dar niciodată nu mi-au trezit interesul, din punct de vedere fizic sau altcumva.

Dar Trent... e ceva diferit în privința lui, și nu trebuie să stau prea mult pe gânduri ca să îmi dau seama de asta. Ceva din felul în care umple o încăpere cu prezența lui, din felul în care se uită la mine, de parcă m-ar fi citit deja și din felul cum poate dezamorsa toate mecanismele mele de apărare fără pic de efort, de parcă ar fi în stare să le străpungă cu privirea și să ajungă până la dezastrul ascuns dedesubt.

Și vrea să facă treaba asta.

— E dat naibii, boscorodesc eu în timp ce dau fuga la chiuvetă.

Mă stropesc cu apă și îmi domolesc temporar focul din piept. E versat. Oh. E atât de versat. Și mult mai sofisticat decât puțoi cu care am de-a face în mod obișnuit.

— „Ești atât de frumoasă”, repet eu, ca apoi tot eu să răspund din nou, autoironic: „Și tu la fel”.

Sunt sigură că le spune tuturor același lucru. Stai să vezi când va face cunoștință cu Storm și îi va spune exact același lucru și ei. *Oh, Doamne!* Stomacul mi se face ghem și îmi încheștez pumnii atât de tare încât mi se albesc încheieturile. Ce se va întâmpla când o va

întâlni pe Storm? Se va îndrăgosti de ea, asta va face. E bărbat doar. Ce bărbat nu s-ar îndrăgosti de Drăgălașa Strip-teuză Barbie? Și atunci mă voi metamorfoza în nimeni altcineva decât țicnita din apartamentul 1C care va fi nevoită să asiste la giugiulele lor de pe canapea și să asculte partidele lor de sex sălbatic de cealaltă parte a peretelui despărțitor din dormitor și va dori să-i smulgă lui Storm brațele din încheieturi. Fir-ar să fie. Dau drumul la apa rece și mă stropesc din nou pe față. În timp record, tipul ăsta a creat fisuri permanente în stratul meu autoprotector, construit cu grijă, și nu știu cum să lupt împotriva lui, să mă protejez, să-l țin la distanță.

Să îi țin pe toți la distanță.

Nouăzeci și nouă la sută din ființa mea știe că trebuie să îl țin la o distanță de un braț de mine. Nu are sens să îl consider demn de luat în seamă. Va arunca doar o singură privire în viața mea de rahat, și o va rupe la sănătoasa lăsând în urmă un și mai mare dezastru. Și totuși, în timp ce privesc mașina de spălat lângă care tocmai a stat, unde se rotesc așternuturile lui, mă gândesc cu toată seriozitatea să le fur și să las un bilet în schimb: „Vino să le iei”. Nu. Îmi trec furioasă mâinile prin coama mea deasă, ținându-mă apoi de spatele capului de parcă ar sta să îmi explodeze. Trebuie să mă feresc din calea lui. Va reuși să dărâme tot ceea ce m-am străduit atât de tare să clădesc la loc.

Dintr-odată, simt că nu pot să ies pe cât de repede mi-aș dori din spălătorie.

Mia și Livie stau picior peste picior pe dușumea, cu tabla de Șerpi și Scări între ele. O Storm proaspăt ieșită de sub duș răstoarnă spaghetele dintr-o oală cu apă clocotită.

— Sper că nu te deranjează sosul cu carne de mânzat, mi se adresează ea, pe când intru fără să bat la ușă.

Presupun că am trecut peste faza cu bătutul la ușă. La urma urmei, tocmai i-am ținut chiloții tanga în mâini.

— Sună grozav. Uite, ai toate hainele aici.

Aruncă o privire peste umăr și fața i se schimonosește din pricina șocului.

— Ai împăturit tu pentru mine lenjeria mea intimă?

— Ah... Nu?

Se întoarce un pic mai mult ca să îmi vadă fața încă stropită cu apă de la robinet și se încruntă.

— Ce-i cu tine?

Cum să-i explic că a trebuit să fac un mic duș rece în spălătorie deoarece vecinul acela al nostru, al naibii de priceput la vorbe, m-a înghesuit într-un colț? N-am cum.

— Am nimerit drept în *Maximum Overdrive* de Stephen King. Mașina de spălat s-a trezit la viață și m-a atacat. Spălătoria și cu mine nu ne mai vorbim în mod oficial.

— N-am citi cartea aia, spune Storm și, în același timp, aud un mic icnet înspăimântător.

— Nu mă surprinde, mormăi eu în vreme ce mă îndrept spre bucătărie, alegându-mă cu o privire ucigătoare din partea lui Livie pentru că am speriat-o pe Mia. Tata ne punea să vedem toate filmele de pe vremea lui, ceea ce pentru el era o modalitate de a menține filmele clasice în viață. De cele mai multe ori, cei din generația mea nu au habar despre ce vorbesc.

Storm se întoarce cu fața spre mine purtând un șorț pe care este scris: *Cum este sosul?* alături de un rânjet uriaș.

— Știi ce? Am vorbit cu șeful meu. Slujba e a ta, dacă o dorești.

— Storm!

Ochii îmi ies din orbite.

Buclele ei lungi îi flutură în timp ce își dă capul pe spate să râdă în hohote, aparent amuzată de surprinderea mea. Îmi dau seama că îmi împărtășește vestea cu bucurie. Am impresia că *vrea* cu

adevărat să ne ajute și asta pentru niciun alt motiv decât acela că este o fată atât de cumsecade.

— Nu m-am hotărât încă.

Ba da, mincinoaso, te-ai hotărât. Banii grămadă sunt bine-veniți și, atâta timp cât nu sunt nevoită să fac striptease, pot să mă descurc foarte bine în mijlocul unei arene pline de păsărici.

— Despre ce slujbă este vorba? întrebă Livie cu glas pitigăiat, curioasă la culme.

— O slujbă împreună cu mine, acolo unde lucrez eu, îi explică Storm.

— Mami e plătită să servească oamenilor băuturi într-un restaurant. Uite așa!

Mia se ridică în grabă și aleargă să înșface o ceașcă goală de pe blatul mesei din bucătărie.

— Doriți un pahar de limonadă, doamnă?

O duce spre Livie cu cea mai mare grijă și face o reverență.

— Oh, mulțumesc. Ce chelneriță amabilă!

Livie intră în rol și soarbe lichidul imaginar, de parcă tocmai ar fi traversat deșertul Sahara, și, când termină de băut, îi face cu ochiul lui Mia. Dar, când se întoarce spre mine, chipul ei este brăzdat de neliniște.

— Presupun că trebuie să servești mai mult decât limonadă, nu-i așa?

O aprob din cap, coborându-mi privirea și făcându-mi de lucru cu rearanjatul tacâmurilor, înainte de a da din nou ochii cu privirea ei îngrijorată. Își mușcă buza. Se străduiește din răspuțeri să o oprească din tremurat și știu la ce se gândește. Îi este frică că voi aluneca din nou pe acea pantă întunecată unde tequila curge în valuri și aventurile de o noapte reprezintă ceva obișnuit. Cu toate că am asigurat-o de sute de ori că am trecut de faza asta, încă îi mai este groază de faptul că mă poate pierde din nou. Nu pot să o condamn pentru asta.

Tocmai de aceea, următoarele ei cuvinte mă iau prin surprindere.

— Ar trebui să accepți slujba, Kacey.

Îmi înclin capul într-o parte în vreme ce o privesc.

Ea ridică din umeri.

— Dacă îi servești, poți să îi ții la distanță, corect?

— Corect.

Dau din cap, procesând logica ei. Livie vede întotdeauna partea bună a lucrurilor. Îi arunc o privire pe furiș lui Storm și văd că este foarte absorbită de mestecatul în sosul ei de tomate. Știu că trebuie să fi auzit discuția. S-o fi întrebând ce secrete adânc îngropate au vecinele astea două ale ei. Ca de obicei, are bunul-simț să nu intervină.

— Și faci bani frumoși din bacșișuri, din câte am auzit eu, adaugă Livie. Poate că aș putea obține și eu o carte de identitate falsă și o slujbă acolo!

— Nu! strig eu la unison cu Storm, făcând un schimb tăcut de priviri cu ea.

Priviri care vor să însemne că slujba este destul de bună pentru noi, dar nu și pentru Livie. Ea este mult prea bună pentru această lume.

— Mami? Lucrezi diseară?

Ciripitul lui Mia pune deocamdată capăt întrebărilor lui Livie. Storm îi zâmbește fiicei ei cu tristețe.

— Da, iepurașule.

Trebuie să îi fie tare greu să plece de lângă ea șase nopți la rând.

— Pot să stau cu Livie? Te rog, mami?

Mia își ține mâinile împreunate în fața ei, de parcă s-ar ruga.

— Oh, nu știu, Mia. Cred că ai monopolizat destul de mult din timpul lui Livie pe ziua de azi, nu-i așa?

— Ba nuuuu... mami!

Mia se smiorcăie și începe să tropăie prin cameră în cerc, reamintindu-ne tuturor că are doar cinci ani. Apoi se oprește,

dând din mâini a neputință într-un acces de furie și privindu-ne încruntată.

— Nu-mi place doamna Potterage.

— Este o doamnă cumsécade, Mia, spune Storm oftând, de parcă ar mai fi rostit aceste vorbe de o sută de ori până acum.

Apoi se apleacă spre mine ca să îmi șoptească la ureche:

— Nu e de condamnat biata copilă. Potterage miroase ca un câmp de ulei în flăcări. Dar, de obicei, mă pot baza pe ea, cel puțin câteva nopți pe săptămână.

— Pe mine nu mă deranjează deloc, intervine Livie, bătând-o ușor pe Mia pe spate.

— Vezi, mami! Livie spune da!

Storm se face mică.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că da. De fapt, m-aș bucura foarte tare să am grijă de ea în fiecare seară, dacă vrei, se oferă Livie cu toată seriozitatea.

— Oh, Livie. Eu lucrez șase zile pe săptămână. E prea mult să cer așa ceva unei fete de cincisprezece ani. Tu meriți să ieși în lume sau să te duci la petreceri sau, să faci orice fac tinerii de cincisprezece ani în ziua de azi.

Livie clatină deja din cap.

— Nu este mult deloc, și nu mă deranjează.

O ciupește pe Mia de obraz, fiind la fel de încântată de copilă cum este și Mia de ea.

— Mi-ar plăcea tare mult.

Urmează o pauză lungă în care Storm înghite în sec, cugetând.

— Va trebui să mă lași să te plătesc în schimb. Și asta fără nicio discuție.

Livie dă din mână nepăsătoare.

— Mda, bine. Cum vrei tu. Oricum, va dormi în cea mai mare parte a timpului, iar Kacey va fi la muncă cu tine, nu? Așa că, cel puțin, nu voi fi singură.

Toate trei se întorc la mine cu ochii plini de speranță.

Oftez din rărunchi.

— Doar băuturi, da? Nu am de gând să servesc pe nimeni... cu nimic altceva.

În ochii lui Storm se aprind beculețe.

— Nu, asta doar dacă vrei tu.

— Și nu trebuie să port nimic provocator?

— Păi știi...

Îmi dau capul pe spate, clătînându-l dintr-o parte într-alta.

— Hai că începem acum.

— Voiam doar să spun că vei face mai mulți bani dacă îți scoți un pic în evidență decolteul decât dacă te îmbraci ca un mormon. Mult mai mulți bani. Eu mi-aș dezveli un picuț de piele, dacă aș fi în locul tău.

Oftez din nou.

— Și pot să renunț dacă nu îmi place? Fără supărare?

— Categorical da, Kacey. Fără supărare, afirmă Storm, stând cu lingura de lemn în dreptul feței, de parcă ar ține o pledoarie.

Urmează o nouă pauză, suficient de lungă încât să o facă pe Storm să se foiască stânjenită.

— În regulă.

— Grozav!

Storm își azvârle brațele zvelte în jurul meu, uitând de faptul că la atingerea oricărei persoane stomacul mi se întoarce pe dos și vocea din capul meu începe să urle. Se desprinde aproape la fel de repede din îmbrățișare și se întoarce la oala ei cu sos de tomate, dându-mi răgaz să respir.

— Apropo, începi din seara asta.

— Diseară. Ce tare!

Nu pot să-mi ascund sarcasmul din voce în timp ce fluturii își încep dansul lor nebun în stomacul meu, tăindu-mi pofta de mâncare. Mă cuprind strâns în brațe, dându-mi seama că un club plin de persoane necunoscute presupune străngeri de mâini și întrebări despre rahatul meu personal care nu e treaba nimănui. Nu sunt pregătită pentru asta. Nu m-am pregătit. *Unu... doi... trei... patru...* Până ajung la zece, sunt moartă de frică.

stadiul al treilea

■ ■ ■

ÎMPOTRIVIREA

CAPITOLUL PATRU

Jeepul lui Storm se oprește în față la *Penny's Palace* chiar în momentul când soarele dispăre sub linia orizontului. Storm nici măcar nu apucă să parcheze ca lumea, că eu am și sărit afară din mașină. Când ocolește mașina ca să ajungă pe partea mea, are întipărită pe chip o privire cu care sunt obișnuită de multă vreme — un amestec de surprindere și de îngrijorare. Se abține să facă vreun comentariu, totuși.

Nu comentează nici atunci când eu îmi trag în jos fusta neagră mini pe care am împrumutat-o de la ea.

— Nu te mai agita atâta.

— Îmi dă mâna la o parte.

— Nu mi-am închipuit că poți fi așa timidă.

— Ce-ți pasă! Ție nu îți iese fundul afară. Nu îmi vine să cred că am acceptat să port fusta asta minusculă care abia îmi acoperă posteriorul. Când o să mă aplec, o să mi se vadă chiloțerii.

Storm izbucnește în râs.

— Bineînțeles că trebuie să porți fusta asta minusculă. Îți scoate în evidență picioarele alea grozave.

— Îmi scoate în evidență mai mult decât picioarele, mormăi eu în barbă, trăgând încă o dată de tivul fustei ca să îmi acopăr tatuajul. Nu îmi este rușine cu el. Numai că nu vreau să atrag asupra mea mai multă atenție decât este necesară.

— Doamne Dumnezeu! La cât de tare și mare te dai, nu ești decât o biată copilă, nu-i așa?

Are dreptate. Cred că nu sunt deloc în elementul meu aici, ceea ce mă face să am dubii în toate privințele. Dacă aș fi la sală, nu aș avea nicio problemă să îmi expun pantalonii scurți minusculi care îmi acoperă fundul. Dar aici nu sunt la sala de antrenament și nu am voie să bat măr pe nimeni.

Îmi înclin capul într-o parte ca s-o privesc mai bine pe Storm.

— Tocmai m-ai făcut copilă?

Ea mi-o servește pe rever.

— Tocmai ai spus „chiloței”? Aici este un club pentru adulți, nu o grădiniță.

— Voi încerca să țin minte treaba asta, chicotesc eu în vreme ce ne apropiem de ușa metalică solidă cu un vizor mititel încastrat în ea.

— Arăți grozav, Kacey. Vorbesc serios.

Încerc să nu mă înfior în timp ce mă bate pe umăr.

În sinea mea, trebuie să recunosc că așa este. Lăsând la o parte fusta mini, port și un top în dungi prins pe după gât, de culoarea cărbunelui și câteva bijuterii de argint, din colecția lui Storm, pe mi le-a oferit plină de bunăvoință. M-a ajutat, de asemenea, cu coafatul și cu machiajul. Arăt mai mult decât decent. Nu sunt de o frumusețe răpitoare în comparație cu Storm, cu rochia ei turcoaz, pielea bronzată și silueta ei de păpușă Barbie, dar decentă totuși. Suficient de decentă încât să mă pomenesc trecând fudulă nevoie mare, extrem de încet, prin dreptul apartamentului 1D în drum spre ieșire, sperând să îi zăresc chipul lui Trent la ferestruică. Apoi, dându-mi seama de ceea ce făceam, am ținut-o într-o fugă tot restul drumului până la jeepul lui Storm, vocea mea interioară certându-mă de mama focului în tot acest răstimp.

Storm bate în ușa metalică masivă de patru ori. Se deschide, iar eu simt un ghem în stomac. Puțini sunt oamenii care mă mai întimidează. Bărbatul uriaș cu pielea tucurie, numai mușchi, care umple cadrul ușii, fiind pe atât de lat pe cât e de lung, totuși... nu îmi pasă că mă fac mică de tot. După cum arată, nu m-ar surprinde ca el să nu fi zâmbit niciodată în viața lui. În mod cert, nu

se poate spune despre el că a fost un copil drăgălaș. Sunt sigură că s-a materializat din neant, devenind instant bruta care stă în fața mea.

— Acesta este Nate. Este șeful personalului de pază și protecție și mâna dreaptă a lui Cain. Bună, Nate! Ea este prietena mea, Kacey.

Storm nu așteaptă ca el să îi dea vreun răspuns. Pur și simplu îl împinge la o parte, lovindu-l ușor cu pumnul în abdomenul lui solid, în timp ce intră pe ușă.

— Salut, spune el.

Acest simplu cuvânt rostit de glasul lui tunător, reverberează în adâncul ființei mele, amuțindu-mă temporar.

Dă un pas înapoi ca să îmi facă mai mult loc.

— Poftește înăuntru, te rog.

Afișând o bravadă pe care nu o simt nicidecum, îmi ridic bărbia în vânt și intru înăuntru. Storm mă conduce pe un coridor îngust capitonat, de-a lungul căruia sunt aliniată casete cu băuturi și butoiașe argintii, mirosind vag a drojdie de bere. Odată cu mirosul, reînvie și amintirile întunecate. Amintiri din cluburi de noapte, cu shot-uri de tequila băute direct de pe abdomenele tipilor și cu linii subțiri de pulbere albă pe mesele din cotloanele întunecate. Le îmbulzesc repede înapoi, acolo unde le este locul. În trecut.

— Aici sunt cabinele unde se schimbă dansatoarele...

Storm îmi indică cu degetul arătător două uși închise.

— N-ai de ce să intri acolo decât dacă vrei să vezi tot felul de „chiloței”, mă tachinează ea râzând, apoi își continuă drumul.

Trecem pe lângă un tip blond înalt și masiv îmbrăcat cu un tricou negru mulat pe corp și pantaloni negri. În mod categoric, un alt om de ordine după ținută, dar nu arată la fel de amenințător ca Nate. E drăgălaș în genul „Sunt din Wisconsin și joc fotbal”. Îmi aduce aminte de Billy...

— Kacey, acesta este Ben, face prezentările Storm.

— Salut, Kacey, rânjește el, apoi își lasă capul într-o parte, de parcă m-ar recunoaște dintr-odată.

— Hei, n-ai fost la The Breaking Point zilele trecute?

Mă uit la el. Nu îmi amintesc de figura lui, dar, repet, nu dau nici cea mai mică atenție tipilor de acolo.

— Se poate. Tocmai m-am înscris.

El dă încet din cap.

— Da, tu ai fost, în mod categoric.

Ochii lui mă studiază cu nerușinare.

— Ești incredibilă. Participi la competiții?

Dau din mână, alungând complimentul.

— Nee, o fac doar pentru distracție.

Adevărul este că mi-ar place să particip la competiții, dar e mult prea periculos pentru mine, având în vedere traumatismele suferite. O lovitură exact acolo unde nu trebuie ar produce o vătămare gravă a muncii asidue depuse de chirurgii care s-au chinuit ani de zile să mă asambleze la loc. Dar nu am de gând să îi spun lui Ben nimic din toate astea.

— E prima ta seară la Penny's? întreabă el, sprijinindu-și un braț de cadrul unei uși.

— Mda.

Privirea lui lascivă rătăcește din nou pe corpul meu.

— Servesc *doar* la bar, adaug eu, încrucișându-mi brațele la piept și accentuând cuvântul *doar*.

Privirea îi alunecă din nou spre fața mea și surâde afectat.

— Mda, am mai auzit eu povestea asta.

— Și o s-o mai auzi ori de câte ori mă vei întreba, i-o trântesc cu răceală în glas.

Ce papițoi. Are nevoie de o lovitură zdravănă cu piciorul în cap ca să i se șteargă definitiv rânjetul ăla afectat de pe mutră. Poate că am să îi cer să facem o partidă de kick boxing data viitoare când voi fi la sală.

Storm mă conduce mai departe, strigându-i peste umăr:

— Pe curând, Ben.

Bate la o ușă cu o plăcuță pe care este scris: *Boss*. Tot acolo este și o caricatură înfățișând o femeie dezbrăcată stând cu picioarele desfăcute și o pereche de chiloței tanga aruncați lângă ea. *Ca să vezi brodeala naibii.*

— Și aici este biroul lui Cain. Nu-ți face griji. Te vei încadra perfect aici, îmi șoptește ea în vreme ce împinge ușa.

Ridic din sprâncene spre ceafa ei. Crede că *mă cunoaște*. Crede că mă voi potrivi aici cu silicoanele și cu băutura și cu păsăricile sau oricum le-or numi ei. Încep să pun serios la îndoială istețimea lui Storm.

— Intră! strigă o voce aspră și simt cum mi se încordează spinarea.

Înăuntru este un birou mic cu rafturi din podea până în tavan pe toți cei patru pereți, pe care sunt aliniat și mai multe cutii cu sticle de băuturi. Sticle peste sticle de băuturi. Pe peretele din spate este ceva ce seamănă cu un ciudat experiment de chimie — o grămadă de sticle de băuturi puse cu susul în jos, din găturile cărora atârână o încâlceală de furtunuri ce ajung până în podea. Nasul meu percepe un iz vag de fum de trabuc, de cedru și de whisky plutind în aer.

— Aceasta este fântâna barului, îmi explică Storm în șoaptă. Toate băuturile de bază. Controlează cantitatea de băutură care se consumă. Apeși odată butonul din spatele barului și primești un shot. Apeși de două ori, două shot-uri, nu e cine știe ce știință.

— Deci, nu pot reconstitui scenele mele favorite din *Cocktail?* mormăi eu, imaginându-mi cum rotesc sticlele ca pe un baston.

Storm izbucnește în râs.

— Poți, dar o vei face cu sticlele scumpe de pe raft și te costă foarte mult dacă le spargi.

Un individ cu părul geluit și dat pe spate, îmbrăcat într-o cămașă bleumarin, stă așezat la biroul de mahon cu spatele la noi. Cain, presupun eu. Vorbește la telefon cu un distribuitor de bere, după toate aparențele. După felul cum latră câte un „da” sau un

„nu”, s-ar spune că nu e mulțumit deloc. Trântește telefonul și se rotește pe scaun cu fața spre noi, iar eu mă pregătesc pentru o conversație dureros de neplăcută.

Dar, după aceea, ochii lui în nuanța cafelei se opresc asupra lui Storm și se încălzesc instantaneu. E un bărbat destul de tânăr — de vreo treizeci de ani — cu trăsături atrăgătoare și bine îmbrăcat. În mod categoric, un bărbat bine după standardele orișicui. Dar este proprietarul unui club de striptease ceea ce, după mine, echivalează cu un morman de rahat.

— Bună, Îngerăș, vorbește el trăgănat, studiind-o cu încetinitorul pe Storm din cap până în picioare.

Mi se zbârlește părul de pe ceafă. Nu o să-mi placă de tipul ăsta. Nici. Un. Pic.

Storm îi ignoră privirea lacomă. Sau poate că îi place. Ca să fiu sinceră, habar nu am. Nu o cunosc nici pe ea destul de bine încă.

— Bună, Cain.

Face un semn cu capul înspre mine.

— Aceasta este prietena mea, Kacey. Pentru slujba de barmaniță?

Stomacul mi se strânge în timp ce ochii aceia întunecați se întorc spre mine să mă cântărească din priviri, dar totul nu durează decât o jumătate de secundă. Sare de pe scaun, ocolește biroul cu pași mari și apăsați și îmi întinde mâna cu un aer profesional.

— Bună, Kacey. Eu sunt Cain, proprietarul clubului Penny's. Încântat de cunoștință.

Și acum vine momentul în care mica mea fobie îmi face viața a naibii de ciudată. Nu reușesc să strâng mâna șefului atunci când acesta mi-o întinde. Îmi vine să o rup la fugă chiar în acest moment, dar asta înseamnă să nu mai primesc slujba. O slujbă pe care nu sunt sigură că mi-o doresc, dar este o slujbă, totuși. Unica mea alegere viabilă este să scrâșnesc din dinți și să sper că nu leșin din pricina atacului de anxietate atunci când degetele lui se vor strânge în jurul alor mele, azvârlindu-mă înapoi în acel loc întunecos de unde tot încerc să mă târăsc afară.

Mă uit la el, mă uit la mâna lui, mă uit la Storm. Dar, mai presus de toate, aud vocea lui Livie spunând: *Încearcă.*

Întind mâna...

Văd puncte negre în fața ochilor în timp ce oasele, mușchii și cartilajele lui se înfășoară în jurul mâinii mele și mi-o strâng. Cea-laltă mână bâjbâie orbește în aer după sprijin și mă ating de cotul lui Storm. Mă agăț de el. O să leșin. O să îngenunchez chiar aici pe covor și o să fac dansul găinii nebune ca o idioată. Gargantuescul Nate mă va târi afară în vreme ce Cain va zbiera „mulțumesc, adică nu, mulțumesc, femeie smintită” și apoi mă voi întoarce din nou la Starbucks, iar eu și cu Livie vom fi nevoite să mâncăm mâncare pentru pisici și...

— Storm mi-a povestit multe despre tine.

Tresar și realizez că individul mi-a dat drumul la mână. Plămâniile mei se dezumflă, dând drumul aerului din piept.

— Chiar așa? rostesc eu cu glas tremurător, uitându-mă pe furiș la Storm.

El îmi zâmbește cu căldură.

— Da. Mi-a spus că ai ajutat-o mult. Ești isteță și ai nevoie de o slujbă. Ești incredibil de frumoasă. Îmi dau seama de asta acum, când te văd față în față.

Mă sufoc și limba îmi dispare în fundul gâtului.

— Ai mai lucrat vreodată într-un stabiliment pentru adulți?

— Ăă... nu... domnule, răspund eu și mă rog în gând la Dumnezeu ca nu cumva Storm să fi spus altfel. Nu știu de ce, dar, dintr-odată, mă pomenesc că *vreau* să îl impresionez pe Cain. Are un aer autoritar, de parcă ar fi mult mai bătrân și mai înțelept decât îți sugerează înfățișarea lui, de parcă ar fi un om grijuliu față de cei din jur, mai degrabă decât un proprietar lipsit de scrupule al unui club de striptease.

Răspunsul meu nu pare să îl deranjeze.

— Una dintre barmanițele mele este însărcinată. Amândoi am căzut de acord că un club pentru domni nu este locul cel mai potrivit pentru ea, drept urmare... câte nopți pe săptămână ești dispusă să lucrezi?

Mă uit la Storm și ridic din umeri.

— Toate?

Cain își dă capul pe spate și râde cu poftă, lăsând să i se vadă tatuajul de sub urechea lui stângă, pe care scrie: „Penny”. Trebuie să fie o persoană specială dacă și-a botezat clubul după ea, nemai-vorbind că și-a făcut un tatuaj cu numele ei.

— Nu renunța la propria ta viață, draguță. Cinci sau șase nopți sunt suficiente.

Ochii lui îmi studiază brațele acum, trecând repede peste cicatricea albă ce șerpuiește de la umăr în jos și mă critic aspru în gând pentru faptul că nu am acoperit-o. Probabil că cei de aici privesc cu ochi răi femeile desfigurate care lucrează în cluburile pentru adulți.

— Ai un corp de luptătoare, spune el în schimb.

— Nu mă lupt. Doar mă mențin în formă, mă grăbesc eu să răspund.

El dă din cap alene. Chestia asta pare să îl impresioneze.

— Bine. Îmi plac femeile care pot să își poarte singure de grijă. Se așază din nou în spatele biroului, spunând:

— O să îi explici tu lui Kacey ce are de făcut, da, Storm?

Storm zâmbește cu gura până la urechi.

— Da, Cain.

El se uită din nou la ea și acum îmi dau seama ce reprezintă privirea lui, de fapt. Adorație, nu plăcere carnală, animalică. Ca și cum ar diviniza-o. Mă întreb dacă s-au culcat împreună. Mă întreb dacă el se culcă cu angajatele lui. Sunt sigură că ar putea să o facă dacă ar vrea. Va încerca să se culce cu mine? Nu mai am timp să mă gândesc la treaba asta deoarece Storm mă scoate repede afară pe ușă.

— Haide. Deschidem curând. Trebuie să te fac să te simți bine în propria-ți piele.

Noaptea trece ca prin ceață. Storm și cu mine lucrăm la barul principal — Storm se ocupă de băuturile mai complicate, eu de bere și de băuturile simple, în timp ce ea mă învață lucrurile de bază. Localul nu este deloc așa cum m-am așteptat. Este uriaș, înalt cât trei etaje în mijlocul sălii, având un tavan mai jos de-a lungul perimetrului, și niște fride elegante pentru mesele de bar, înalte, cu blaturi negre lucioase, plus un hol care duce la camerele V.I.P.-urilor. După toate aparențele, Cain este foarte strict privitor la ceea ce se întâmplă acolo. Nimic ilegal, obișnuiește el să le spună tuturor fetelor.

— Eu nu mă duc acolo, îmi spune Storm cu o privire sumbră care vrea să însemne „nu te duce nici tu acolo, Kacey”.

În mijloc se află o scenă înaltă, unde dansează fetele. Dansează câte trei fete tot timpul, fiecare având mica ei scenă alungită, proiectată în afara celei principale, astfel încât să poată găzdui grupul de bărbați cu priviri scabroase din primul rând. O lumină albastră strălucitoare învăluie întregul spațiu, creând o ambianță mistică. Restul clubului este cufundat în întuneric și în aer plutește un miros amețitor de băutură, de testosteron și de lascivitate. Muzica vibrează în corpul meu, ritmul ei călăuzind fiecare mișcare a dansatoarelor de pe scenă.

Storm și cu mine glumim și mai schimbăm câte o vorbă ocazional, în timp ce ne mișcăm de colo-colo servind băuturi și, pe neobservate, încep să mă relaxez în preajma ei. Localul este aglomerat, dar oamenii nu se înghesuie unii peste alții la bar ca să ia ceva de băut, așa cum am văzut prin alte localuri în care am fost. Storm îmi face cunoștință cu trei fete și mă asigură că îmi va plăcea de ele. Turtă Dulce, Layla și Penelope. Toate trei sunt absolut superbe, răzărețe și prietenoase. Toată lumea de aici pare să fie superbă, cu

gura până la urechi și prietenoasă și nu pot să nu mă întreb pentru a suta oară ce motiv ar avea Storm să creadă că eu voi fi omul potrivit la locul potrivit. Dar nu spun nimic, dau din cap tuturor, asigurându-mă că am tot timpul ambele mâini ocupate și evitând, astfel, orice contact. Nimeni nu pare să observe.

Mă aleg cu câteva comentarii despre „fata cea nouă” din partea clienților care, în mod evident, sunt de-ai casei, dar nu le bag în seamă. Îmi țin capul plecat și muncesc din greu, astfel încât Cain să nu aibă niciun motiv să îmi extindă atribuțiile la dansatul în poală și la servirea clienților în camera pentru V.I.P.-uri. Iau comenzi, torn băuturi, încasez banii fără să ating mâna cuiva. În această ordine. Cu toate acestea, simt ochii ațintiți asupra mea — alunecând pe rotunjimile mele, cântărindu-mă, chiar dacă e destulă carne la vedere în acest loc. Niște jigodii care gândesc cu curul.

Barul este fortăreața mea. Sunt în siguranță în spatele acestui zid scund:

— Ei, cum merge treaba? mă întrebă Storm într-o scurtă perioadă de acalmie (de vreo două minute) târziu în noapte. Crezi că te descurci să servești la bar într-un club de striptease șase nopți pe săptămână?

Ridic din umeri.

— Mda, nu e mare scofală. Doar o mulțime de țâțe și de buci, dar evit scena, așa că nu văd...

Îmi îndrept atenția spre scenă, unde o fată asiatică, care nu poartă nimic altceva decât o bucată de borangic argintiu, își înfășoară picioarele pe după gât.

— Asta! zvâcnesc eu din cap în direcția ei. Cum poate să facă așa ceva?

— Ea este Cireșica. Face yoga la greu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu, nu mă refer la cum o face. Mai bine zis... *cum!*

— Fiecare are prețul ei, este singurul răspuns pe care mi-l dă Storm în timp ce toarnă încă un rând de Jim Beam.

— Bănuiesc că da, mormăi eu în barbă, întrebând-mă în sinea mea dacă Storm și-a stabilit un preț.

— În regulă, de-acum te-ai familiarizat cu barul, Kacey, începe Storm, așa că poți să începi să și zâmbești. Știi prea bine că atunci când le zâmbești clienților, ei sunt dispuși să dea bacșișuri mai mari, nu?

Afișez un surâs afectat.

— De ce să îi determine zâmbetul meu să îmi dea mai mulți bani când pot să îi economisească pentru tipa aia care se freacă de ei? Sunt idioți?

— Da, dar... ai încredere în mine.

Oftează răbdătoare în timp ce se întoarce la locul ei să servească un client și îmi strigă peste umăr:

— Ești jucăria cea nouă cu un păr roșcat strălucitor care le stârnește imaginația.

Grozav. Exact ceea ce îmi doresc să fiu. Visul erotic al unora.

Ca să îi dovedesc că nu are dreptate, următorilor trei clienți le zâmbesc atât de larg încât simt cum îmi trosnesc fălcile. Unuia dintre ei îi fac chiar și cu ochiul. Să vezi și să nu crezi, bacșișurile se dublează. *Hmm. Poate că e bună la ceva informația asta. Doar dacă n-ar fi atât de epuizant să zâmbești tot timpul.*

Un cowboy de vârstă mijlocie cu o pălărie enormă și jeanși Wrangler se apleacă peste bar cu buzele schimonosite de parcă ar mesteca un pai, deși nu are nimic în gură.

— Ia te uită ce privește frumoasă, tonifiată toată și naturală, mi se adresează el, zăbovind prea mult asupra decolteului meu.

De ce, nu știu. Arăt ca un puști de zece ani pe lângă oricare altă tipă din acest local. Când rânjește, văd că are dinții galben maronii, pătați de anii buni de fumat.

Îmi înghit repulsia și mă forțez să schițez un zâmbet.

— Cu ce vă pot servi în această seară, domnule?

— Ce-ai zice de un Tom Collins și un spectacol privat?

— Vă servesc imediat cu un Tom Collins, dar tocmai am renunțat la spectacolele private.

Îmi păstrez zâmbetul, cu toate că sunt din ce în ce mai iritată și ard de nerăbdare să scap de acest individ. Când las paharul să alunece pe tejghea până la el și întind mâna după bancnota de douăzeci de dolari, el își înfige laba în brațul meu cu degetele lui grosolane și nepoliticoase. Se apleacă spre mine și îi simt damful de tutun stătut și de băutură pe care îl emană.

— Ce-ar fi să faci o pauză acum și să îmi arăți fundulețul ăla ferm al tău?

— Eu doar servesc la bar aici, domnule, scuipe vorbele printre dinții încleștați, corpul meu luând o poziție defensivă. Sunt o mulțime de fete pe aici care pot să vă ofere ceea ce doriți.

Și nu exagerez. Oriunde îmi îndrept privirea, dau cu ochii de funduri, de sfârcuri și chiar mai rău de-atât. Am făcut mult sport în liceu și am văzut destule trupuri goale la dușuri după meciuri. La naiba, am poreclit-o pe Jenny „Exhibiționista din Grand Rapids” deoarece nu avea nicio jenă să se dezbrace până la piele în fața mea. Locul acesta este diferit, totuși. Fetele se plimbă prin club, etalându-și marfa. *Vânzându-și* trupurile.

— Am bani! Spune-mi care este prețul tău.

— Nu aveți destui, credeți-mă pe cuvânt, mârâi eu în chip de răspuns, dar îmi dau seama că nu ascultă, fiindcă cealaltă mână îi alunecă pe sub bar, probabil ca să își aranjeze penisul în errecție în pantaloni.

Vreau să îi joc o festă. Îmi imaginez că va fi dur când, în final, va înghesui într-un colț o biată femeie disperată și, evident, oarbă.

— Eu aș da drumul mâinii dacă aș fi în locul dumneavoastră... domnule.

Cu coada ochiului, zăresc siluetele amenințătoare ale lui Nate și Ben venind în salvarea mea. Ideea asta mă deranjează într-o oarecare măsură. Nu am nevoie de protecția lor.

Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

Și vreau să îl altoiesc pe individul ăsta.

Mă sprijin și îmi iau avânt ca să îmi înfig mâna liberă ca un cârlig în ceafa asudată a cowboy-ului. Îl smucesc în jos iute și cu putere. El scoate un guițat când se izbește cu fața de bar. Îl țin acolo, stând cu degetele înfipite în oasele de la baza coloanei lui vertebrale. Inima îmi palpită mai-mai să îmi iasă din piept și sângele îmi năvălește în urechi. Chestia asta mă face să mă simt bine. Să mă simt vie.

— Cât de tare îți mai place fundulețul meu ferm acum? suier eu.

Măinile lui Nate îl înșfacă de umeri și îl aud mormăind încet, dar acoperind totuși fondul muzical, în timp ce îl târăște afară pe cowboy-ul care sângerează din pricina unei răni la buza inferioară:

— Va trebui să plecați acum, domnule.

Individul are și o pată de un roșu aprins pe frunte. În mod categoric, mâine va avea o vânătaie. Nu opune rezistență totuși. Cred că nici măcar Incredibilul Hulk nu i-ar opune rezistență lui Nate.

Ben rămâne pe loc să mă întrebe:

— Ești teafără?

— Sunt bine, îl asigur eu în timp ce Storm se furișează sfioasă lângă mine cu o privire îngrijorată.

Îl urmăresc în continuare pe Nate și îmi încrucșez privirea cu Cain, care stă la o masă laterală. Simt cum mi se scufundă pământul sub picioare. Trebuie să fi asistat la întreaga scenă. Îmi dau seama că poate nu își dorește să aibă parte de clienți izbiți cu capul de bar. Poate că fundulețul meu ferm tocmai a fost concediat.

Cain îmi face un semn aprobator, ridicând degetul mare al mâinii în sus, iar eu scot un oftat imens de ușurare.

— Ți-am spus să zâmbești, nu să sari la bătaie în bar, glumește Storm înghiontindu-mă în coaste.

— Voia un spectacol privat, îi explic eu, simțind cum adrenalina încă îmi pompează sângele în vene. I-am oferit unul public, în schimb.

Ben se apleacă spre mine, sprijinindu-se cu coatele de bar și cu un rânjel impresionat pe figură.

— În mod cert, știi să îți porți singură de grijă.

— Am crescut printre lupi. A trebuit să mă lupt pentru mâncarea mea cea de toate zilele.

Își dă capul pe spate, scăpând un hohot gutural de râs.

— Îmi cer scuze dacă m-am purtat ca un nemernic mai de vreme. Sunt atât de obișnuit să văd cum intră aici fete frumoșele și proaspete doar ca să plece precum niște epave. Urăsc treaba asta.

— Ei bine, atunci astăzi este ziua ta norocoasă. Eu sunt deja o epavă.

Îl privesc cu ochi critic.

— Și poate că tu ești acela care n-ar trebui să lucrezi într-un club de striptease.

— Mda, asta îmi spune toată lumea. Dar fac bani buni și îi pun deoparte ca să mă înscriu la facultatea de drept.

Îmi surprinde sprânceana arcuită de mirare, iar zâmbetul i se lățește și mai tare pe față.

— Nu te așteptai la asta, nu-i așa?

— Nu prea pari să le ai cu avocatura.

Ben se răsuțește și se sprijină cu coatele de bar astfel încât să stea cu fața la mulțime în vreme ce vorbește cu mine.

— Am auzit bine că abia te-ai mutat la noi în oraș?

— Da.

Îmi fac de lucru ștergând tejgheaua și stivuirea paharelor proaspăt spălate.

— Tare vorbăreață mai ești!

— Noi fetele complet îmbrăcate trebuie să muncim mult mai mult ca să câștigăm un ban.

Își întoarce brusc capul ca să se uite la mine.

— Destul de corect. Uite ce e, data viitoare când vii la sală și sunt și eu pe acolo, treci și pe la mine. Poate facem câteva runde.

Pleacă agale, fără să mai aștepte răspunsul meu.

Oh, o să fac câteva runde cu tine, dar probabil că nu din acelea la care se gândește creierul tău cu testicule.

Îi urmăresc mișcările, gata să strig după el: „S-a făcut, avocătelule!”, dar cuvintele îmi mor pe buze.

Trent stă la o masă înaltă de bar, de o singură persoană.

Și nu se uită la despuiata făcută covrig de pe scenă. Se uită la mine.

Rectific. Se uită fix la mine.

Trent este aici și... mă fixează din priviri.

— Ce dracu'... bodogănesc eu fără să mă adresez cuiva anume și ascund capul sub bar.

Nu sunt în stare acum să îi țin piept atât lui cât și privirii lui. Aici. În seara asta. La dracu'!

Aud niște pași fermi apropiindu-se de bar și îmi ridic privirea cu precauție. Este Nate, slavă Domnului. S-a și întors de la evacuarea cowboy-ului.

— Te deranjează tipul acela, Kacey?

Înghit în sec.

— Nee.

Da, dar nu din motivele pe care le presupui tu.

— Ești sigură?

Își pivotează corpul masiv ca să verifice masa respectivă. Trent încă se mai află acolo, cu trupul său înalt sprijinit de spătarul scaunului, sorbind din pai, și uitându-se acum la Cireșica.

— E aici de o jumătate de oră. A stat numai cu ochii pe tine.

— Da? chițai eu, ca apoi să mă grăbesc să adaug, cu un glas normal: Este vecinul meu. E în regulă.

Orbitele întunecate ale lui Nate rătăcesc prin încăpere, în căutarea tipilor pe care să-i înșface de guler și să-i azvârle pe ușă afară, asta fără nicio îndoială.

— Ai grijă să îmi spui dacă te deranjează, bine, Kacey?

Văzând că nu îi răspund, el își coboară din nou privirea spre mine, vocea lui tunătoare devenind un pic mai blândă.

— Bine?

Dau din cap.

— Da, s-a făcut, Nate.

Dă scurt din cap și pleacă fără grabă înapoi să stea la postul lui ca o santinelă. Tipul asta ar fi în stare să-i smulgă unui bărbat picioarele din încheieturi doar dacă ar strănuta prea tare.

— Ce-a mai fost și asta? mă întrebă Storm, strecurându-se în spatele meu.

— Ah, nimic.

Vocea îmi temură încă și nu pot să articulez cuvintele ca lumea. Mă hazardez să îi arunc o nouă privire lui Trent. Stă sprijinit de masă, jucându-se cu paiul, în timp ce Meridionala Barbie — Bella cred că i se spune pe aici — își lipește trupul sumar îmbrăcat de coapsa lui. O urmăresc cum îi face un semn înspre camera V.I.P.-urilor, în timp ce mâna ei îi alunecă cu tandrețe pe gât.

— Ești bine? Arăți de parcă ai vrea să sugrumi pe cineva.

Îmi dau seama că are dreptate. Pumnii mei încleștați strâng buretele de vase de parcă ar fi gâtul cuiva. Chiar este gâtul cuiva. Al lui Bella...

— Ah, n-am nimic.

Arunc prosopul din mâini și mă hazardez încă o dată să mă uit pe furiș la Trent, exact în aceeași secundă în care superbii lui ochi albaștri vin pe neașteptate în întâmpinarea alor mei. Îmi zâmbește mucalit și mă face să las garda jos, rămânând la fel de goală ca dansatoarele de pe scenă. De ce mă afectează atât de tare? Este intimidant.

— Of, numai „nimic” nu e, Kacey. Te uiți la tipul acela? Cine e? Se apleacă peste umărul meu ca să îmi urmărească privirea.

— Nu cumva e...?

Mâna mea se ridică și îi împinge cu blândețe fața înapoi.

— Întoarce-te! Acum știe că vorbim despre el!

Storm se îndoiaie de spate, hohotind de râs.

— Kacey e îndrăgostită, ciripește ea. Vecinului i se scurg ochii după tine! Du-te și vorbește cu el.

— Nu! mârâi eu la ea, aruncându-i din priviri cel mai bun set al meu de pumnale înghețate.

Își pleacă capul și își face de lucru strângând paharele de pe bar. Îmi dau seama că se simte ofensată de veninul din tonul meu. Mă cuprinde instantaneu un sentiment de vinovăție. *Fir-ai tu să fi, Storm!*

Mă lupt din răputeri să ignor masa lui Trent, dar e ca și cum ai ignora o catastrofă feroviară. E imposibil să nu privești într-acolo. Spre sfârșitul nopții sunt epuizată și agasată de valurile seismice de gelozie care se izbesc de mine în timp ce stripteuzele defilează prin fața mesei lui Trent, atingându-l, chicotind, una dintre ele chiar alunecându-i în poală ca să stea de vorbă cu el. Singura mea consolare vine din faptul că Trent le refuză pe toate în mod politic.

Storm bagă mâna în geanta ei care stă pe consola dintre noi și îmi azvârle un plic voluminos în brațe.

Fără să stau prea mult pe gânduri, îl rup și răsfoiesc bancnotele.

— La naiba! Trebuie să fie vreo...

— Ți-am spus eu! ciripește ea, și adaugă, făcându-mi cu ochiul: Și acum imaginează-ți cât ai face dacă te-ai urca pe scenă.

Trebuie să fie vreo cinci sute de dolari acolo! Pe puțin!

— Lucrezi la Penny's de... patru ani, parcă așa mi-ai spus? De ce mai locuiești tot pe Jackson Drive? Ai fi putut să îți cumperi o casă! Ea oftează.

— Am fost căsătorită timp de un an cu tatăl lui Mia. A trebuit să mă declar falită deoarece el acumulse foarte multe datorii. Nicio bancă nu o să-mi mai dea vreun credit ipotecar acum.

— Se pare că e un... ticălos în toată regula.

Mă foiesc pe scaun, incomodată nu numai din pricina faptului că mă aflu în jeepul ei. Storm a pornit o discuție despre viața ei privată și, în mod automat, mă înconjoară de ziduri de apărare. Când oamenii îți împărtășesc anumite lucruri, se așteaptă ca și tu să faci la fel.

— Nu știi nici măcar pe jumătate, șoptește ea și glasul i se frânge. Nu a fost chiar așa de rău la început. Aveam șaisprezece ani când l-am cunoscut pe Damon. Eu am rămas însărcinată, iar el a început să se drogheze. Aveam foarte mare nevoie de bani așa că am început să lucrez la Cain după ce s-a născut Mia. Damon mi-a spus că trebuia să îmi fac chestiile astea dacă voiam să câștig bani cu adevărat, îmi arată ea cu mâna spre sâni. Bineînțeles că am fost destul de proastă încât să accept.

În vorbele ei se strecoară o undă de amărăciune pe care nu am mai sesizat-o niciodată până acum.

— M-au durut ca naiba. Acesta este singurul motiv pentru care nu m-am dus să îi micșorez la loc. Jur că fetele ar putea face orice atunci când sunt orbite de dragoste.

— Și când te-ai hotărât să îl părăsești, în cele din urmă? nu mă pot eu abține să nu întreb.

— A doua oară când m-a bătut de m-a luat dracu'.

O spune ca pe un fapt divers, astfel încât nu sunt sigură dacă am auzit bine.

— Oh... îmi pare rău, Storm.

Și chiar că îmi pare rău. Numai la gândul că cineva a lovit-o pe Storm mi se urcă sângele la cap.

— Prima oară i-am mințit pe toți. Le-am spus că m-am izbit de perete.

Râde disprețuitor.

— Nimeni nu m-a crezut, dar m-au lăsat să mă amăgesc singură. Dar a doua oară...

Pufnește cu năduf.

— Am apărut la serviciu cu buza umflată și cu nasul însângera-
rat. Cain și Nate m-au dus imediat acasă și au stat lângă mine de
pază în timp ce am împachetat lucrurile mele și ale fetei. Damon
a apărut pe când ieșeam pe ușă. Nate l-a scuturat un pic. Și l-a
avertizat că, dacă se va apropia vreodată de mine sau de Mia, va
face pipi printr-un pai. Și l-ai văzut pe Nate.

Storm cască niște ochi mari la mine.

— E în stare să o facă.

Ea trage mașina în locul de parcare din fața clădirii noastre și
oprește motorul.

— Cain m-a instalat în apartamentul acesta și de atunci în-
coace am locuit aici, punând deoparte tot câștigul meu până când
voi strânge suficient încât să îmi cumpăr o casă cu banii jos. Dacă
totul merge bine, voi pleca de tot din club în vreo doi sau trei ani.
Și părinților mei nu va mai trebui să le fie rușine cu mine, adaugă
ea încetișor.

Hohotesc.

— Mie îmi spui! Părinții mei s-ar răsuci în mormânt dacă ar
ști unde lucrez...

Glasul mi se frânge și urmează o tăcere stingheră, timp în care
mă admonestez în gând pentru faptul că i-am adus în discuție.

— Hei, Kacey?

Vocea lui Storm a căpătat din nou acel ton prevenitor și agitat,
iar umerii mei se încordează. Știu exact ce va urma.

— Uite ce e, am pus cap la cap câteva lucruri — părinții tăi
sunt morți, cred că e vorba și de ceva alcool..., ai o mulțime de
cicatrice. Nu îți place ca oamenii să îți atingă mâinile...

Nu o las să termine. Deschid portiera și năvălesc afară.

Ajung la concluzia că Storm este genială. Are o intuiție a dra-
cului de bună.

CAPITOLUL CINCI

— Aer condiționat! mă văicăresc eu, scoțându-mi hainele una câte una de pe trupul meu transpirat.

Avem nevoie de niște nenorocite de draperii ca lumea, gândesc în sinea mea, în vreme ce privesc cu mânie zdrențele străvezii atâr-nate la fereastră. Nu te apără deloc de soarele arzător. Nu am mai avut aer condiționat de când s-au prăpădit părinții noștri. Mătușa Darla nu considera că era necesar să plătim pentru aer rece atâta vreme când sunt copii în lumea asta care mor de foame. Sau soți dependenți de jocurile de noroc. Având în vedere că acum locuim în Miami, nu știu cum de nu este ilegal.

Livie și Mia sunt în bucătărie, fredonând un cântecel pentru copii în timp ce scot alimentele cumpărate din pungă de hârtie maronie.

— Bună ziua! mă salută Livie cântând atunci când dă cu ochii de mine.

— Bună ziua! o imită Mia.

Verific ceasul. E aproape unu. Au dreptate. Este după-amiază. Nu am mai dormit de o veșnicie până la ora asta târzie.

— Am luat de mâncare. Bani sunt pe dulapul de acolo.

Livie face semn cu bărbia spre un mic teanc de bancnote.

— A trebuit să o conving pe Storm să îmi dea jumătate din cât voia să mă plătească.

Zâmbesc. Storm jură că și-a găsit îngerii păzitori. Eu una, sunt sigură că i-am găsit pe ai noștri. Trebuie să am curajul să rup pisica

în două, mă hotărâsc eu acum și aici. Nu știu cum, dar trebuie să o fac. Mă duc să îmi iau banii din geantă și trântesc plicul voluminos pe masă.

— Bang! Ia privește aici!

— Cum mama dr...

Livie face ochii mari și își mută privirea de la teancul de bani la fața plină de curiozitate a lui Mia.

— ...drăgălășeniei! Ai servit doar băuturi... da?

— *Deci Livie și-a dat seama singură.* Îmi înclin capul într-o parte și îmi îngustează ochii, făcând o pauză pentru efectul artistic, de parcă aș fi cufundată adânc în propriile mele gânduri.

— Definește servitul băuturilor.

Chicotesc și scot sucul de portocale din frigider și trag o dușcă direct din sticlă, simțind privirea ei ucigătoare în ceafă.

— Glumesc, desigur! Da, doar băuturi. Și un sandviș cu rahat servit unui hrăpăreț norocos.

Mia își împreunează sprâncenele, iar eu mă fac mică, schițând din buze „scuze” față de Livie, care se uită urât la mine. Totul este repede dat uitării, în vreme ce răsfoiește teancul de bancnote cu degetul mare de la mână.

— Sfinte Sisoe.

— Da, exact așa zic și eu.

Știu că pe față mi s-a lățit un rânjet idiot, dar nu îmi pasă. Chestia asta s-ar putea să funcționeze. S-ar putea să supraviețuim. S-ar putea să nu mai fim nevoite să mâncăm hrană pentru pisici.

Livie își ridică privirea spre mine, zâmbindu-mi tainic.

— Ce este?

Ea face o pauză, apoi spune.

— Nimic, doar că... parcă nici ție nu-ți vine să crezi.

Mușcă dintr-un morcov pitic.

— E grozav.

Mia o imită, strâmbând din nas ca un iepure în timp ce ronțăie.

— E grozav, o imită ea ca un papagal.

Fur și eu unul din pungă, îi depun o sărutare gigantică lui Livie pe obraz și mă îndrept fudulă nevoie mare spre baie.

— Voi fi sub duș cât timp numărați voi banii. Și adu-mi aminte să dau telefon la Starbucks și să le spun că îmi dau demisia, bine? În niciun caz nu mă mai întorc acolo pentru un salariu minim. Nici de m-ar lua mama dracului.

Nu-mi pasă că apa nu are presiune. Nu-mi pasă că pute îngrozitor a clor. Pur și simplu închid ochii și mă masez cu șampon din belșug pe scalp, inhalând aroma lui de trandafiri. Pentru prima oară de când am plecat pe furiș cu Livie în toiul nopții, cred că pot să fac asta. Pot să am grijă de noi două. Sunt suficient de matură, suficient de puternică, suficient de isteată. Problemele mele nu vor constitui un impediment. Totul va fi în regulă. Vom ieși din toată treaba asta curate și puternice, și...

Un sunet ciudat, ca un zăngănit ușor mă trezește din reverie. Întredeschid un capac și dau cu ochii de niște dungi roșii, negre și albe încolăcite în jurul țevii aflate deasupra capului de duș. Doi ochi ca niște mărgele mă țintuiesc din priviri.

Îmi trebuie o secundă întreagă până să încep să urlu. Odată ce am început, nu mă mai pot opri. Mă urnesc anevoie și dau înapoi până când mă izbesc de peretele din spatele meu și nu știu cum de reușesc să mai stau în picioare, dar reușesc. Șarpele nu se clintește din loc. Rămâne exact în aceeași poziție, dând din coadă și fixându-mă din priviri. De parcă ar cugeta cum să își înfigă fălcile în jurul capului meu și să mă înghită pe de-a-ntregul. Continui să urlu în timp ce aud vocea panicată a lui Livie în spatele ușii, dar mintea mea nu o poate percepe. Nici bubuitul ei în ușă nu îl mai percep.

Nu îmi mai dau seama de nimic.

Dintr-odată, se aude un pârâit puternic și din ușă sar cu zgomot așchii de lemn.

— Kacey! zbiară Livie în vreme ce o pereche de brațe puternice se năpustesc asupra mea ca să mă scoată afară.

Un prosop aterizează rapid asupra mea și sunt luată pe sus din baie și dusă în dormitorul meu.

— Urăsc șerpii. Urăsc șerpii. Mama mă-sii de treabă! Urăsc șerpii! repet eu la nesfârșit, adresându-mă nimănuui anume și tuturor în același timp.

O mână îmi netezește părul. Abia atunci când bătăile inimii îmi încetinesc până la un ritm cvasi-normal și mă opresc din tremurat, sunt capabilă să mă uit în jurul meu.

La chipul plin de îngrijorare al lui Trent și la petele turcoaz din irișii lui.

Sunt în brațele lui.

Sunt goală-goluță în poala lui Trent, în brațele lui.

Inima mea începe din nou să bată într-un ritm alarmant în timp ce eu evaluez noua situație în care mă aflu. Cămașa lui e udă flească și îmbibată cu șamponul eu. Îi simt căldura brațelor pe spatel meu gol și sub genunchi în vreme ce mă ține strâns lângă el. Toate organele mele vitale sunt complet acoperite vederii de un prosop, dar nu aș putea fi mai goală decât sunt în acest moment.

Livie dă năvală înăuntru, aruncând fulgere din priviri.

— Cine te crezi că ești, dând buzna aici? urlă ea, cu chipul la fel de stacojiu ca părul meu, părând gata să își înfigă ghearele în fața lui Trent.

— Trent. Acesta este Trent, răspund eu. E în regulă, Livie. E... e un șarpe cu clopoței în duș.

Mă cutremur fără să vreau.

— Scoate-o pe Mia de aici, înainte să se întâmple vreo prostie. Și cheamă-l pe Tanner.

Livie își mută privirea de la mine la Trent, apoi din nou la mine, ca apoi să îi alunece în jos pe patul meu. Nu vrea să mă părăsească, îmi dau seama de asta. Dar, în cele din urmă, ia o hotărâre și dă din cap. Închide ușa în urma ei.

Trent mă strânge atât de tare la pieptul lui, încât îi simt coastele rigide apăsându-mi brațul.

— Ești bine? mă întrebă el în șoaptă, gura lui fiind atât de aproape de mine, încât îmi atinge ușor urechea cu buza de jos. Mă cutremur din nou.

— Mă simt fantastic, șoptesc eu, adăugând apoi: în afară de faptul că aproape am dat colțul.

— Te-am auzit urlând de alături și am crezut că cineva voia să te omoare.

— Nu cineva. *Ceva!* L-ai văzut?

Un braț îmi zboară afară, gesticulând înspre baie, în timp ce celălalt se agită să țină prosopul suficient de ridicat astfel încât să îmi acopere sânii.

— Încă două secunde și eram mâncată de vie!

Trent începe să râdă pe înfundate — să scoată un sunet moale, plăcut, care vibrează în tot corpul meu și mă încălzește până în străfunduri.

— Cred că e Lenny. Animalul de companie de la 2B. Azi-dimineață am văzut un bărbat scund și chelios răscolind tufele și strigându-l pe nume.

— Animal de companie? scuipe eu cuvintele în timp ce mă ridic în capul oaselor. Mâncătorul acela de oameni este animalul cuiva de companie? Nu există o lege împotriva celor care dețin șerpi cu clopoței?

Ochii albaștri ai lui Trent îmi cercetează fața, în vreme ce el zâmbește, și se opresc asupra buzelor mele.

— Este un șarpe de lapte. Din câte știu eu, singura ființă pe care ar mânca-o este un șoarece.

Este atât de aproape de mine încât răsuflarea lui îmi dezmiardă obrazul. Cu corpul meu strâns lipit de al lui, simt cum inima îi bubuie precipitat în umărul meu, rivalizând cu a mea. Poate și el să simtă asta. Nu e vorba doar de mine. Își ridică o mână ca să îmi cuprindă bărbia cu ea.

— Nimeni nu o să îți facă rău, Kacey.

Nu știu dacă este din cauza situației stresante, sau a flăcării care arde sfârâind în stomacul meu ori de câte ori Trent se află prin preajma mea, sau a bestiei incontrolabile din interiorul meu reprimată de prea mult timp deja, dar situația asta s-a transformat din înspăimântătoare în teribil de excitantă într-o fracțiune de secundă.

Nu mă pot abține.

Mă năpustesc asupra gurii lui Trent, luptându-mă cu cămașa lui, smulgându-i cu ușurință câțiva nasturi în timp ce mă arunc pe el. Urmează o secundă de rezistență — doar o secundă în care gura și corpul lui nu reacționează — dar cedează repede. Brațele lui alunecă de sub coapsele mele ca să îmi cuprindă șoldurile, arzându-mi pielea mea goală ca un fier înroșit. El este cel care mă sărută mai apăsător, strecurându-și limba în gura mea, croindu-și drum cu o mână spre părul meu îmbibat cu șampon, și apucându-mă strâns de ceafă. Îmi împinge capul pe spate, iar limba lui se contopește cu a mea, gura fiindu-i dulce și proaspătă. Este puternic, de atâta lucru îmi dau și eu seama. Dacă aș vrea, aș putea să îi rezist. Dar nu vreau. Nici măcar un pic.

Fără să piardă contactul cu gura mea, Trent reușește cumva să mă așeze pe spate și stă acum aplecat deasupra mea; trupurile noastre sunt strâns lipite unul de celălalt, eu îmbrățișându-l cu interiorul coapselor mele în vreme ce el își sprijină toată greutatea pe brațe. Nu știu ce se întâmplă, nu știu ce fac, nu știu ce a luat locul rațiunii mele care nu mai funcționează normal, dar știu că nu vreau să se oprească. Fiecare fibră din corpul meu își dorește cu înflăcărare acest lucru.

Îl dorește pe Trent.

Am senzația că trag în piept prima gură de aer proaspăt după ce am stat sub apă ani de zile.

Din nefericire, se oprește. Dintr-odată. Se desprinde de mine și se trage deoparte, gâfâind și uitându-se neîncrezător la mine.

Privirea lui nu o părăsește nicio clipă pe a mea, nici măcar pentru o secundă. Dacă ar face-o, ar vedea că prosopul a alunecat jos de pe mine și că stau sub el goală-goluță. Trup și suflet.

— Nu pentru asta te-am scos de sub duș, îmi șoptește el.

Înghit în sec în căutarea vocii mele pierdute. Cea pe care o găesc este răgușită.

— Dar una peste alta, ți-a ieșit destul de bine, nu-i așa?

El îmi aruncă zâmbetul acela jucăuș, care îmi încinge corpul de parcă cineva l-ar arde cu lampa de sudură. Dar ochii cu care îmi cercetează chipul își pierd căldura.

— Nu-i așa că este extenuant?

Buricul degetului său mare îmi mângâie ușor gâtul.

— Ce anume?

— Să ții oamenii la distanță.

— Nu-i țin, neg eu cu repeziciune, și vocea mea șovăielnică mă dă de gol în vreme ce vorbele lui mă izbesc ca un pumn în stomac.

Cum de poate să vadă ceea ce eu nu vreau să vadă, ceea ce mă străduiesc atât de tare să ascund? A găsit o cale de a pătrunde înăuntrul meu, asta a făcut. Mi-a invadat spațiul personal, ca un infractor, spărgând codul de securitate și strecurându-se înăuntru ca să își însușească ceea ce eu nu i-am oferit.

Focul pe care a reușit să-l aprindă în corpul meu încă mai arde; numai că acum simt nevoia să mă lupt împotriva acestor flăcări care mă consumă.

— Nu vreau asta. Nu te vreau.

Cuvintele au un gust acru în gura mea pentru că știu că nu asta voiam să spun. *Ba vreau să se întâmple asta. Te vreau pe tine, Trent.*

Trent își zdrobește buzele de ale mele într-o sărutare și corpul meu trădător se apleacă în față, spre el, scoțând-o la iveală pe mincinoasa de mine. Dar acum stă cu mâinile de o parte și de alta a capului meu, agățându-se strâns de perna mea, de parcă ar încerca să își păstreze cumpătul. Eu, pe de altă parte, mi-am pierdut de tot controlul, după cum îmi dau eu seama, în vreme ce degetele îmi

alunecă pe sub cămașa *lui* ca să îmi înfig unghiile în spinarea *lui* și să îmi înfășor picioarele în jurul *lui*.

— Nu vrei asta, Kacey? mormăie el în urechea mea, apăsându-și penisul în erecție de mine.

— Nu..., șoptesc eu, buzele mele urmărindu-i linia gâtului.

Apoi încep să râd de mine, de încăpățânarea mea. De cât de ridicolă trebuie să par chiar acum, cu corpul meu fremătând sub al *lui*. Acel mic hohot de râs e ca un colac de salvare aruncat înspre mine. Îl prind și îl las să mă tragă înapoi de pe marginea prăpastiei. Smulgându-mi buzele de pe gâtul *lui*, mârâi:

— Acum, pleacă.

Îmi mai depune trei sărutări ușoare pe linia bărbiei, apoi îmi mângâie ușor obrazul cu încheieturile degetelor.

— În regulă, Kacey.

Se dă jos de pe mine și se ridică în picioare. Trag brusc aer în piept în timp ce ochii *lui* îmi studiază trupul din cap până-n picioare cu o privire lacomă și întunecată. Durează doar o secundă, dar îmi dezlănțuie o dorință profundă. Se răsuțește pe călcâie și se îndreaptă spre ușă.

— Îmi voi asuma toată vina, pentru ușile sparte, în fața *lui* Tanner.

— Uși?

La plural?

Tot nu se întoarce cu fața spre mine.

— Mda. Ușa ta de la intrare și ușa de la baie. Dacă e să dea pe cineva afară, vreau să mă asigur că eu voi fi acela.

Și apoi dus a fost.

La dracu! Tipul ăsta întruchipează sensul din dicționar pentru cuvântul „contradicție”. Pendulează între tipul amabil și băiatul rău atât de ușor, încât niciodată nu reușesc să surprind tranziția efectivă. Ar fi fost mai ușor dacă ar fi fost vreun scorțos, dar iată-l spărgând uși ca să mă salveze de șerpi. Eu, pe de altă parte, trec de la javră la agresor sexual ca să ajung înapoi la javră în mai puțin

de trei secunde, iar el se mulțumește doar să își arate afurisitele alea de gropițe. Cred că nici eu nu sunt mai brează când vine vorba de contradicție.

Când, în sfârșit, ies din camera mea cincisprezece minute mai târziu, găsesc apartamentul invadat. Livie este în bucătărie, stând alături de o Storm ciufulită și sexi, ținând în brațe o micuță de cinci ani care plânge. În mod evident, zbierețele mele au trezit-o pe Storm dintr-un somn profund, deoarece nu poartă nimic altceva decât un chilot tanga și un maiou cu bretele.

Un agent de poliție ia declarații unui bărbat scund cu un început de calviție având făptașul încolăcit pe încheietura mâinii. Mă cutremur. Lenny, presupun eu. Trent are dreptate. Acum că văd chestia asta, nu e nici pe departe atât de mare pe cât am crezut inițial. Totuși, îmi încrucșez brațele la piept în mod protector, simțind cum ochii aceia mici ca niște mărgele mă cântăresc din priviri.

Tanner se învârte pe lângă ușa spartă de la intrare, scărpinându-se la ceafă de parcă ar fi nedumerit din pricina așchiilor de lemn. Trebuie să recunosc că sunt mai mult decât impresionată. Trent este un tip bine legat, dar n-aș fi făcut pariu că poate trece, nu printr-o ușă, ci prin două ca să mă salveze. Acest mic amănunt mă face să mă simt și mai vinovată pentru că l-am dat pe ușă afară.

Trent stă în tăcere lângă el, cu mâinile în buzunarele de la spate în timp ce se uită în jos, la dezastru. Cămașa lui este pe jumătate deschisă acolo unde eu i-am smuls nasturii, udă flească și lipită de trupul lui frumos sculptat. Chiar și în prezența celorlalți, în fața unei asemenea priveliști mi se usucă gura.

Storm este prima care aleargă spre mine după ce i-o dă pe Mia lui Livie. Își azvârle brațele pe după gâtul meu. Tot mai tresar, dar nu la fel de tare ca prima dată când m-a strâns ea în brațe.

— Ești bine?

Nu îmi dau seama dacă mai este deranjată de faptul că i-am întors spatele și am lăsat-o singură în mașină seara trecută.

Mă uit peste umărul ei și văd cum agentului de poliție și bărbatului scund și chel le ies ochii din orbite uitându-se la fundul lui Storm. Agentul de poliție, cel puțin, are decența de a roși și a-și feri privirea, ațintindu-și-o asupra unui petic uzat de linoleum. Bărbatul cu chelie însă, nu face la fel; rânjetul i se lățește pe față.

— Mă voi simți mai bine după ce mă voi duce să îi ard tipului ăla un pumn în nas, rostesc eu destul de tare pentru a mă face auzită de el. El își întoarce privirea în altă parte, prins fiind asupra faptei.

— Țsta-i Pete Perversul, îmi șoptește ea, făcându-se mică de tot în încercarea de a-și întinde poalele maioului ca să își acopere dosul.

Inutil. Maioul este prea scurt și chilotul tanga prea revelator.

— Mă întorc imediat.

Aleargă afară cu pași mărunți și rezezi.

Tanner își ridică ochii din ușa făcută zob.

— Oh, bună, Kerry.

Kerry? Îmi arcuiesc o sprânceană în chip amenințător.

— Salut... Larry! Cum merge treaba?

Livie încearcă să își mascheze un hohot de râs acoperindu-și gura cu palma. La început, Tanner pare nedumerit, dar, după aceea, își dezvelește toți dinții într-un rânjet imens.

— Kacey, se corectează el. Scuze... Kacey.

Agentul de poliție ia răbdător notițe într-un carnet în vreme ce noi reluăm filmul întregului incident, făcând pauze dese că să se holbeze la Storm, care e îmbrăcată acum. La sfârșit, îi dă lui Mia un abțibild cu o insignă autocolantă de șerif, ceea ce o face să zâmbescă cu gura până la urechi. Pete Perversul nu mai conținește cu scuzele și îl duce pe Lenny înapoi în cușca lui, jurându-i unui Tanner de neînduplecat că va lua măsuri suplimentare de precauție astfel încât cușca să fie tot timpul bine securizată. Agentul mă întreabă dacă vreau să depun o plângere împotriva lui Trent și îi arunc o privire nimicitoare de parcă i-ar fi crescut un braț din fund.

Când agentul de poliție pleacă — nu fără să îi arunce lui Storm un zâmbet lung și apreciativ — Tanner și Trent stau cu ochii îndreptați tot asupra celor două uși sparte.

— Înțeleg că a fost vorba de o urgență, dar... ăăă... trebuie să le repar și Perv — Tanner își drege glasul — Peter nu va scoate banii prea repede. Mă îndoiesc că fetele astea au asigurare...

Tanner își duce mâna la buzunarul de la spate de unde își scoate portofelul.

— Eu, hm, pot să bun la bătaie o sută de parai.

Îmi pică falca. *Ce?* Mă așteptam la o tiradă și la un preaviz de evacuare și uite-l pe Tanner oferindu-se, în schimb, să plătească pentru ușă? Livie, Storm și cu mine schimbăm priviri șocate. Înainte totuși ca eu să apuc să scot o vorbă măcar, Trent îi înmânează lui Tanner un teanc de bancnote din portofelul lui.

— Poftim. Banii ăștia ar trebui să îți acopere paguba.

Tanner îi ia dând din cap aprobator, apoi iese fără să mai scoată vreun cuvânt, lăsându-ne pe toți fără grai.

Trent se îndreaptă spre Livie și îi întinde o mână fermă.

— Bună ziua, eu sunt Trent. Nu ne-am cunoscut în mod oficial.

Lui Livie i s-a risipit orice urmă din furia care îi pulsa mai adineaori prin vene și, în schimb, roșește și chicotește prosteste ca o puștoaică stângace de doisprezece ani. Îi strânge mâna dar și-o retrace cu repeziciune de parcă ar putea rămâne însărcinată doar prin atingerea ei, iar ochii ei evită cu tot dinadinsul cămașa pe jumătate deschisă și superbul trup tonifiat de dedesubt. Rânjesc în sinea mea. Inocenta mea Livie.

Trent se prezintă apoi lui Storm. Ea roșește delicat și simt o împunsătură nejustificată de gelozie. Când se îndreaptă spre Mia, ascunsă în spatele picioarelor mamei ei, o surprind pe Storm cum îi face cu ochiul, încurajându-l într-un mod de-a dreptul exagerat. Îmi rostogolesc ochii peste cap.

— Și tu trebuie să fii prințesa Mia? Am auzit vorbindu-se despre tine.

Ea își țuguie buzele și scoate capul un pic mai mult din ascunzișul ei din spatele picioarelor lui Storm.

— Ai auzit?

El îi confirmă dând din cap.

— Ei bine, am auzit de o Prințesă Mia căreia îi place înghețata. Tu trebuie să fii aceea, nu-i așa?

Ea dă din cap și spune în șoaptă:

— Ai auzit, mami? Oamenii știu că sunt o prințesă!

Toată lumea râde. Toată lumea cu excepția mea. Sunt mult prea preocupată de bătaia ce se poartă în sinea mea și îmi spun că trebuie să rezist farmecelor lui. Face totul de paradă doar. Nu e bun de mine.

De fapt, nu e deloc așa, și urăsc să admit treaba asta.

Problema e că știu că este prea bun pentru mine.

Trent se ridică în picioare și se îndreaptă cu fața spre mine.

— Tu o să fii bine?

Întotdeauna, atât de preocupat de persoana mea. Dau din cap, împreunându-mi brațele la piept în timp ce îmi cobor privirea spre halatul meu, foindu-mă stingheră sub privirea lui cercetătoare, amintindu-mi de senzația pe care mi-a dat-o corpul lui lipit de al meu. Și de faptul că m-a tras afară de sub duș, goală-goluță și chircită de spaimă.

Sunt străbătută de tot soiul de sentimente de umilință.

Nu sunt sigură dacă Trent își dă seama de stânjeneala mea, dar face câțiva pași înapoi, scărpinându-se la ceafă.

— Ei, bine, pe curând.

Îmi face cu ochiul.

— Trebuie să îmi spăl tot săpunul de pe mine. Sper că dușul meu nu va fi la fel de plin de peripeții.

— Mda..., mormăi eu și mă simt ca o idioată, urmărindu-i mișcările corpului, complotând rapid cum să îi plantez ceva în duș, astfel încât să am o scuză să îi dărâm ușa și să sar în salvarea lui. *Nu un șarpe. Nu pare să îi fie teamă de șerpi. Poate un aligator. Mda,*

sunt o mulțime din ăștia prin Florida. Dau o fugă la Everglades, gălesc unul, îl prind în capcană, îl aduc înapoi...

— Kacey?

Vocea lui Storm mă trezește din nou la realitate. Mă privește cu o sprânceană ridicată, mustăcînd. Am ratat, în mod evident, o întrebare.

— Ce este?

— Cred că ar trebui să îl invităm pe Trent la cină drept mulțumire. Sunt sigură că ar aprecia gestul.

Îi văd strălucirea din ochi. Se joacă de-a pețitoarea.

Nu-mi surâde deloc ideea.

Trent nu vrea să se bage în mizeria asta.

— Fă ce vrei. Eu voi fi la sală, îi răspund pe un ton glacial, înghețând orice urmă de bucurie din cameră.

Mă răsucesc pe călcăie și mă îndrept țațoșă nevoie mare spre camera mea, înainte să apuce cineva să mai scoată vreo vorbă.

Și mă urăsc pentru asta.

În sala de antrenament e mai liniște decât de obicei pentru o după-amiază târzie, dar nu mă deranjează. Încă nu mi-am revenit din emoția puternică provocată de șarpe ceva mai devreme. Și de Trent. Am nevoie de rutina mea plăcută și liniștită. Îmi fac repede încălzirea și mă pregătesc să îmi încep rundele la sacul de box.

— Hei, Roșcato! bubuie vocea lui Ben în spatele meu.

La naiba! Mă întorc ca să îi surprind privirea chiar în clipa când și-o ridică din fundul meu.

Face un ocol cu pași mari și apăsați și îmi prinde sacul ca să îmi țină contra.

— Ai nevoie de un asistent?

— Cred că mă aleg cu unul, orișicum, nu-i așa? bodogănesc eu.

Dar după aceea, rânjetul lui viclean mă face să izbucnesc în răs fără vreun motiv anume, eliberând astfel tensiunea din corpul meu.

— Știi în ce te bagi?

El ridică din umeri.

— Sunt convins că poți să mă înveți.

Și apoi, rânjetul acela îi flutură din nou pe buze în timp ce adaugă:

— Prefer să dețin controlul, dar pentru tine pot să...

Ben bate câmpii mai departe, făcând aluzii peste aluzii, dar nu îl mai ascult. Doar ca să îi dau o lecție, îl surprind cu o lovitură circulară de picior. Scoate un guițat atunci când sacul se izbește de șoldul lui.

— Ia-o drept prima ta lecție. Taci din gură. Nu vorbi cu mine în timpul antrenamentului.

În următoarele cincisprezece minute lovesc sacul cu pumnii și cu picioarele, iar Ben se comportă aproape decent, mișcându-se în ritmul impactului. Dacă vorbește, nu îl aud. Sunt concentrată asupra secvenței care mă propulsează înainte, izbind sacul cu putere iar și iar, descătușându-mi toată furia aceea cu fiecare nouă lovitură.

Trei idioți care s-au îmbătat într-o noapte.

Trei criminali care mi-au schimbat total viața.

Unu. Doi. Trei.

În cele din urmă, epuizată de efort, mă aplec în față și mă sprinjin cu mâinile de genunchi ca să îmi recapăt suflul.

— Măi să fiu al naibii, Kacey!

Ridic privirea și văd chipul uluit al lui Ben.

— N-am mai văzut așa o sincronizare perfectă la cineva în timpul rundelor. Ai fost ca Ivan Drago. E rusul acela care...

Îi tai macaroana, dându-i replica din Rocky IV și imitând accentul rusesc:

— „Dacă moare, moare.”

Încă unul din filmele preferatele ale tatălui meu.

Consternat, Bob dă din cap, arcuindu-și sprâncenele.

— O știi și pe asta.

— Cine n-o știe?

Nu pot să mă abțin să nu chicotesc din nou. În curând, ne trezim că râdem împreună și ajung la concluzia că Ben nu este un papițoi, la urma urmei.

Și chiar atunci trece pe lângă noi un tip înalt și vânjos, care îmi doboară scuturile de apărare cu barosul.

Trent.

Râsul îmi moare pe buze, îmi dispare orice urmă de destindere. Iau la repezeală sticla de apă și încerc să îmi ascund reacția față de Ben trăgând o dușcă cu sete și urmărindu-l, în tot acest răstimp, pe Trent cum își aruncă lucrurile pe jos lângă un sac de box și își scoate hanoracul peste cap trăgându-l de guler.

Ce mama dracului caută aici? În sala mea? Aici este locul meu... Sfinte Sisoe... Un fir de salivă mi se prelinge pe bărbie și îl șterg cu brațul, încercând să nu rămân cu gura căscată în fața trupului bine tonifiat care a ieșit la iveală, acoperit fiind doar de un maiou alb. Stă cu spatele la mine, fără să arunce vreo privire în direcția mea și începe să lovească sacul de box cu o precizie care mă uimește. De parcă ar fi exersat timp îndelungat.

Îl urmăresc o clipă, fascinată și un pic dezamăgită că nu mi-a remarcat prezența, cu toate că nu merit nicio atenție din partea lui.

Poate că nu știe că sunt aici.

Mă îndoiesc de asta.

Din maiou îi ies parțial la iveală niște bucle negre de cerneală. Orice ar reprezenta acel tatuaj caligrafic, cert este că se întinde pe toată lățimea spatelui, din omoplat în omoplat. Mi-ar plăcea să îl dezbrac de maiou și să îi studiez tatuajul în timp ce el stă întins pe patul meu.

— Cred că l-am văzut pe tipul ăla la Penny's, remarcă Ben. Carevasăzică m-a surprins holbându-mă la Trent. Grozav.

— Ți-a căzut cu tronc? îl tachinez eu cu răceală în glas.

— Nu, dar am auzit că i-ar fi căzut altcuiva cu tronc.

Nu pot să nu îi remarc insinuarea din glas.

Afurisita de Storm.

— E vecinul meu, atâta tot.

— Ești sigură de asta?

— Da. Nu mi-a căzut *nimeni* cu tronc. Când spun *nimeni*, te includ și pe tine.

Îi ard un pumn sacului de box.

El surâde afectat, ca pentru sine.

— Ei bine, și n-ai de gând să te duci să îți saluți vecinul?

Îi răspund cu o lovitură circulară de picior. Ben pricepe, în sfârșit, aluzia plonjând să prindă sacul în deplină siguranță. Nu mai pomenește deloc de Trent.

Fac tot posibilul să duc la bun sfârșit o a doua rundă, dar nu mai pot să mă concentrez deloc și asta numai din cauza tipului sexi din celălalt capăt al sălii, care cară pumni sacului de box. Ori-cât de tare aș încerca să nu mă uit, tot mă pomenesesc aruncându-i priviri pe furiș în mod frecvent.

De data asta, îl surprind pe Trent ștergându-și sudoarea de pe frunte cu poala maioului, ridicat suficient de sus încât să scoată la vedere mușchii perfecți, sub formă de carioaj. Trag cu nesaț aer în piept, paralizată temporar, și pulsul meu o ia razna de tot în timp ce îl privesc pierdută...

Ceva ascuțit mă lovește peste fund.

— Au! țip eu și mă răsucesc rapid pe călcâie ca să dau cu ochii de Ben cu un prosop în mână și cu un rânjet drăcesc pe chip.

— Tocmai m-ai lovit peste fund cu prosopul? mârâi eu.

Furia mea nu pare să îl deranjeze. Pumnul meu în coaste, da. Se îndoiaie de spate din cauza durerii, gemând.

— Sper că a meritat, jigodie.

Mă aplec să îmi iau lucrurile. Când mă ridic în picioare, îmi încrucișez privirea cu a lui Trent. Fața lui este impasibilă, dar ochii lui... Chiar și de la distanță, văd în ei, un univers plin de hotărâre, durere și mânie.

A știut că eram aici. A știut-o tot timpul.

După ce mă privește îndelung, Trent se întoarce cu spatele la mine și începe să izbească din nou sacul de box și, brusc, am senzația că eu sunt sacul, că cineva mă lovește cu pumnii, făcându-mă să mă simt vinovată. Și îndurerată. De fapt, durerea mea se așază peste cea a lui Trent.

Mi-ajunge.

Năvălesc afară ca o furtună, îndreptându-mă spre vestiarul fetelor, fără să îi mai adresez vreun cuvânt lui Ben. Timp de o jumătate de oră rămân acolo pe bancheta de lemn din încăpere — un donjon mic și întunecat cu două cabine de duș și foarte puțin spațiu de manevră —, luptându-mă să îmi înăbuș toate acele emoții nedorite care se agață cu ghearele să iasă la lumină din fântâna adâncă. De ce trebuie să fie și el aici? De ce tocmai în această sală? Mă urmărește pas cu pas? Ce-i drept, știu că este singura sală de sport specializată din această parte a orașului Miami, așa că în cazul în care este un luptător versat, e logic ca și el să ajungă aici, la urma urmei. Și totuși...

Sunt obișnuită să țin lucrurile sub control. Mă sforțez să rămân într-o stare de perpetuă amorțeală. Așa reușesc să îmi duc traiul de zi cu zi și sistemul a funcționat bine pentru mine. Până acum. Dar acum Trent s-a strecurat în viața mea și nu mă pot concentra. Corpul meu o ia razna, mă lupt cu dorința mea interioară de a-l respinge și de a-l apropia de mine în același timp, mă gândesc mult prea des la el. E suficient doar să mă gândesc la el că se și aprinde o dorință în mine pe care nu am mai simțit-o de la ultima aventură de-o noapte petrecută cu peste doi ani în urmă. Numai că acum este de un milion de ori mai acută, mai arzătoare. Mă legăn înainte și înapoi, ținându-mi capul în mâini. *Nu vreau asta. Nu vreau asta. Nu vreau asta...*

Aud o bătaie ușoară în ușă. Speranța țâșnește ca apă printr-un baraj căruia i s-au rupt zăgazurile și îmi dau seama că asta se datorează faptului că vreau să fie Trent. Nu mă pot abține. Vreau asta. Îl vreau pe el. *Dă Doamne să fie...*

Un Ben spăsit stă de cealaltă parte a ușii, împroșcându-mă cu un val de dezamăgire.

— Ești bine? Îmi pare rău. Probabil că te-am lovit mai tare decât ar fi trebuit, dar erai dusă rău de tot.

Nu îi răspund, simt cum adrenalina îmi pulsează în vene, cum inima îmi bate frenetic, cum frustrarea mă înnebunește. Mă uit la chipul lui și văd un tip dulce, sincer. Unul care a devenit foarte atrăgător chiar în acest moment. Fie că e bine sau nu, distructiv sau nu, îl apuc pe Ben de cămașă cu pumnii încleștați și îl trag în vestiar. Nu opune rezistență, deși, după mișcările lui lente, nu prea e sigur de ceea ce se întâmplă. Îl împing în cabina de duș, trag ușa după mine și o încui.

— Scoate-ți hainele. Nu îmi atinge mâinile.

— Hm.

Îmi dau seama că Ben nu se aștepta la așa ceva. Drace, nici eu nu mă așteptam la așa ceva. Dar trebuie să mi-l scot din cap pe Trent și sexul doar de dragul sexului cu altcineva ar trebui să aibă efectul scontat.

Când văd că Ben nu face nicio mișcare, îl apuc de cămașă și mă reped asupra gurii lui. Într-un final îi pică fisa. Mâinile lui îmi trag în sus partea din spate a maioului în timp ce mă lipește de el și limba lui alunecă în gura mea. Sărutul lui este dulce, dar nu la fel ca... *nu, oprește-te, Kacey. Faci asta ca să uiți de Trent.*

Numele lui este suficient ca să aprindă focuri de artificii în corpul meu.

— Kacey, geme Ben, mâinile lui mângâindu-mă pe umeri, apoi coborând pe sânii mei, și strângându-i în trecere. Face o pauză destul de lungă ca să îmi smulgă tricoul peste cap înainte de a-mi acoperi din nou gura cu a lui. E un spațiu strâmt și închis, dar el profită la maximum de el, ridicându-mă pe bancheta micuță lipită de perete astfel încât eu tronez deasupra lui.

— Nu credeam că ești atrasă de mine.

— Lasă vorba, îi ordon eu în timp ce îmi dau jos șortul și bikini într-un dans tremurat.

Mâna lui ajunge instantaneu în interiorul coapselor mele și alunecă în sus. Mai sus. Până când ajunge exact unde vreau eu să fie.

Mă las pe spate și închid ochii.

Și mi-l imaginez pe Trent făcându-mi asta.

Ben nu pierde vremea deloc, căzând în genunchi ca să ajungă cu gura acolo unde i-a ajuns mâna.

— Dumnezeuule, ce dulce ești, murmură el.

Preț de o secundă îmi imaginez că îi pun o botniță ca să nu mai vorbească. Însă nu mi-ar mai fi de niciun folos atunci. Și chiar că îmi este *cu adevărat* de folos acum. C-o fi bine, c-o fi rău, a trecut multă vreme de când mi-am permis acest lucru sau chiar l-am dorit. Mă las pe spate și mă relaxez, profitând de Ben ca să îmi satisfac poftele.

Totul decurge bine.

Dar, până la urmă, Ben face ce face și reușește să strice totul. Face exact ceea ce i-am spus eu să nu facă. Mâna lui alunecă într-a mea.

Șocul este instantaneu, ca și cum aș fi fost azvârlită într-o baie cu apă înghețată după ce am stat timp de o oră într-o cadă cu apă fierbinte. Toată plăcerea se duce pe apa sâmbetei, sar înapoi ca arsă, îndepărtându-mă de gura și de atingerea lui, împingându-i fața la o parte.

— La dracu', Ben. Pleacă. Acum.

— Ce?

Chipul lui e cuprins de nedumerire în timp ce își ridică privirea spre mine, de parcă tocmai aș fi mărturisit o triplă omucidere în timp ce băteam aluatul de prăjitură cu telul într-un castron.

— Mi-ai atins mâinile. Ți-am spus să nu o faci. Pleacă.

El tot nu se clintește din loc, și un rânjet neîncrezător îi înflorește în colțurile gurii.

— Vorbești serios?

Mă aplec în față, trag zăvorul și îl împing afară din cabina de duș pe Ben, cu erecția cea mai proeminentă pe care am văzut-o în pantalonii scurți ai cuiva de ceva vreme cu tot. De îndată ce îl scot afară, încui din nou ușa și mă prăbușesc la pământ, ducându-mi genunchii la gură.

Până la urmă, chestia asta nu m-a ajutat deloc.

De fapt, a înrăutățit lucrurile de o mie de ori.

Simt cum mă cuprinde un val de greață. Cum de am putut fi atât de egoistă? Ben mă va urî de-acum încolo. Mai mult chiar, acum când aburii de beție ai dorinței s-au risipit, mă simt efectiv stânjenită pentru ceea ce i-am făcut. *Niciodată* nu m-am simțit vinovată față de cei pe care i-am exploatat. Și... oftez din adâncul sufletului. Dacă aude Trent despre treaba asta? *Oh, Doamne, Dumnezeuule.* Fruntea îmi cade pe genunchi.

Îmi pasă. Îmi pasă de ceea ce crede Trent. Îmi pasă dacă îl deranjează. Pur și simplu... îmi pasă. Și orice aș face, nu voi fi în stare să scap de treaba asta. Nici cu partide de sex la întâmplare, nici comportându-mă ca o javră, și nici folosind oricare alta din zecile de metode pline de cruzime pe care le încerc pentru a-l îndepărta de mine. A reușit cumva să își strecoare un deget pe sub armura mea de titan și să mă atingă într-un fel în care nu m-a mai atins nimeni altcineva.

CAPITOLUL ȘASE

Băuturile casei sunt la ofertă astă-seară la Penny's, două la preț de una, așa că localul este ticsit, iar Storm și cu mine alergăm de colo-colo de ne sfârâie călcâiele toată noaptea, și sunt asudată toată. Cain a reușit să îl găsească pe geamănul lui Nate — o altă brută neagră, gargantuescă — ca să păzească barul nostru precum o santinelă cu chip sumbru, gata să îi azvârle pe trotuar, cât ai clipi, pe clienții prea lacomi. De fapt, astă-seară sunt aproape la fel de mulți oameni de ordine aici ca dansatoarele. Inclusiv Ben. Nu mi-a mai adresat nici măcar o vorbă din după-amiaza aceea petrecută la sală, și asta îmi convine de minune. Prefer să stau cu capul plecat de rușine fără să fiu nevoită să îmi reamintesc în mod constant de acel episod.

Cain se sprijină de bar în timp ce eu alinez zece shot-uri de votcă.

— Cum ți se pare la Penny's, până acum, Kacey? mă întrebă el, vocea lui acoperind muzica.

Dau din cap și îi zâmbesc.

— E grozav, Cain. Banii îmi prind chiar bine.

— Grozav. Sper că îi pui deoparte pentru facultate, nu-i așa?

— Da.

Dar probabil că nu-i de mine.

— Și ce ai vrea să urmezi?

Fac o pauză, cugetând cum să îi răspund. Aleg onestitatea în detrimentul unui răspuns în doi peri. El este șeful meu, la urma urmei.

— Nu sunt sigură. Nu m-am hotărât încă spre ce anume să mă îndrept.

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea lui Cain nu mă deranjează. Nu pare intruzivă.

— Mă preocupă mai mult să o pregătesc pe sora mea mai mică pentru medicină.

— Ah, da. Acel faimos înger cu părul ca pana corbului pe care îl ridică în slăvi Storm.

Ochii lui perspicace se îngustează.

— Ești o fată muncitoare și ești bine-venită aici atâta timp cât ai nevoie de slujbă, dar ai grijă să te orientezi într-o anumită direcție cât de curând. Poți să faci ceva mai mult cu viața ta decât să servești la bar. Fă treabă bună în continuare.

Bate ușor cu palma pe teighea și își vede de drum, iar eu rămân cu ochii ațintiți în ceafa lui.

— Care-i treaba cu el? o întreb eu pe Storm.

— Cum adică?

— Ei bine, eu cred că este unul dintre cei mai interesanți oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Un paradox pentru un tip care este patronul unui club de striptease. Nu l-am văzut nici măcar să ciupească pe cineva de fund. Își face timp să te salute. Și acum mă îndeamnă să nu mai lucrez aici pentru că sunt prea bună pentru locul acesta.

Ea îmi zâmbeste.

— Da, în mod categoric este un om special. A avut parte de o educație dură. Legată de cluburi și de faptul că femeile din viața lui au fost abuzate.

Înșfacă o sticlă de JD din fața mea.

— Și, în legătură cu Trent...

Ce? Schimbarea bruscă a subiectului mă face să amețesc. Cu un zâmbet infatuat, Storm îmi face un semn din bărbie spre o masă aflată nu departe de noi. Bineînțeles că Trent este acolo. În ultimele trei seri și-a făcut apariția singur-singurel pe la unsprezece.

Nu se apropie de mine. Comandă doar de băut și se ține la o distanță apreciabilă. Cu toate acestea, știu că nu mă scapă din ochi. Mi se face pielea ca de găină sub privirea lui. Începe să mă calce pe nervi.

— Kace.

Storm se apleacă spre mine.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu.

Înșfac un cuțit și o lămâie verde pe care încep să o feliez în opt. Urmează o pauză.

— De ce îl tot ignori? Trece pe aici în fiecare seară ca să te vadă.

— Mda, într-un club de striptease. În fiecare seară. Singur. Cu alte cuvinte, un ciudat.

— Abia dacă aruncă vreo privire dansatoarelor, Kace, argumentează ea. Și te-am văzut și pe tine uitându-te la el toată noaptea.

— Nu m-am uitat, tăgăduiesc eu prea în pripă, cu o voce ascuțită.

Am încercat să nu îl privesc, îmi spun în sinea mea. După toate aparențele, am eșuat în mod lamentabil.

Ea îmi ignoră spusele.

— Cred că Trent te place *cu adevărat* și pare un băiat de treabă. Nu e nimic rău în faptul că te duci să stai de vorbă cu el, cel puțin. Știu că nu ești o fată rea, în adâncul sufletului tău.

Mă lupt cu sentimentul de vinovăție ce invadează interiorul ființei mele. *Ba da, Storm. Sun rea. O fac intenționat. E mai sigur așa. Pentru toată lumea.*

— Nu mă interesează.

Strâng din fălci în timp ce îmi văd mai departe de tăiat.

Ea scoate un imens oftat de ușurare.

— Speram să spui asta. Așa că am de gând să îl invit să ieșim împreună pentru că arată atât de *bine*.

Îmi pică falca în timp ce privirea îmi zboară spre chipul lui Storm și sunt sigură că ochii mei aruncă niște fulgere de-a dreptul

criminale. Cum poate să mă trădeze în halul ăsta? Și mai spune că este prietena mea?

— Ha! Te-am prins!

Storm ridică un deget în aer.

— Știam eu. Recunoaște că vrei să te duci și să stai de vorbă cu tipul ăla care emană sexualitate prin toți porii.

Ea se îndepărtează plutind cu un zâmbet provocator întipărit pe chip și fredonând:

— Trent și Kacey... se sărutau sub clar de lună...

— Taci din gură.

Pe moment, îmi simt fața ca o pădure arzând în flăcări. Încerc să îi ignor pe Storm, pe Trent, și pe Nate, a cărui siluetă se profilează amenințător ori de câte ori un client vine la bar să comande o băutură.

— Două Whisky Sours imediat! anunț eu, trântind două pahare cu fundul gros și plat pe tejghea.

Habar nu am ce trebuie să conțină un Whisky Sour și mă îndoiesc că tipul ăsta ar aprecia experimentele mele așa că ridic din sprânceană către Storm, rămânând în expectativă.

Ea îmi răspunde încrucișându-și brațele la piept.

— Nu îți spun până când nu te duci să vorbești cu el.

Strâng din buze.

— Bine, șuier eu printre dinți. După aceea. Acum vrei să mă ajuți cu băuturile înainte de a apuca să îl otrăvesc pe acest onorabil domn?

Cu un rânjel victorios, Storm amestecă două băuturi și lasă paharele să alunece pe tejghea.

— Cred că doar faci pe deșteapta.

Rânjetul se metamorfozează într-o bosumflare inocentă.

— Cred că nu îmi dau seama la ce anume ați putea să vă referiți, târăgănează ea cuvintele, făcându-și vânt cu un prosop de vase.

Nu știu cum, dar, fie datorită faptului că mă tachinează, fie datorită stării ei de spirit evident extatice, mă face să cedez și fața mi se lățește într-un zâmbet.

— Aleluia! Ia priviți, oameni buni! Domnișoara Kacey zâmbeste din nou!

Își apasă podul palmei pe frunte.

— Nu-i așa că este o priveliște binecuvântată?

Tresare când bucata de lămâie pe care o arunc în ea i se lovește de coapsă. Dar după aceea, continui cu o plecăciune adâncă.

— Învață-mă, rogu-te. Și voi deveni un înțelept.

Storm mă înghiontește în joacă, apoi se duce să servească următorul client, în vreme ce o stare subită de agitație erupe în mine. *Of, Doamne, ce-am fost de acord să fac?* Îmi duc mâinile la abdomen. Unu... doi... trei... Mă concentrez asupra inspirației și expirației. Nu sunt obișnuită cu acest sentiment. Este copleșitor și stresant dar, dacă îl accept, îmi creează o stare de bună dispoziție. Mă aplec să pun la loc cuțitul în sertarul de siguranță și mă îndrept spre ieșirea din bar.

Mă întâmpină o pereche de gropițe.

— Se pare că nu pot obține o băutură la masă fără să fiu acostat, protestează Trent cu glas scăzut și cu un zâmbet poznaș în colțul gurii, sprijinindu-se de bar. Și nu îmi dau seama deloc de ce.

Trag aer în piept încet și sacadat. *Nu-ți pierde stăpânirea de sine în preajma lui, Kacey! Măcar de data asta!*

— Unele persoane te consideră probabil foarte... acostabil, îi dau eu replica în vreme măruntaiele mele se lichefiază. *Iisuse Hristoase! Până și sfârcurile mi se întăresc.* Și, mai rău de-atât, prin rochia asta mulată din satin negru, Trent le va observa dacă își va coborî privirea.

— Chiar există acest cuvânt?

În ochi îi strălucesc luminițe și trebuie să îmi domolesc ritmul respirației în timp ce inima îmi bubuie ca un baros în coaste. Acum

când m-am împăcat cu ideea că ticălosul acesta îmi va afecta viața, fie că îmi place sau nu, e și mai sexy decât înainte. *Respiră, Kacey.*

— Așadar, nu au mai avut loc incidente cu șerpi? mă întreabă el.

Dacă comportamentul meu sălbatic de zilele trecute l-a deranjat, fie că a trecut peste asta, fie nu i-a păsat deloc de la bun început. În orice caz, conștiința mea se simte despovărată.

— Nu, Tanner Supereroul s-a ocupat de treaba asta.

La drept vorbind, Tanner a devenit mini-eroul meu. Cât timp eu am făcut un duș în baia lui Storm și am plecat apoi la sală, el a securizat apartamentul precum un câine de pază devotat, fără să plece de acolo până când ușile nu au fost reparate și încuiate. Și, după aceea, Storm a auzit la radio șanț că Tanner s-a dus acasă la Pete Perversul și l-a făcut cu ou și cu oțet, amenințându-l că o să îi facă ouăle papion dacă mai are loc vreodată un asemenea incident. Tanner se dovedește a fi o bijuterie de om, de fapt.

Trent își pune paharul pe tejghea.

— Și, dacă nu te deranjează, vrei să mă acostezi...ăăă...servești cu ceva de băut?

Îmi îndrept atenția asupra feliilor de lămâie verde din fața mea, în timp ce încerc să mă adun. Flirtează cu mine. Eu nu mai țin minte cum să fac asta. Nu știi dacă din cauza trupurilor despuiate sau a muzicii ce plutește în jurul nostru sau a faptului că Storm are dreptate, și el *emană*, într-adevăr, sexualitate prin toți porii, dar, dintr-odată, simt nevoia să încerc.

— Depinde. Ai carte de identitate?

Stă sprijinit în coate pe bar, încruntându-se jucăuș.

— Pentru o apă minerală?

Chestia asta mă prinde cu garda jos. A stat într-un club de striptease toată noaptea și nu bea? Îmi recapăt imediat sângele rece și ridic din umeri.

— Treaba ta.

Scot din nou cuțitul din sertar și încep să feliez lămâi, concentrându-mă asupra mișcărilor mele lente ca nu cumva să îmi ciorpăresc degetele care tremură vizibil în prezența lui acaparatoare.

— Încăpățanată mai ești, îl aud eu mormăind în vreme ce lasă să alunece peste bar cartea lui de identitate.

O ridic zâmbind de curiozitate. E greu de descifrat în lumina difuză, dar exagerez, închizând o pleoapă ca și cum m-aș chinui să citesc.

— Trent Emerson. Un metru nouăzeci.

Privirea mea se plimbă în sus și în jos, pe toată lungimea aceluia trup superb, oprindu-mă la curea.

— Mda. Pare în regulă. Ochi albaștri.

Nici măcar nu e nevoie să mă uit la ei ca să îi verific, dar o fac oricum, privindu-l intens până simt cum mi se strecoară un val de roșeață în obraji.

— Da. Născut pe treizeci și unu decembrie?

La două săptămâni după ziua mea de naștere.

Zâmbește.

— Aproape că am venit pe lume de Anul Nou.

— 1987. Asta înseamnă că ai aproape douăzeci și cinci de ani?

Cu cinci ani mai mare decât mine. *Nu e prea în vârstă.* Deși, chiar dacă în cartea lui de identitate ar scrie 1887, și el ar arăta așa cum arată acum, nu cred că mi-ar păsa.

— Suficient de mare pentru o apă minerală, cred, surâde el blând, ținând mâna întinsă.

Nu-i dau cartea de identitate imediat înapoi. Nu înainte de a-i înregistra adresa lui din Rochester.

— E cale lungă din Statul New York până aici, comentez eu în timp ce o las să alunece înapoi peste bar înspre el.

— Aveam nevoie de o schimbare.

— Nu avem cu toții?

Îi torn băutura. Cu coada ochiului, remarc cum ochii lui zăbovesc asupra umărului meu, iar eu îmi ajustez ținuta corpului,

simțindu-mă stânjenită. Sunt convinsă că cicatricile de pe tot trupul meu l-ar umple de dezgust. Dar, pe de altă parte, a văzut deja câteva dintre ele. Retractivez. Le-a văzut pe toate. Tipul m-a văzut dezbrăcată. O mulțime de bărbați m-au văzut dezbrăcată și nu mi-a păsat. Și totuși, Trent să mă vadă pe mine goală? Măinile încep să îmi tremure.

— Te simți mai bine astă-seară, Kacey?

Tresar puternic la auzul vocii și sângele mi se scurge din obraji când Ben vine să se sprijine de teighea lângă mine, rânjindu-mi cu subînțeles. Întinde o mână.

— Salut, eu sunt Ben. Te-am văzut la sală zilele trecute, pe când mă antrenam cu Kacey. Felul cum a rostit cuvintele „mă antrenam” mă fac să îmi înghit limba.

— Trent.

Trent este destul de cordial, dar observ că se îndreaptă de spate și colțurile gurii îi coboară ușor. Este înalt. Mai înalt chiar decât Ben, dar nu atât de masiv.

— Ei, și pentru cine ai venit aici în seara asta, Trent? Și seara trecută? Și cea dinainte? Nu pentru dansatoare, din moment ce nu ți-ai dezlipit ochii de Kacey nicio clipă.

— Ben! îl reped eu, imaginându-mi cum din ochi îmi țâșnesc pumnale otrăvite care i se înfig drept în limbă.

Nu mă bagă în seamă.

— Mda, Kacey vorbește de tine tot timpul. Nu-i mai tace gura. Devine deja agasantă.

Trântesc băutura pe teighea cu o mână tremurătoare, tot timpul gândindu-mă cum i-aș smulge lui Ben limba din gură și i-aș înfige-o în fund ca să simtă pe pielea lui ce ticălos împutit este.

— Mă îndoiesc profund de asta.

Râzând pe înfundate, Trent își ia paharul și se îndepărtează cu un surâs enigmatic pe chip.

— Ar fi cazul să te las să îți vezi de treabă. Mulțumesc pentru băutura.

De îndată ce se întoarce cu spatele, mă reped cu mâna în bicepsul lui Ben, mi-o înfig în mușchiul bine reliefat și-l răsucesc.

Ben urlă de durere și face un salt înapoi, dar o secundă mai târziu rânjește cu gura până la urechi, frecându-și locul dureros.

— Ce dracu' a fost asta? șuier eu printre dinți.

Se apleacă aproape de mine.

— Viața e prea scurtă pentru jocurile astea stupide pe care le jucați voi, Kace. Sunteți amândoi topiți unul după celălalt, așa că nu vă mai prostiți atâta.

— Vezi-ți dracului de treaba ta, Ben.

Se apleacă și mai aproape de mine, până când fața lui e la câțiva centimetri de a mea.

— Mi-aș vedea de treaba mea, dacă nu m-ai fi târât în mijlocul chestiei ăsteia. *Literalmente*. Și apoi m-ai dat afară cu un șut în fund. *Literalmente*. Pauză. Ți-a făcut vreun rău?

Scutur din cap, știind exact unde bate.

— Atunci du-te la un psiholog să-ți rezolvi problemele, oricare ar fi ele, și mergi mai departe.

Îmi aruncă un zâmbet malefic.

— În plus, trebuia să ți-o întorc într-un fel; m-am ales cu cea mai a dracului erecție din viața mea de mi s-au învinețit ouăle. Asta ar trebui să fie numele tău de scenă: Oute Albastre.

Lui Ben îi alunecă ochii spre pieptul meu, ca apoi să își ridice din nou privirea spre mine.

— Cu toate că trebuie să recunosc că a meritat. M-am ales cu o mulțime de imagini mentale pentru atunci când sunt singur.

Arunc cu un prosop în el în timp ce se îndepărtează de bar, hohotind de râs.

Numai de ar fi atât de simplu, Ben.

La miezul nopții, Trent încă se mai află acolo, sorbind din apa lui minerală, iar Storm se învârte în jurul meu precum o hienă în jurul unui stârv.

— Du-te să stai din nou de vorbă cu el.

— Nu.

— De ce ești răutăcioasă, Kacey?

— Pentru că așa sunt eu. Șterg teigheaua în timp ce mormăi în barbă: oricum nu se poate întâmpla nimic între noi.

— De ce nu?

Clatin din cap și o cută adâncă îmi brăzdează fruntea.

— Pur și simplu nu se poate. Nu merită să fie dat afară dintr-o cabină de duș.

— Ce spui? o aud pe Storm strigând, dar nu o ascult.

Nu am nevoie de Ben și de Storm să mă împingă de la spate. Impulsurile mele interioare se descurcă destul de bine în bătălia cu voința mea. Îmi doresc cu adevărat să mă duc să stau de vorbă cu Trent. Să stau lângă el. Să îl sărut... Oricare ar fi butonul de siguranță pe care l-am ținut apăsat în toți acești ultimi ani ca să blochez orice atracție față de sexul opus și să îmi fac viața mai ușoară, în cele din urmă am eșuat lamentabil, deschizând larg ușa unui potop de dorințe și emoții cărora nu știu cum să le fac față.

— Este prea... bun. Și drăguț.

— Și tu ești drăguță. Atunci când nu faci pe afurisita.

După cum adaugă ultima frază, se pare că nu a plănuit să o rostească cu glas tare. O surprind cum face ochii mari de uimire.

— Ai pus punctul pe i, Storm, o laud eu cu bună-credință.

Ea îmi scoate limba.

— A stat toată noaptea într-un club de striptease, așteptându-te pe tine.

— Ah, sunt de-a dreptul horror, mormăi, făcându-i un semn înspre scenă unde Skyla și Bombonica se freacă una de cealaltă.

— Despre ce tot vorbiți voi acolo? strigă la noi o zeiță greacă cu niște sâni care rivalizează cu ai lui Storm, în timp ce așază un rând de băuturi pe tavă.

— Despre masa treizeci și doi, o lămurește Storm.

— Tipul acela e homo, ne asigură ea, dându-și ochii este cap.

— Și-atunci ce caută la Penny's, Piperato? întreabă Storm cu glas suav.

Piperata. Pfui! Ce nume stupid.

Piperata dă alene din umeri.

— China s-a străduit din greu ca să obțină un dans privat, a lăsat până și prețul la jumătate, dar el tot nu s-a lăsat. Nu-și dezlipește ochii de Ben însă.

Îmi mușc limba înainte de a apuca să îi explic că el nu se lasă, fiindcă nu-i plac târfele împutite. Nu știu cine este China aceasta, dar tare aș vrea să-i smulg mațele. Nu prea îmi place nici Piperata, de altfel. *Ar trebui să mă duc până acolo cu pași maiestuoși și să fac pipi în jurul mesei lui ca să îmi marchez teritoriul. Stai puțin... Ce? Doamne, Kacey.*

— Nu așteaptă nimic altceva decât un spectacol privat cu Kacey, mai târziu, remarcă Storm și se răsuțește pe călcâie.

Văd cum ochii Piperatei se îngustează în timp ce studiază ceea ce ea consideră a fi concurența la bani gheață. Nu îmi dau seama ce-i poate trece prin mintea aia a ei. Mă îndoiesc că ar putea fi cine știe ce. Îi răspund cu o privire la fel de sfidătoare.

— Poftim.

Storm îmi înghesuie un pahar plin în mână.

— Du-te să stai din nou de vorbă cu el. Oricum, ai nevoie de o pauză.

— Bine, rostesc eu printre dinți. Dar, după ce mă întorc, va trebui să discutăm despre numele meu de scenă. Poate ceva în genul Sărata sau Acadeaua sau Rodia.

— Am auzit că „Ouțe Albastre” ți s-ar potrivi mai bine, mi-o trânteste Storm făcându-mi șugubăț cu ochiul.

Rămân cu gura căscată simțind că mă sufoc, îndrept degetul arătător amenințător înspre ea și îl caut din priviri pe Ben în mulțime, pornită fiind să îi tai limba.

— Nu îți face probleme, voia doar să se asigure că ești bine, îmi șoptește ea, dispărându-i orice urmă de tachinare din glas. Nu te judec. Secretul tău e în siguranță la mine, nebunatică mică ce ești.

În timp ce mă îndrept spre ieșire, Storm strigă după mine:

— Hei, ți-ar plăcea Pisi Nebunatică drept nume de scenă?

O ignor și trag adânc aer în piept în timp ce ridic panoul rabatabil al barului și trec de partea cealaltă. Încerc să nu mă fâțai prea tare în rochia mea, dar cu toate acestea, o fac. *Ei drăcie, recunoaște, Kacey! Trent te intimidază.* Numai când mă uit la el cum stă cocoțat pe scaun, rezemându-se de masă, fluturii încep să fâlfâie din aripi în stomacul meu. Când este evident că mă duc direct spre el, observ că Trent se îndreaptă de spate, de parcă ar fi și el un pic cam neliniștit. Asta îmi aduce un pic de alinare.

Îi pun paharul de apă minerală pe masă, schițând un mic zâmbet.

— Ce șanse erau să te mai afli încă aici?

— Într-adevăr, ce șanse erau?!

El îmi oferă un zâmbet crispat în schimb.

— Un tip nou-venit în oraș își petrece fiecare noapte la un club de striptease local. Singur.

Trent se grăbește să adauge:

— ... și găsește două dintre vecinele lui servind la bar.

Îi iau paharul gol de pe masă.

— Storm m-a convins că va fi o experiență care îmi va schimba viața.

Privirea îi alunecă spre scenă în mod sugestiv și îi surprind o licărire dezaprobatore în ochi.

— Bănuiesc că depinde de ceea ce faci acolo.

— Nu, mă reped eu să spun. Păstrez hainele pe mine tot timpul. Obligativ.

Îmi mușc buza. *Te-ai cam pripit cu anunțul acesta, Kacey.*

Trent îmi cercetează chipul o clipă, apoi încuviințează din cap.

— Bine.

Nu mă pot abține să nu îmi îndrept privirea spre buzele lui când îmi dă replica, ca să văd cum rămân întredeschise după aceea și cât de moi par.

— Hm... clatin eu din cap, încercând să îmi limpezesc gândurile. Deci nu ai de gând să te lași de tărie în seara asta, din câte văd, nu?

Se uită la pahar cu o privire lungă și intensă. Încă un mic zâmbet.

— Mda, ar trebui să te ferești de mine. O iau razna când beau poșirca asta fără apă.

După ce ia o înghițitură mă întrebă:

— Și ce te-duce prin Miami?

— Mai schimb decorul, îi sugerez eu un posibil răspuns, rugându-mă în gând să nu mă pistoneze cu nicio întrebare personală.

În momentul de față, cred că aș fi în stare să cânt precum un canar. Orice, doar să îl fac să continue să vorbească cu mine. Din mila Domnului însă, Trent nu insistă.

— Te-ai răzgândit, iubitule? se aude o voce senzuală în spatele meu, care ne întrerupe conversația. Mă întorc ca să dau de o roșcată, evident vopsită, apropiindu-se de noi. Este suficient de înaltă încât să își sprijine sâni voluptuoși de masa din fața lui Trent. O urmăresc în timp ce o gheară roșie îi alunecă de-a lungul brațului lui Trent. Trebuie să fie China.

O parte din mine vrea să se răsucescă cu spatele și să îi ardă un călcâi în cap. În kick boxing, se numește lovitură cu călcâiul prin întoarcere. Aici, s-ar numi „cum să concediezi o nebună geloasă ca mine”. În niciun caz nu aș mai avea parte de data asta de gestul aprobator cu degetul mare în sus al lui Cain.

Cealaltă parte din mine este curioasă cum va trata Trent această „manevră de acostare”. După parada neîntreruptă din cea primă

seară, spiritele s-au calmat destul de mult. Vreau să cred, ca și Piperata, că toată lumea a ajuns să presupună că îl așteaptă pe Ben la cotitură, ca să joace pentru cealaltă echipă.

Spre plăcuta mea surprindere, Trent își trage brațul de pe masă și își potrivește scaunul astfel încât să stea cu fața spre mine.

— Mulțumesc, mă simt bine așa.

Ea se îmbufnează ușor și toarce ca o pisică:

— Ești sigur? O să regreți. Sunt destul de pricepută.

Își îndreaptă ochii asupra chipului meu și nu face nicio încercare să ascundă focul ce îi arde mocnit în priviri.

— Nu atât de mult pe cât voi regreta dacă părăsesc persoana în a cărei companie mă aflu acum. Cred că ar putea să mă uimească o viață întreagă cu priceperea ei.

Inima mea încetează pe moment să mai bată și respir precipitat. Dacă am avut vreodată vreun dubiu referitor la interesul lui Trent față de mine, el l-a risipit cu acea privire, cu acele cuvinte. Nu bag de seamă privirea amenințătoare pe care mi-o aruncă China, care sunt sigură că ar fi în stare să mă jupoaie de vie pe loc. Nu o bag în seamă nici când pleacă. Nu mai bag în seamă nimic în jurul meu. Trent și cu mine suntem, dintr-odată, singurii doi oameni din bar și mă năpădește același impuls incontrollabil pe care l-am avut în ziua în care m-a salvat de șarpe.

Îmi strâng pumnii ca două ghemotoace și îi țin lipiți de o parte și de alta a corpului. Trebuie să mă controlez aici. Nu am de ales. Nu pot să mă năpustesc asupra lui ca o nebună în care urlă hormonii, exact ceea ce sunt eu acum. Îmi dreg glasul, încercând să trag o cacialma:

— Ești sigur? Fiindcă cel mai mult ce poți primi din partea mea este o apă minerală.

— Nu mă deranjează asta, îl aud eu șoptind. Deocamdată.

Buza inferioară îi alunecă între dinți și temperatura din încăpere crește subit cu vreo zece grade. Penny's s-a transformat într-o

blestemată de saună și mintea mea se împrăștie în negura uitării pe când mă sforțez să mă ridic în picioare.

Dar reușesc totuși să mă ridic și, cu ochii pierduți la Trent, aud vocea hârșăită a prezentatorului care anunță la microfon:

— Domnilor...

Următoarea dansatoare se pregătește să își facă apariția pe scenă.

Am învățat cum să fac abstracție de vocea aceea, așa că nu am nicio problemă să o fac și acum, când mă topesc toată în prezența lui Trent.

Asta până când aud:

— Reprezentația specială a serii oferită de... Storm!

— Cum mama mă-sii? Cred că îți bați joc de mine!

Întorc iute capul și le văd în spatele barului pe Ginger și pe Penelope. Toți ochii sunt pironiți pe scena învăluită într-o lumină verde mistică, anticipând momentul, de parcă s-ar aștepta să vadă spectacolul vieții lor, și nu doar o altă față dezbrăcată într-un club de striptease. *Prietena mea* goală. Oh, Doamne, Dumnezeule. O să fie de-a dreptul stânjenitor. Și nici măcar nu m-a avertizat! Nu îmi dau seama că mă tot dau în spate până când mă ciocnesc de interiorul coapselor lui Trent.

— Să știi că nu ești nevoită să te uiți, îmi șoptește el la ureche.

Pulsația lentă a unui ritm de dans cuprinde întregul club, iar deasupra scenei se aprinde un reflector care luminează o femeie înveșmântată sumar, așezată într-un cerc argintiu suspendat. Nu pot să îmi feresc privirea, nici dacă vreau.

Este Storm într-un bikini cu ștrasuri care ascunde prea puțin vederii, plutind în aer pe acest cerc din metal. Când ritmul muzicii se amplifică, ea face un salt înapoi, fiecare mușchi al brațului încordându-i-se în timp ce se balansează agățată fiind într-o singură mână. Fără niciun efort vizibil, își îndoiaie din nou picioarele și își strecoară corpul prin cerc printr-o mișcare fluidă, ca apoi să facă o altă figură acrobatică impresionantă. Ritmul muzicii se amplifică și ea își azvârle picioarele în afară, luându-și avânt până

când cercul se balansează înainte și înapoi ca un pendul. Apoi, dintr-odată, stă agățată de brațe, rotindu-se cu repeziciune, cu părul fluturând în aer, cu corpul contorsionându-se și plonjând în diferite poziții grațioase. Este ca unul dintre acrobații aceia de la Cirque du Soleil — frumoasă, stăpână pe sine, făcând lucruri pe care nu le-am crezut niciodată omenește posibile.

— Uau, mă pomenesc eu murmurând, cuprinsă de admirație.

Storm este o acrobată.

Fâșia minusculă de material care îi acoperă sânii își ia cumva zborul.

Storm este o acrobată stripteuză.

Ceva se atinge ușor de degetele mele și tresar. Capul îmi zvâcnește în jos și văd mâna lui Trent odihnindu-se pe genunchiul lui, cu vârfurile degetelor la câțiva centimetri de mine. Atât de aproape. Prea aproape și totuși nu mă trag deoparte. Ceva din adâncul ființei mele mă îndeamnă să înaintez. Mă întreb dacă am vreo șansă... *ce-ar fi dacă...* Trag adânc aer în piept, îmi ridic privirea spre chipul lui și văd o mare de liniște și de posibilități. Pentru prima oară în patru ani, gândul că o mână ar acoperi-o pe a mea nu mă mai aruncă cu capul în jos într-un vârtej amețitor.

Și îmi dau seama că vreau ca Trent să mă atingă.

Trent nu se mișcă, totuși. Se uită fix la mine, dar nu forțează nota. E ca și cum ar ști că acesta este un pod pe care aproape că l-am incendiat și căruia i-am întors spatele. De unde știe? Storm trebuie să îi fi spus. Concentrându-mi atenția asupra acelor minunați ochi albaștri, îmi forțez mâna să elimine distanța dintre noi. Degetele îmi tremură, și vocea aceea îmi urlă să mă opresc. Zbiară la mine, spunându-mi că este o greșeală; că valurile sunt gata să năvălească deasupra capului meu și să mă înece.

Împing vocea la o parte.

Încet, încet de tot, ușor, ușor de tot, degetul meu îi atinge degetul arătător.

blestemată de saună și mintea mea se împrăștie în negura uitării pe când mă sforțez să mă ridic în picioare.

Dar reușesc totuși să mă ridic și, cu ochii pierduți la Trent, aud vocea hârșăită a prezentatorului care anunță la microfon:

— Domnilor...

Următoarea dansatoare se pregătește să își facă apariția pe scenă.

Am învățat cum să fac abstracție de vocea aceea, așa că nu am nicio problemă să o fac și acum, când mă topesc toată în prezența lui Trent.

Asta până când aud:

— Reprezentația specială a seriei oferită de... Storm!

— Cum mama mă-sii? Cred că îți bați joc de mine!

Întorc iute capul și le văd în spatele barului pe Ginger și pe Penelope. Toți ochii sunt pironiți pe scena învăluită într-o lumină verde mistică, anticipând momentul, de parcă s-ar aștepta să vadă spectacolul vieții lor, și nu doar o altă fată dezbrăcată într-un club de striptease. *Prietena mea* goală. Oh, Doamne, Dumnezeule. O să fie de-a dreptul stânjenitor. Și nici măcar nu m-a avertizat! Nu îmi dau seama că mă tot dau în spate până când mă ciocnesc de interiorul coapselor lui Trent.

— Să știi că nu ești nevoită să te uiți, îmi șoptește el la ureche.

Pulsația lentă a unui ritm de dans cuprinde întregul club, iar deasupra scenei se aprinde un reflector care luminează o femeie înveșmântată sumar, așezată într-un cerc argintiu suspendat. Nu pot să îmi feresc privirea, nici dacă vreau.

Este Storm într-un bikini cu ștrasuri care ascunde prea puțin vederii, plutind în aer pe acest cerc din metal. Când ritmul muzicii se amplifică, ea face un salt înapoi, fiecare mușchi al brațului încordându-i-se în timp ce se balansează agățată fiind într-o singură mână. Fără niciun efort vizibil, își îndoiaie din nou picioarele și își strecoară corpul prin cerc printr-o mișcare fluidă, ca apoi să facă o altă figură acrobatică impresionantă. Ritmul muzicii se amplifică și ea își azvârle picioarele în afară, luându-și avânt până

când cercul se balansează înainte și înapoi ca un pendul. Apoi, dintr-odată, stă agățată de brațe, rotindu-se cu repeziciune, cu părul fluturând în aer, cu corpul contorsionându-se și plonjând în diferite poziții grațioase. Este ca unul dintre acrobații aceia de la Cirque du Soleil — frumoasă, stăpână pe sine, făcând lucruri pe care nu le-am crezut niciodată omenește posibile.

— Uau, mă pomenesc eu murmurând, cuprinsă de admirație.

Storm este o acrobată.

Fâșia minusculă de material care îi acoperă sânii își ia cumva zborul.

Storm este o acrobată stripteuză.

Ceva se atinge ușor de degetele mele și tresar. Capul îmi zvâcnește în jos și văd mâna lui Trent odihnindu-se pe genunchiul lui, cu vârfurile degetelor la câțiva centimetri de mine. Atât de aproape. Prea aproape și totuși nu mă trag deoparte. Ceva din adâncul ființei mele mă îndeamnă să înaintez. Mă întreb dacă am vreo șansă... *ce-ar fi dacă...* Trag adânc aer în piept, îmi ridic privirea spre chipul lui și văd o mare de liniște și de posibilități. Pentru prima oară în patru ani, gândul că o mână ar acoperi-o pe a mea nu mă mai aruncă cu capul în jos într-un vârtej amețitor.

Și îmi dau seama că vreau ca Trent să mă atingă.

Trent nu se mișcă, totuși. Se uită fix la mine, dar nu forțează nota. E ca și cum ar ști că acesta este un pod pe care aproape că l-am incendiat și căruia i-am întors spatele. De unde știe? Storm trebuie să îi fi spus. Concentrându-mi atenția asupra acelor minunați ochi albaștri, îmi forțez mâna să elimine distanța dintre noi. Degetele îmi tremură, și vocea aceea îmi urlă să mă opresc. Zbiară la mine, spunându-mi că este o greșeală; că valurile sunt gata să năvălească deasupra capului meu și să mă înece.

Împing vocea la o parte.

Încet, încet de tot, ușor, ușor de tot, degetul meu îi atinge degetul arătător.

El tot nu își mișcă mâna. Rămâne complet nemișcat, de parcă m-ar aștepta pe mine să fac prima mișcare.

Înghițind în sec cu mare greutate, îmi las toată mâna să alunece peste a lui. Aud un șuierat puternic în timp ce el trage aer în piept, încleștându-și fălcile. Ochii nu i se dezlipesc de ai mei și sunt impenetrabili. În cele din urmă, mâna lui se mișcă și o acoperă pe a mea, împletindu-și, plin de delicatețe, degetele într-ale mele. Fără forță, fără grabă.

Un ropot de aplauze erupe la marginea timpanelor mele, dar abia le aud din cauza valului de sânge care mi-a năvălit în urechi. *Unu... doi... trei...* Am început să execut cele zece respirații scurte.

Simt cum debordez de fericire.

Atingerea lui Trent este atât de plină de viață.

Sunt sigură că aud zgomotul unui pahar spart undeva în apropiere, dar sunt prea uluită ca să mai înregistrez ceva.

— Ești bine? îmi șoptește el, unindu-și sprâncenele.

Înainte de a apuca să îi procesez întrebarea, două mânuși de box uriașe aterizează pe umerii lui, smulgând mâna lui dintr-a mea, smulgându-mi căldura și viața pe care mi-a insuflat-o.

— Va trebui să plecați, domnule, bubuie vocea lui Nate. Nu aveți voie să atingeți doamnele.

Sesizez o mișcare sub mine, la periferia razei mele vizuale. Îmi cobor privirea și văd un ajutor de ospătar măturând cioburile paharului gol al lui Trent. Bănuiesc că mi-a alunecat din mâna mea liberă.

— Ești în regulă? mă întreabă din nou Trent cu toată seriozitatea, de parcă ar ști că nu este în regulă să îmi atingă cineva mâna. Ca și cum ar fi absolut acceptabil să am o asemenea fobie. Ca și cum nu aș fi o persoană instabilă psihic care acționează irațional.

Oricât de tare m-aș strădui, nu sunt în stare să deschid gura sau să îmi mișc limba. Dintr-odată, m-am transformat într-o statuie. M-am pietrificat.

— Kacey!

Nate îl împinge pe Trent afară pe ușă, iar eu nu pot să fac altceva decât să îl văd cum pleacă, să văd pledoaria mută și intensă din ochii lui care nu se dezlipesc de chipul meu până când nu dispare cu totul vederii.

Totul parcă se clatină și mă duc înapoi la bar ca prin ceață. Pereții, oamenii, dansatoarele, picioarele mele. Mormăi o scuză față de Ginger, pentru că am luat o pauză mai mare de cincisprezece minute. Ea dă din mână, alungându-mi scuza cu un zâmbet. Și toarnă cuiva o băutură. Cu mișcări mecanice, mă întorc și văd că o femeie indigenă bine proporționată a acaparat centrul scenei, făcând un soi de reconstituire a dansului ploii într-un costum sumar din pene. Storm nu se vede pe nicăieri.

Lumea merge înainte, oarbă la această semnificativă schimbare din micul meu univers.

stadiul patru

■ ■ ■

ACCEPTAREA

CAPITOLUL ȘAPTE

— Ei, ce zici? întrerupe Storm liniștea din mașină în drumul nostru spre casă.

Mă încrunt, neînțelegând întrebarea ei. Încă mă mai gândesc la Trent, la senzația pe care mi-a dat-o mâna lui, mă gândesc și la mine, cum stăteam acolo ca o idioată, fără să spun nimic. Sunt atât de captivată de Trent și de acel moment de o importanță crucială, încât pentru prima dată nu mă mai deranjează spațiul claustrofobic din jeepul lui Storm. M-a ținut de mână. Trent m-a ținut de mână și nu m-am înecat.

Observ pumnii mici ai lui Storm cum stau încleștați de volan și ea se uită oriunde numai la mine nu.

— Ce să zic despre ce anume? o întreb eu încetșor.

— Despre... spectacolul meu.

Ab! Așa e.

— Nu știi cum de sănii ăia ai tăi nu te fac să îți pierzi echilibrul.

Își dă capul pe spate și începe să râdă.

— Mi-a luat ceva vreme să mă obișnuiesc, crede-mă.

— Serios vorbind, a fost cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut vreodată. Ce dracu' cauți într-un club de striptease? Ai putea fi la Cirque du Soleil sau altă chestie în genul ăsta.

Sesizez o urmă de tristețe în râsul ei.

— Nu mai e genul de viață pe care să mi-l pot permite acum. Asta înseamnă antrenamente toată ziua și spectacole toată noaptea. Nu pot să o fac acum când trebuie să am grijă de Mia.

— Și de ce este primul spectacol pe care l-am văzut?

— Nu pot să fac numărul în fiecare seară. E destul de greu să stai atâta în picioare și să te antrenezi cât de cât în fiecare zi.

Hm. Storm face antrenament. Habar nu aveam.

— De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri.

— Avem cu toții secretele noastre.

Ochii îmi alunecă spre fereastră.

— Ei bine, a fost dată dracului modalitatea ta de a-ți dezvălui secretul.

Ea chicotește, încuviințând din cap. Urmează o pauză.

— Cum a decurs scurta ta conversație cu Trent?

— Oh, mi-a schimbat viața.

Atingerea lui încă o mai simt pe degetele mele și tot îmi mai răsună în urechi tonul rugător al vocii lui. O rușine cumplită mă apasă pe umeri. Ar fi trebuit să îi răspund. În schimb, l-am lăsat pe Nate să-l arunce afară ca pe un nenorocit de bețivan.

Nu îmi place deloc cum mă simt în propria mea piele în momentul de față.

Mai mergem câteva minute fără să ne vorbim. Apoi Storm rupe tăcerea, trecând la un atac frontal direct.

— Kace, ce s-a întâmplat cu tine?

Fălcile mele se încleștează instantaneu, luată fiind pe nepregătite, dar ea îi dă înainte.

— Încă nu te cunosc deloc. Având în vedere că eu ți-am dezvăluit aproape totul. Literalmente. Speram să ai suficientă încredere în mine, încât să faci același lucru.

— Vrei să mă balansez într-un cerc de gimnastică ritmică și să îmi scot sutienul? glumesc eu cu o voce anostă.

— Am întrebat-o pe Livie și nu a vrut să îmi spună. Mi-a spus că *tu* trebuie să o faci.

Spune treaba asta cu glas scăzut, de parcă ar ști că nu trebuia să o fi întrebat pe Livie, în primul rând.

Toată bravada mea se duce pe apa sâmbetei.

— Livie știe prea bine că nu trebuie să spună nimănui secretele mele.

— Trebuie să începi să stai de vorbă cu cineva, Kacey. Asta e singura modalitate de a-ți reveni.

— Nu am cum să îmi revin, Storm. Asta e.

Nimeni nu se mai întoarce din morți. Încerc să îmi alung răceala din glas, dar nu reușesc. E tot acolo.

— Sunt prietena ta, Kacey. Fie că îți place sau nu. E adevărat că te cunosc doar de câteva săptămâni, dar am încredere în tine. Am încredere și în sora ta să i-o las în grijă pe fetița mea de cinci ani, te-am invitat în casa mea, ți-am oferit o slujbă. Nemaivorbind că mi-ai împăturit lenjeria și m-ai văzut goală.

— Și toate astea fără ca eu să îți dau numărul meu de telefon. Oh, tipii de la sală ar fi tare mândri de mine.

Intrăm în parcare din fața clădirii cu apartamente și mâna mea trage frenetic de mânerul ușii, deoarece interiorul jeepului lui Storm s-a metamorfozat ad-hoc într-un confesional de mărimea unei cutii de conserve, cât se poate de copleșitor.

— Ceea ce încerc să îți spun este că nu sunt o idioată. Nu fac asta cu toată lumea. Dar se întâmplă ceva cu tine. Mi-am dat seama de asta din prima zi. E ca și cum te-ai lupta împotriva faptului de a fi tu însăși. Ori de câte ori răzbate afară un pic din adevărata Kacey, te închizi la loc în tine. Îi pui capac.

Vocea ei este blândă și, cu toate acestea, mă trec sudori reci.

Adevărata Kacey. Cine mai e și asta? Tot ceea ce știu este că, de când ne-am mutat în Miami, apărarea mea construită cu grijă a fost atacată din toate părțile. Până și Mia cu zâmbetele ei știrbe a reușit să se strecoare ca un vierme printre crăpăturile armurii mele. Degeaba îmi spun de nenumărate ori în sinea mea că nu trebuie să îmi pese. Am început să îmi dau seama că inima îmi saltă în piept și-mi bate un pic mai tare atunci când îi fac pe noii mei vecini să râdă.

— Nu trebuie să îmi spui totul, Kace. Nu dintr-odată. De ce nu încerci să îmi spui câte puțin în fiecare zi?

Mă frec cu mâna pe frunte și încerc să găsesc o cale de scăpare. După ce ultima oară am lăsat-o baltă, am crezut că va renunța. Dar ea a așteptat doar momentul potrivit. Ce-ar fi dacă aș ieși în trombă din mașină chiar acum? Poate că acesta este un punct de cotitură în prietenia noastră. Poate că va renunța la mine dacă i-aș face una ca asta din nou. Senzația de gol în stomac îmi dă de știre că acest lucru mă va deranja. O va deranja și pe Livie. Chestia asta ar mâhni-o pur și simplu și nu pot să îi fac una ca asta. Aud vocea lui Livie în capul meu. *Încearcă*. Știu că trebuie să o fac. Pentru Livie.

— Acum patru ani, părinții mei, prietenul meu și cea mai bună prietenă a mea au murit într-un accident provocat de un șofer beat.

Urmează o pauză îndelungată. Nici măcar nu trebuie să mă uit ca să văd că lui Storm îi curg lacrimi pe obraji. Oamenii care plâng din cauza asta nu mă mai impresionează deloc. Am închis definitiv robinetul lacrimilor.

— Îmi pare tare rău, Kacey.

Dau din cap. Cu toții își exprimă părerea de rău și nu înțeleg de ce. Doar nu ei au fost nemernicii din cealaltă mașină.

— Îți mai aduci aminte câte ceva de atunci?

— Nu, o mint eu.

Storm nu este obligată să audă cum eu îmi aduc aminte de fiecare clipă în care am fost prinsă ca într-o capcană în Audi-ul transformat într-un morman de fiare. Cum am auzit-o pe mama dându-și ultima suflare cu un șuierat, un zgomot care mă băntuie în fiecare noapte. Sau cum, de o parte a mea, corpul zdrobit al prietenei mele Jenny luase forma mașinii, iar de cealaltă parte, mâna mea era prinsă în capcană în mâna prietenului meu, și simțeam fiecare grad cu care îi scădea temperatura în timp ce căldura îi părăsea trupul. Cum a trebuit să stau în mașină, nemișcată,

înconjurată de cadavrele celor pe care îi iubeam, ore în șir în timp ce echipa de descarcerare se chinuia să mă scoată de acolo.

Nu trebuia să fi supraviețuit.

Nu știi cine m-a lăsat să trăiesc.

Vocea lui Storm mă scoate din reverie.

— Erai tu la volan?

Mă întorc înspre ea ca să îi arunc o privire ucigătoare.

— Crezi că aș mai sta aici dacă aș fi fost eu?

Ea se cutremură.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat cu șoferul beat?

Ridic din umeri evaziv, fixându-mi din nou privirea drept înainte.

— A murit. Mai erau doi prieteni cu el în mașină. Unul a murit. Celălalt a plecat, răspund eu, cuvintele mele debordând de o amărăciune fără margini.

— Doamne, Kacey, se smiorcăie ea. Ai fost la terapie?

— Ce-i asta, Inchiziție? mă răstesc eu la ea.

— Îmi... îmi cer scuze.

În mașină plutesc suspinele înăbușite ale lui Storm. Încearcă să se abțină, să fie puternică, îmi dau seama de asta după felul în care tot trage aer în piept.

Mânia mea se transformă în vinovăție și îmi mușc buza. Cu putere. Gustul metalic al sângelui îmi învăluie limba. Storm s-a purtat tot timpul frumos cu mine, iar eu, în schimb, m-am purtat ca o javră cu ea.

— Îmi pare rău, Storm, rostesc eu cu mare greutate.

Chiar dacă spun aceste cuvinte din toată inima, tot îmi este greu le scoț pe gură.

Ea se întinde după mâna mea, dar își dă seama la timp și își pune palma pe antebrațul meu.

Acest mic gest este suficient cât să spargă gheața care mă înconjoară și să încep să bat câmpii:

— Am stat în spital și apoi la recuperare aproape un an. Doctorii au venit să mă viziteze acolo. Dar nu prea mult timp după aceea, totuși. După toate aparențele, medicamentele care mă transformau într-un zombie și rundele zilnice de incantații Kum-baya urmau să rezolve toate problemele mele. Când am ieșit, mătușa mea a insistat să vorbesc cu consilierii din biserica ei. Aceștia i-au sugerat să mă înscrie într-un program de reabilitare, deoarece sunt o tânără bolnavă, plină de furie și de ură și aș putea să îmi fac rău mie însămi și altora dacă aș fi lăsată liberă.

Această ultimă parte este o redare aproape cuvânt cu cuvânt a ceea ce i-au spus ei. Răspunsul mătușii mele a fost să îmi lase o Biblie pe noptieră. În opinia ei, citirea Bibliei rezolvă toate problemele.

— Unde se află mătușa ta acum?

— Am lăsat-o în Michigan împreună cu dezgustătorul ei soț care a încercat să o molesteze pe Livie.

Liniște.

— Asta voiai să auzi, Storm? Că vecina ta este o Țicnită?

Ea se întoarce spre mine să mă privească, ștergându-și lacrimile de pe obraji cu palmele.

— Nu ești o Țicnită, Kacey. Dar ai nevoie, într-adevăr, de ajutor. Îți mulțumesc că mi-ai povestit. Înseamnă mult pentru mine. Într-o bună zi, totul va deveni mai ușor. Într-o bună zi, toată ura asta nu o să te mai țină prizonieră. Te vei elibera. Vei fi capabilă să ierți.

Îmi dau seama vag că dau din cap. Nu o cred. Nu cred nicio iotă.

Atmosfera din jeep a devenit mai mult decât neplăcută. Mi-am deschis sufletul în fața lui Storm mai mult decât în fața oricui altcuiva și treaba asta m-a secătuit de puteri.

— Ia te uită — acrobată stripteuză noaptea și provocatoare de gânduri profunde... noaptea târziu.

Storm hohotește.

— Prefer să rămân doar la „acrobată”. Hainele mele se mai întâmplă să îmi cadă câteodată, pe neașteptate.

Mă înghiontește în braț.

— Haide. Ajunge cu confidențele în seara asta. Și e valabil pentru amândouă.

Acum, că am supraviețuit conversației cu Storm, gândurile mă poartă subit înapoi la Trent. Nevoia îmbătătoare de a-i simți prezența în jurul meu învinge oricare alte dorințe. Nu i-am răspuns. *Ar fi trebuit* să îi răspund. Trebuie să îi spun că sunt mai mult decât bine. Că am impresia că s-ar putea să am nevoie de el.

Un zgomot de râsete înăbușite răsună din vecini, în timp ce Storm și cu mine traversăm pasajul întunecat care duce spre apartamente. Unii dintre studenții din clădire încă mai sunt treji și petrec. În timp ce o luăm pe după colț mă întreb cum ar fi să fii cu prietenii, să te distrezi și să duci o viață normală.

O siluetă trece prin spatele perdelei de la 1D.

Mă împiedic și pulsul mi se accelerează. Apoi, fără să stau pe gânduri, mă duc la ușă și mă opresc în fața ei.

— Pe mâine, o aud pe Storm strigând, în timp ce își continuă drumul, și îmi dau seama că zâmbește.

Trag adânc aer în piept, adunându-mi tot curajul de care sunt în stare, îmi ridic mâna să ciocănesc la ușă, dar ușa se deschide brusc înainte ca încheieturile degetelor mele să o atingă. Trent apare în pragul ușii, fără cămașă pe el și fără nicio expresie întipărită pe chip. Gura mi se usucă instantaneu. Sunt sigură că o să îmi spună să mă duc dracului. Aștept. Sunt îngrozită de ceea ce o să aud.

Dar nu o face. Nu îmi spune nimic. Mă așteaptă pe mine să vorbesc, din câte îmi dau eu seama. Simt nevoia să îi spun doar un singur cuvânt. *Da*. S-ar putea să schimbe totul în bine. *Da, Trent*. *Da, totul e în regulă*. Deschid gura și îmi dau seama că nu pot. Nu

pot să articulez singurul cuvânt care îl va face să înțeleagă gravitatea situației.

Cu mișcări mecanice, fac un pas înainte. El nu se dă înapoi. Stă doar și mă privește, cu pieptul lui sculptural dezgolit și cu pantalonii atârându-i mai jos de talie, incitându-mă. Este mai sexy ca niciodată. Aș putea să petrec zile întregi cu acest corp. Și pentru prima oară, sper să o fac.

Dar nu de asta am nevoie chiar acum.

Cu precauție, întind mâna și simt cum stomacul mi se face ghem, și intru deodată în panică la gândul că tot ce am simțit mai devreme poate fi ceva pasager, ceva ce am pierdut din nou. Când degetele mele îl ating ușor simt cum se răspândește un val de căldură în interiorul meu și groaza se evaporă.

Căldura lui. Viața lui.

Închizând ochii, îmi las mâna să alunece mai departe, strecurându-mi degetele într-ale lui și înfășurându-le totodată într-ale mele. Buzele mele se întredeschid și icnesc ușor când el îmi răspunde cu o strângere de mână. Nu se apropie de mine însă. Nu încearcă să facă nimic și nu spune nimic. Rămânem așa, în pragul ușii, cu mâinile împletite, pentru ceea ce simt eu că ar fi o veșnicie.

— Da, șoptesc eu într-un final cu sufletul la gură.

— Da?

Sunt vag conștientă de faptul că bățai din cap. Atât de intensă este senzația asta euforică încât nimic altceva nu mai contează. Îl las să mă tragă cu blândețe înauntru. Ușa se închide cu un țacănit în spatele meu și el mă ghidează lin prin apartamentul său întunecat ținându-mi o mână apăsată pe scobitura spatelui. Până la capătul holului, apoi în patul lui cu așternuturi răcoroase și proaspete mirosind a balsam de rufe. Mai mult simt decât văd cum trupul lui Trent se strecoară lângă mine, lipindu-se de mine din vârful degetelor de la picioare până la umeri, fără să îmi dea nicio

clipă drumul la mână, nici măcar o dată. Mă ghemuiesc în el, savurând căldura trupului său.

Și înconjurată de pacea divină, adorm.

■ ■ ■

Un șuierat...

Lumini puternice...

Sânge...

Abia îmi trag sufletul.

Respirația ușoară și ritmică de lângă mine mă ajută să îmi reglez propriul ritm al inimii în vreme ce mă trezesc din coșmar. La început, presupun că este Livie, dar apoi simt mâna mea înfășurată în mâna cuiva, mare și fierbinte — nu este mâna lui Livie.

Îmi răsucesc capul și văd silueta perfectă a lui Trent, cu coșul pieptului unduindu-se în ritmul respirației, cu fața lui relaxată de puștan. Aș putea să stau întinsă aici și să mă uit la el o veșnicie. Nu vreau să îi dau drumul. Niciodată.

Asta trebuie să fac.

Îmi scot cu grijă mâna dintr-a lui, mă strecor afară din pat și închid ușa ușor după mine când ies din apartament.

■ ■ ■

Livie mă așteaptă în bucătărie, unde își ia micul dejun înainte de a se duce la școală. Se uită la mine cu ochii mari de îngrijorare:

— Ai rămas peste noapte la Trent?

Tonul ei este pe jumătate acuzator, pe jumătate uimit.

— Nu s-a întâmplat nimic, Livie.

— *Nimic?*

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Una la care Livie se pricepe foarte bine. Atât de pătrunzătoare și de insistentă, încât te face să nu îți mai găsești locul dacă ai mințit.

— L-am ținut de mână, șoptesc eu într-un final.

Oricine m-ar auzi, ar zice că este vorba de niște puști de nouă ani. Dar pentru Livie, care înțelege impactul unei asemenea fapte, este ceva de o importanță colosală.

Rămâne fără grai o clipă, scuișând și bolborosind apoi lucruri spuse numai pe jumătate.

— Ar putea... crezi că s-ar putea transforma în ceva mai mult? mă întreabă ea într-un final.

Ridic din umeri cu indiferență, dar roșeața mi se urcă în obraji, trădându-mi emoția.

— Ai roșit!

Iau un Cheerio din cutia de cereale și îl azvârl în capul ei.

Ea se ferește cu agilitate, zâmbind.

— Cred că lucrurile s-ar putea să se rezolve. Cred că Trent ar putea, în sfârșit, să mi-o aducă pe Kacey înapoi.

Mă întreb dacă are dreptate sau nu. Dar tocmai m-am furișat afară din apartamentul lui fără să-i las vreun bilet sau altceva. S-ar putea să nu-i pice bine treaba asta. Mă cuprinde un sentiment de neliniște, dar îl înăbuș. Nu am avut încotro. Dacă aș fi rămas, știu exact ce am fi făcut chiar acum și nici măcar nu se pune problema. Am nevoie de timp ca să reflectez și să mă adaptez acestei noi realități.

Simt entuziasmul lui Livie până în măduva oaselor. De trei ani încoace, sora mea mai mică mă imploră să trec peste faza cu Billy și să merg mai departe. Adevărul e că problema mea nu a fost să trec peste sentimentele pe care le-am avut pentru Billy. Bineînțeles că am ținut la el. Dacă am crezut că el a fost „alesul”? Nu voi ști niciodată. La șaisprezece ani, oricine poate fi „alesul”.

Nu, problema mea a fost că, datorită acelor ultime momente petrecute cu Billy, ideea în sine de a avea mâinile mele înfășurate într-ale altcuiva mă afecta profund: inima mi se oprea în loc, simțeam un gol imens în stomac, vederea mi se încetșoșă, mușchii mi se încordau spasmodic, și mă trezeam dintr-odată lac de sudoare.

Până acum.

Acum este cu totul altfel. Acum simt că este ceva... normal,
din nou.

CAPITOLUL OPT

— Arăți fabulos, trăgănează Mia cuvintele, imitând-o pe mama ei și făcându-ne pe toate să râdem.

Storm gătește vițel cu parmezan, iar eu fac parada modei în noile mele haine. Am epuizat garderoba lui Storm și aveam nevoie de câteva lucruri personale, așa că ne-am petrecut după amiaza la mall, cumpărând haine. Am lăsat-o pe Storm să-mi aleagă ținutele. Nu am nici cea mai vagă idee cum să mă îmbrac în mod adecvat într-un club de striptease, chiar și după câteva săptămâni de lucru acolo. În orice caz, calvarul acesta a fost un bun prilej de a-mi distra atenția de la Trent.

— Cred că voi purta ținuta aceasta astă-seară, anunț eu, făcându-mi apariția într-o rochie scurtă gen tunică, de un albastru smarald, cu un umăr dezgolit și pantofi decupați.

— Bună alegere! Poți să așezi tu masa, Kace? mă întreabă Storm în timp ce se apleacă să verifice mâncarea din cuptor.

— Știi că va trebui să mă lași și pe mine să gătesc într-o bună zi, da?

Am fost în fiecare seară la Storm la masă de săptămâni bune.

— Îmi place să gătesc.

— Poate că și mie îmi place, îi întorc eu vorba, așezând farfuriile pe masă și alegându-mă cu un hohot de râs ironic din partea lui Livie.

— Ai pus un tacâm mai puțin, mă anunță Storm, trăgând cu ochiul la masă.

Mă uit nedumerită.

— Hm, nu? Patru persoane, patru tacâmuri.

— Avem nevoie de cinci tacâmuri, spune ea evitându-mi privirea.

— Storm?

Se aude o bătaie în ușă.

— Storm?

Mia sare în picioare și aleargă la ușă, deschizând-o cu o plecăciune teatrală.

Trag adânc aer în piept în vreme ce Trent intră înăuntru și rămân cu gura căscată fără să vreau. Este din nou îmbrăcat cu jeanși de un albastru-închis, dar cu o cămașă albă lăsată pe deasupra, de data asta. Reușesc să îmi dezlipesc ochii de el suficient timp cât să îi arunc lui Storm o privire care vrea să însemne „ai să mi-o plătești tu pentru surpriza asta”, ca apoi să îmi întorc din nou privirea spre el, frământată de tot soiul de sentimente: nervozitate, emoție și vinovăție. Nu știu de ce. Trent și cu mine ne-am ținut de mână în timp ce o priveam pe prietena mea cum dansa goală. Trent m-a salvat de atacul infam al șarpelui din apartamentul meu și apoi am sărit pe el. Am petrecut o noapte în pat cu el. Să servesc cina cu el — și cu sora mea și cu vecinele mele — nu prea se califică drept o întâlnire intimă care să justifice fluturii ce fâlfâie frenetic din aripi în stomacul meu. Și totuși, iată-mă gata să leșin.

Mia face o nouă plecăciune teatrală.

— Bine ai venit, bunule domn. Prințesa Mia aștepta sosirea dumatăle.

Până și Mia știa. Al naibii drăcușor.

Trent scoate de la spate un buchet de cinci trandafiri roz. Se lasă într-un genunchi și i-l oferă. Aud un oftat colectiv, venind din partea tuturor femeilor prezente, inclusiv din partea mea.

— Mulțumesc pentru invitație, spune el.

Ea ține strâns florile cu amândouă mânuțele și apoi se uită la Trent cu ochi mari și strălucitori care uită să clipească o vreme mult prea îndelungată. Obrajii ei devin stacojii și îmi dau seama că

acesta este momentul în care Mia se îndrăgostește de el. Străinul acesta înalt tocmai a devenit prințul inimii ei.

Pentru o clipă efemeră, după care se răsucește pe călcâie și dă fuga spre Storm.

— Mami! Mami! Uite ce-am primit!

Trent face cu ochiul și închide ușa după el, micșorând distanța dintre el și locul unde mă aflu eu.

— Ai dispărut de dimineată, îmi șoptește.

Ce situație penibilă. Mulțumesc, Storm.

— Eu... Știu... Îmi...

Sunt pe cale de a-i spune că îmi pare rău, dar el îmi face cu ochiul.

— E în regulă. Mi-am dat seama că a fost un pic prea mult și prea repede.

Își agață un deget de al meu și simt cum mi se înmoaie genunchii din pricina valurilor de emoție.

Cred că o să mă îndrăgostesc de omul acesta.

Privirea lui Trent alunecă pe ținuta mea și îi simt flacăra care arde în ea. Probabil exact aceeași flăcără care arde și în ochii mei când mă uit la el.

— Arăți... bine.

Încă ne mai uităm unul în ochii celuilalt cu stângăcie, când Livie își drege glasul.

— Masa este gata.

Micuțul apartament este străbătut de un val de căldură în vreme ce toți cinci devorăm mâncarea gătită de Storm. Cineva aduce cumva vorba despre fiascoul cu șarpele și devin ținta glumelor tuturor. Până și Mia li se alătură, făcând pe monstrul și ronțăindu-mi umărul. Cu precizarea că nu are dinții din față, așa că mușcă mai mult cu gingiile. Și, peste toate astea, nu mă pot abține să nu îi mângâi fața lui Trent cu privirea și să văd că el se uită la mine tot la fel de des.

Până când terminăm de servit cina și ne luăm rămas-bun, astfel încât Storm și cu mine să ne putem duce la muncă, fiecare fibră din mine tânjește după Trent și nu am niciun interes să mă prefac că nu ar fi așa.

■ ■ ■

— Cine este Penny? În mod evident, o persoană importantă.

Fac un semn spre firma clubului, în timp ce Storm parchează mașina în față.

Degetele lui Storm bat darabana pe volan și zâmbetul ei permanent devine șovăielnic.

— Penny a fost o fată tare bună care a dat peste un tip foarte rău.

Își întoarce privirea spre mine.

— Acum cinci ani, Cain avea un club în centru. Era o speluncă în comparație cu locul acesta. Penny era vedeta clubului. Am auzit că pentru ea veneau tipi din tot statul, până și din Alabama. A început să iasă cu unul din tipii ăștia și lucrurile au devenit serioase. El a cerut-o de nevastă. Toată lumea era fericită pentru ea. El venea uneori să o vadă dansând. Toată noaptea o giugiulea și o îmbrățișa. Nu o pierdea din ochi. Știi tu, toate chestiile acelea drăguțe. Bineînțeles că i-a spus că va trebui să renunțe de îndată ce se vor căsători. Ea nu avea nimic împotriva.

Vocea lui Storm devine sumbră.

— Într-o seară, s-a întâmplat ceva. Nimeni nu știe cu exactitate ce anume. Tipul stătea liniștit cu un braț în jurul lui Penny, când, dintr-odată, și-a înfipt mâna în beregata ei și a târât-o în separeu. Nate nu a putu ajunge acolo la timp. A găsit-o pe jos cu craniul zdrobit.

Îmi duc mâna la gât.

— Știi. E groaznic, nu? Cain a închis clubul. A avut loc o întreagă anchetă criminalistică. Apoi a cumpărat localul acesta și l-a deschis sub noul nume, în memoria ei.

Ieșim din mașină și ne îndreptăm spre ușa din spate.

— De aceea oamenii de pază și ordine sunt atât de stricți în privința clienților care ating personalul. Nu contează nici dacă tipul este soțul tău. Dacă te atinge, e dat afară. Dacă se întâmplă și a doua oară, i se interzice definitiv să mai intre aici.

— Hm.

Gândul îmi zboară la noaptea trecută când Nate l-a dat pe Trent afară pentru că m-a ținut de mână. Am crezut că își arăta mușchii, ca un ticălos nenorocit. Acum, îmi vine să îl îmbrățișez. Sau cel puțin, o parte din el, având în vedere că așa avea nevoie de o scară și de brațe extensibile ca îi înconjoară trupul de mamut.

Merg până la ușă în spatele siluetei înveșmântate în negru a lui Storm. Chiar înainte să bată, ea se întoarce spre mine și îmi zâmbește, de parcă mi-ar citi gândurile.

— Sunt niște băieți buni, în adevăratul sens al cuvântului, Kacey. Știu că este greu de crezut, dar este adevărat. Cain s-a purtat întotdeauna uimitor de frumos cu mine. Mă lasă să servesc la bar, îmi pregătește scena și echipamentul ca să îmi fac numărul din când în când, și asta e tot. Fără runde de dans pe scenă, fără dansuri în poală, fără reprezentații private. Băieții de pază îmi adună bacșișurile de la spectacol ca să nu fiu eu nevoită să mă târăsc pe jos, adunând banii. Vor avea grijă și de tine. Vei vedea.

Când Trent își face apariția la șapte și jumătate și ia loc la bar, mintea mea o ia razna instantaneu. Faptul că am dormit în patul lui noaptea trecută și că am servit cina cu el mai devreme nu mă ajută să mă relaxez în preajma lui. Cred că, de fapt, mă face să fiu și mai agitată. *Unu... doi... trei... Uf!* Ca de obicei, sfatul mamei mele nu mă ajută deloc.

Mă îndrept spre el, încercând să îmi domolesc bătăile inimii în timp ce îi studiez trăsăturile lui frumoase. Chiar că sunt frumoase. Ar putea împodobi coperta oricărei reviste. Și gura aceea... îmi mușcă buza, încercând să nu mă agită prea tare.

— Scotch triplu cu gheață?

Ridic din sprânceană.

Îmi zâmbește, scoțând la iveală gropițele lui dezarmante.

— Păstrează scotch-ul pentru altcineva, pune niște apă minerală peste gheață și batem palma.

Îi prepar băutura zâmbind și las paharul să alunece pe tejghea înspre el, degetele noastre atingându-se preț de o milisecundă. Îi arunc o privire speriată lui Nate, îl văd că se uită în altă parte și răsufli ușurată.

— Nu îți face griji, cunosc regulile localurilor de genul ăsta.

— Le frecventezi des? întreb eu pe un ton sec.

Clatină din cap, zâmbindu-mi crispat.

— Protocolul standard. Unele localuri sunt mai stricte decât altele, dar toate sunt la fel. Nu am niciun interes să mă trezesc din nou dat afară cu un șut în fund. O dată mi-a fost suficient.

Simt un junghi de vinovăție, știind că a fost din cauza mea. Trent îmi face cu ochiul și îmi topește instantaneu acest sentiment. Vreau să rămân aici și să stau de vorbă cu el, dar mă așteaptă o șleahță de clienți. Sunt nevoită să îl părăsesc, ridicând din umeri dezamăgită. Îmi petrec următoarea oră turnând băuturi clienților, în vreme ce stau cu nervii încordați datorită lui Trent, care mă urmărește cu un interes neabătut.

— Păcat că e atât de aglomerat aici, spune el când mă întorc la locul unde este așezat.

— Hm, știi ceva, unii dintre noi mai trebuie să și muncească pentru a supraviețui, îi răspund eu sarcastic, și îmi dau seama că nu am habar cu ce se ocupă.

Nu știu nimic despre el.

— Și când ai următoarea zi liberă? mă întreabă el degajat, învărtind un suport de pahare în jurul degetului său arătător.

— Luni.

Trent se ridică în picioare și aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea.

— Așadar, ești liberă luni, să zicem, în jur de patru?

— Poate.

Zâmbetul i se lățește și mai tare pe față.

— Grozav.

Îmi face cu ochiul în timp ce se întoarce cu spatele. Îl urmăresc ieșind din bar, și frustrarea cauzată de plecarea lui mă apasă ca o greutate pe umeri.

Storm se apleacă spre mine.

— Ce-a fost asta?

Ridic din umeri, și încă mai simt pe trupul meu privirea lui insistentă și mângâietoare.

— Nu știu ce să zic. Cred că tocmai mi-a dat o întâlnire.

Mă năpădește brusc un val de adrenalină. Să dea dracu' să nu fie așa, că o să fac o cădere nervoasă mâine.

Storm mă strânge de umăr cu afecțiune, iar eu nu tresar. Îi zâmbesc. Îi zâmbesc și tipului de pe cealaltă parte a barului, care își așteaptă băutura comandată. Ei drace, îi zâmbesc larg până și lui Nate. Nu sunt sigură, dar cred că îi surprind colțurile gurii zvâcnind în sus preț de o secundă.

■ ■ ■

E luni dimineată, și mă trezesc parcă lovită de un fulger. Și asta nu din cauză că aș fi avut un alt coșmar.

Pentru că *nu* am avut.

Așa ceva nu mi se întâmplă niciodată. În ultimii patru ani, nu mi s-a întâmplat *niciodată*. Nu știu ce să înțeleg din treaba asta, dar mă simt... liberă.

Și după aceea, îmi amintesc că am o întâlnire cu Trent diseară. Orice altceva este dat uitării.

■ ■ ■

— Frumoase unghii, remarcă Livie la doar două secunde după ce intră pe ușă. Își trânteste rucsacul pe canapea, și face ochii mari

de uimire preț de o secundă numai. Îmi răsfir degetele în fața mea, admirându-mi lacul negru.

— Unde ți le-ai făcut?

Vocea ei este ușor mai ascuțită decât de obicei, dar încearcă să nu dea impresia că e mare lucru, după câte îmi dau eu seama.

Dar e mare lucru.

Astăzi, am lăsat o străină să se atingă de mâinile mele. Și nici măcar nu am tresărit.

E ca și cum Trent ar fi rupt blestemul meu.

— Este un spa pe strada noastră. Joia au o ofertă specială la manichiură, două la preț de una. Ar trebui să mergem împreună data viitoare.

— Aha, și cu ce ocazie ți-ai făcut-o?

Livie se duce la bufet de unde ia un pahar, pășind de parcă ar fi o domnișoară de onoare în drum spre altar. Îmi vine să râd. Se străduiește atât de tare să nu își piardă cumpătul.

— Ah, cu niciuna.

Aștept până când înclină carafa cu apă filtrată spre pahar.

— Ies cu Trent diseară.

Capul îi țâșnește în sus ca să îmi întâlnească privirea și toarnă pe alături, împrăștiind apă pe toată podeaua.

— Adică... e ca și cum ați avea o întâlnire?

Îmi dau părul pe după ureche.

— Poate. Cred că ai putea...

Lui Livie îi strălucesc ochii de încântare.

— Și unde vă duceți?

Ridic din umeri.

— Probabil că la plajă. Nu acolo se duc oamenii la prima întâlnire?

Habar nu am. E atât de multă vreme de când nu am mai fost la ceva ce nici pe departe nu se poate numi o întâlnire.

Urmează o pauză îndelungată în care gândurile lui Livie rătăcesc pe undeva, ca și cum ar încerca să o analizeze pe această nouă

Kacey, cea care merge la întâlniri și își face manichiura. Și căreia îi pasă.

— Știi ceva, noi nu știm mare lucru despre Trent, nu-i așa?

Își înclină capul într-un unghi ciudat:

— Cum își câștigă traiul?

Dau din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

O umbră trece peste chipul frumușel al lui Livie. Aștept cu răbdare ca ea să își muște buza timp de două secunde întregi până când să mi-o trântescă:

— Și dacă e un psihopat care încearcă să înghesuie pisoii în ATM-uri?

— Un psihopat sexy, o corectez eu și ea îmi aruncă o privire întunecată. Haide, Livie, nu te-am scos de sub aripa lui Darla suficient de repede.

— Poate că ar trebui să afli mai multe despre Trent înainte de a fi de acord să ieși cu el.

— Nu am fost de acord să ies cu el.

— Ce?

Face o pauză.

— Și atunci...

O întrerup.

— Nu știm nimic unul despre celălalt. Și ceea ce e și mai important, el nu știe nimic despre mine. Exact așa cum îmi place mie.

Ea strânge tare din buze.

— Of, Livie, încetează să te mai porți de parcă tu ai fi tipa mai matură dintre noi două.

— Cineva trebuie să o facă.

Ea se apleacă ca să ștergă apa cu un prosop.

— Voi lua cina la Storm. Poți măcar să îmi dai un telefon la ea mai târziu ca să știm că nu te-a îndesat și *pe tine* într-un ATM? Și

trebuie să ne procurăm celulare dacă începi să mergi la întâlniri cu băieți necunoscuți.

Chicotesc și încuviințez din cap.

Se oprește și mă cântărește din priviri cu un mic zâmbet.

— Îmi place să te văd așa... din nou. La ce oră crezi că te vei întoarce acasă?

Îi fac cu ochiul.

— Of, Kacey, bodogănește ea, azvârlind prosopul de bucătărie în chiuvetă.

Până când se face ora patru, măsoz camera de zi cu pași mari ca un leu în cușcă, numărând în barbă până la zece iar și iar. Valuri de emoție, nervozitate și teamă îmi tot răscolesc măruntaiele, până când sunt sigură că o să îmi vărs mațele pe mocheta asta hidoasă.

Chiar la fix, se aude o bătaie ușoară în ușă. O deschid ca să dau de Trent stând în prag, îmbrăcat în jeanși și o cămașă în pătrățele albe și albastre și cu ochelari de aviator, sprijinindu-se de cadrul ușii cu o mână deasupra capului. Întregul meu corp este acoperit instantaneu de o peliculă subțire de transpirație.

— Frumoasă ușă, remarcă el, dându-și jos ochelarii de pe nas.

Mă pomenesc uitându-mă pierdută în ochii lui albaștri un pic cam prea mult, înainte de a îngăima ceva.

Face glume. Îmi plac oamenii glumeți.

— Mulțumesc. E nouă. A trebuit să o înlocuim după ce maniacul acela a spart-o ca să dea buzna înăuntru.

Surâd, mândră de mine că am reușit atâta lucru, chiar și în prezența teribil de incitantă a lui Trent.

Izbucnește în râs și își întinde degetul arătător ca să mi-l prindă pe al meu ca într-un cârlig. Un curent electric îmi străbate membrele doar la acest mic contact. Mă trage înspre el prin deschizătura ușii, la piept, astfel încât mă domină cu înălțimea lui, iar eu trebuie să îmi dau capul pe spate ca să îi văd chipul.

— Am auzit. Cumplită situație. Și l-au prins pe maniac, în cele din urmă? șoptește el, mustăcînd.

Fac o pauză ca să trag aer în piept. Emană un miros de ocean și de pădure. Și de dorință carnală.

— Ultima oară când am auzit de el, dădea târcoale unui club de noapte. E clar că are niște metehne adânc înrădăcinate. Cred că cercul se strînge în jurul lui, adaug eu cu răsufierea tăiată. Cred că îl vor prinde astă-seară.

Trent își dă capul pe spate și râde în hohote.

— Poate că da.

Își pune o mână pe după umărul meu și mă conduce spre parcare.

— Îți stă incredibil de bine cu culoarea asta, apreciază el, coborîndu-și privirea spre bluza mea verde smarald. Îți scoate părul în evidență.

— Mulțumesc.

Zâmbesc, felicitându-mă în gând pentru că am cumpărat-o azi, tocmai din cauză că știu că arată bine în contrast cu părul meu roșcat arămiu și cu pielea mea de culoarea fildeşului. Oamenii cred că îmi vopsesc părul ca să îi dau o nuanță atât de închisă și de bogată, dar nu o fac. Bănuiesc că sunt norocoasă, măcar în această privință.

Trent mă conduce spre un Harley, roșu cu portocaliu.

— Ai mers vreodată cu așa ceva?

Scoate o cască la iveală.

Deci Trent preferă motocicletele. Inspectez mașinăria și nu prea știu cum să reacționez. Tocmai a urcat câteva trepte în ierarhia băieților răi.

Clatin din cap și mă uit la motocicletă ezitând.

— Nu îți oferă cine știe ce protecție dacă dai peste trei tone de metal în calea ta, afirm eu.

Pe cine vreau eu să păcălesc? Nu sunt în siguranță nici dacă merg în cele trei tone de metal. Am învățat asta pe propria mea piele.

Cu vârful degetului, îmi împinge ușor bărbia în sus până când ajung să mă uit în ochii lui gravi și sinceri.

— Cu mine vei fi în siguranță, Kacey. Trebuie doar să te ții de mine. Strâns.

Îl las să îmi pună casca pe cap și să îmi prindă cu delicatețe cureaua în jurul bărbiei, degetele lui abile atingându-mi ușor pielea într-un fel în care îmi transmite fiori în tot corpul. O umbră de zâmbet îi trece pe buze.

— Sau ești prea speriată?

Acum mă provoacă. De parcă ar ști că voi reacționa la treaba asta. Nu pot să nu reacționez. Sunt ca unul din idioții ăia din filme care calcă accelerația și încearcă să zboare peste o groapă de treizeci de metri în asfalt doar fiindcă l-a provocat careva întrebându-l: *Ai curajul s-o faci?* Tata se amuza pe socoteala mea ore în șir din cauza asta.

— Nu mi-e frică de nimic, mint eu cu nonșalanță.

Mă urc în spatele lui Trent, tremurând din toate mădularele până când coapsele mele îmbrățișează șoldurile lui de o parte și de cealaltă. Căldura îmi explodează în partea inferioară a corpului, dar fac tot posibilul să o ignor, înfășurându-mi brațele în jurul trunchiului său.

— Nu simți nimic? Nu ești nici măcar un pic emoționată? mă întreabă el ridicând din sprâncene în timp ce îmi aruncă o privire peste umăr. E în regulă. Poți să recunoști. Majoritatea fetelor au emoții când e vorba să meargă pe motocicletă.

Un ghimpe de gelozie mă împunge la gândul că el a fost cu o altă fată pe motocicletă. Îl alung rapid.

— Par eu a fi ca celelalte fete?

Mâna mea alunecă pe pieptul lui, trasându-i contururile corpului, degetele mele se strecoară pe sub poalele cămășii lui ca să îi mângâie crestele netede ale mușchilor de dedesubt. Ca să măresc efectul, mă aplec în față și îmi apăs dinții de umărul lui.

Toracele lui Trent se umflă în vreme ce trage brusc o gură de aer în piept și mâinile lui se ridică de pe ghidon ca să mi le scoată pe ale mele afară și să le așeze pe partea exterioară a cămășii, cu o bătaie ușoară și afectuoasă.

— Bine, ai câștigat. Dar să nu faci asta în timp ce conduc, fiindcă o vom sfârși în vreun șanț.

Se uită din nou peste umăr, adăugând cu un ton blând și solemn.

— Vorbesc serios, Kacey. Nu pot să rezist.

Un nou val de căldură erupe în coapsele mele, dar îi iau avertismentul în serios și îmi împletesc degetele în jurul taliei lui, lipindu-mi trupul de al său.

— Unde mergem?

Uruitul leneș al motocicletei lui Trent este singurul răspuns pe care îl primesc, după care ne punem în mișcare.

Fără să vreau, îi îmbrățișez strâns corpul în timp ce pendulăm prin trafic. Trent se dovedește a fi un conducător prudent, lăsând tuturor spațiu de manevră, respectând regulile de circulație. Îmi place asta. Mă simt în siguranță cu el. Și chestia asta mă sperie de moarte. Îmi vine să sar de pe motocicletă din mers și să fug acasă ca să mă ascund cu capul sub pătură, fiindcă e prea al naibii de perfect. În schimb, îl strâng tare în brațe.

Nu-mi dau seama decât atunci când Trent iese pe autostradă și se îndreaptă spre sud că nu ne ducem la plajă. Mă răpește, mă duce cu el undeva departe.

Cred că, în foarte multe privințe, a făcut-o deja.

— Știi ceva, sora mea crede că îți place să îndeși pisei în ATM-uri, îi spun eu lui Trent, pe când acesta oprește motorul într-o parcare din Parcul Național Everglades. Știi tu, ca în filmul acela, *American Psycho*.

Își încrețește fruntea.

— Pe bune? Credeam că mă place.

— Oh, dar chiar te place, îi spun eu.

Mă asigur că vocea mea sună degajat în timp ce mă las să alunec de pe motocicletă și îmi scot casca.

— Dar asta nu înseamnă că nu poți fi vreun nebun.

— Hm.

Piciorul lung al lui Trent face o voltă peste șa.

— Mai spune-mi o dată câți ani are Livie?

— Cincisprezece.

— Isteață, puștoaica.

Îi surprind un zâmbet viclean în timp ce scoate un răcitor micuț din compartimentul de bagaje al motocicletei.

— Haide. Dă-mi voie să te conduc prin sălbăticia întunecată și pustie de aici.

Îmi face un semn cu capul spre un mănunchi de indicatoare pentru drumeții, iar eu văd, într-o străfulgerare, ochii lui întunecați și gropițele lui adânci. Indicatoarele au și semnale de avertizare în privința posibilității întâlnirii unor animale sălbatice. Nu mă pot abține să nu mă întreb dacă au și semnale de avertizare care să te pună în gardă în privința fetelor idioate care se iau după tipi pe care abia dacă îi cunosc până ajung drept în mlaștină.

Soarele începe să se scufunde spre linia orizontului în vreme ce mergem pe poteca pietruită. Drumul pare bine întreținut, dar este pustiu. Pe măsură ce mergem din ce în ce mai departe, ne învăluie straniețea locului și aerul devine apăsător și amețitor din pricina necunoscutului, și nu pot să nu mă întreb ce planuri are Trent.

— Ei bine, de ce am venit aici, în Everglades?

El ridică din umeri, întorcându-și capul spre mine.

— N-am mai fost niciodată aici. Tu?

Clatin din cap.

— Păi, locuim în Miami așa că m-am gândit că ar trebui să venim aici.

— Cred că este un motiv destul de bun, mormăi eu în vreme ce urmăm poteca străjuită de ierburi înalte învăluite de umbrele serii ce se lasă peste noi.

Locul perfect pentru a scăpa de un cadavru.

— Așadar va fi o repunere în scenă a vreunui episod din CSI Miami? mă stropșesc eu.

Fir-ai tu să fii Livie, că ai băgat spaima în mine.

Trent se oprește și se întoarce să mă studieze cu fruntea brăzdată de cute adânci și cu un zâmbet amuzat.

— Chiar ești îngrijorată de-adevăratele?

Dau din umeri.

— Sunt sigură că am văzut deja episodul acesta. Tipul o duce pe tipă într-o colibă izolată din Everglades, își face felul cu ea vreo câteva zile, apoi o oferă drept hrană aligatorilor, astfel încât să nu mai rămână nici urmă de ea.

Deschide gura să răspundă, dar apoi face o pauză de parcă ar fi cufundat în gânduri.

— Ei bine, probabil că doar pentru douăzeci și patru de ore. Măine am de predat o lucrare.

Țin capul sus, cântărindu-i mișcările.

— Haide, Kacey! izbucnește el în răs, teribil de amuzat. Nu am îndesat niciodată vreun *pisoi* într-un ATM și probabil că nici nu o voi face. În orice caz, sunt mai degrabă genul de om căruia îi plac câinii.

Îmi încrucșez brațele la piept, arcuindu-mi sprâncenele.

— Știi că pot să mă descurc destul de bine la o adică, nu-i așa?

Răde pe înfundate, iar ochii lui albaștri mă măsoară din cap până în picioare, dându-mi fiori.

— Oh, crede-mă. Știu că poți. Ai fi probabil în stare să mă trănțești pe spate în mai puțin de cinci secunde.

Aș vrea eu.

— Haide.

Mă prinde de cot și mă împinge înaintea astfel încât să mergem alături unul de altul. Sub impulsul momentului, îmi descrușez brațele, îl apuc de mână și i-o duc la gura mea ca să îi sărut încheieturile degetelor.

După cum îi strălucesc ochii se vede că este plăcut surprins. Cu un zâmbet în colțul gurii, el schimbă mâinile astfel încât să mă poată lipi de el, aruncându-mi un braț pe umăr. Îmi ridică mâna și o duce la piept. Mergem așa în liniște, cu el permițându-mi să îi simt bătăile inimii. Bate tare și repede și este a naibii de vie.

— Așadar, ce vrei să știi?

— Poftim? mă încrunt eu.

— Păi, mi-ai spus că Livie crede că ar trebui să știi mai multe despre mine, așa că te-am întrebat ce vrei să știi?

Tonul lui se înmoaie, chipul îi devine sumbru, în timp ce privește drept înaintea, iar eu simt o schimbare în aer. O urmă de tensiune, de parcă am călca pe un teritoriu unde nu se simte nici el în largul lui.

— Hm...

Cu cât discutăm mai puțin despre viețile noastre, cu atât mai bine. Dar, în sinea mea, trebuie să recunosc că vreau să știu totul despre el. Până și marca de săpun pe care o folosește la duș.

— Ei bine, tu deja știi cum îmi câștig eu traiul. Tu cu ce te ocupi?

Umerii i se relaxează ușor de parcă s-ar simți ușurat de subiectul ales de mine.

— Design grafic.

— Pe bune? Nu aș fi ghicit niciodată.

Vorbesc serios, mă uit la trupul lui perfect și trebuie să recunosc că nu mi-ar fi trăsnet prin cap așa ceva *niciodată*. Râde de gluma mea.

— Și pentru cine lucrezi?

— Pentru mine. E grozav. Nu trebuie să mă duc nicăieri, nici să dau raportul cuiva, cu excepția clienților mei. Pot să îmi fac

bagajele și să plec când vreau, ceea ce am și făcut. Pot să mă ocup de design, gol-golul în sufrageria mea și nimeni să nu aibă habar.

— E... oh...

Trent îmi strivește umărul și mâna ca să mă prindă în timp ce eu mă împiedic în propriile picioare. În fața ochilor îmi joacă vârtejuri de lumini și umbre, imaginându-mi scena pe care tocmai mi-a „desenat-o”. *Ei drace!* După rânjetul de pe chipul lui, știe ce efect au asemenea vorbe asupra mea. Mă hotărâsc să îi sparg ușa într-o bună zi, cu sau fără aligator. Mă hotărâsc, de asemenea, să schimb subiectul conversației înainte să cad grămadă la pământ și să mă zvârcolesc ca un pește pe uscat.

— Unde ai învățat să lovești sacul de box? îl întreb.

Râde din nou.

— Am făcut mult sport pe vremuri, în liceu și la universitate. Este o bună modalitate de a te elibera de stres, atâta tot.

Degetul lui mare mă freacă pe umăr în timp ce ne continuăm drumul, iar eu mă umflu în penc.

— Amândoi părinții tăi sunt din Rochester? îl întreb din nou, șocându-mă până și pe mine.

Acum că am început să îmi bag nasul în viața lui, parcă nu mă mai pot opri. Mai rău chiar, îi pun toate întrebările la care eu nu pot să răspund nimănui despre mine.

— Îmi cer scuze.

Clatin din cap.

— Nu... e treaba mea...

Chicotitul ușor al lui Trent mă face să mă opresc din turuit.

— Tata este în Manhattan, iar mama este în Rochester. Divorțați, evident.

Îmi furnizează informația, dar nu am cum să nu observ că umerii lui se încordează, de parcă nu s-ar simți în largul său abordând acest subiect.

Îmi mușc limba și ne continuăm drumul în liniște.

— Ce altceva mai vrei să știi, Kace?

Își coboară privirea spre mine.

— Întreabă-mă orice vrei tu.

— Tu ce vrei să îmi spui?

— Totul.

Scutur din cap.

— Sunt convinsă că există lucruri pe care vrei să le ții pentru tine.

— Da, îmi vine greu să vorbesc despre anumite lucruri. Dar ți le voi spune.

Îmi strânge mâna.

— Vreau să mă cunoști.

— Bine.

Vocea mea este moale și fără vlagă și simt că trebuie să pun cărțile pe masă.

— După cum știi, nu prea îmi place să vorbesc despre anumite lucruri.

Aud expirația lui ușoară.

— Am observat. Poți măcar să îmi spui care ar fi acestea?

— Trecutul meu. Familia mea.

Trent își încleștează fălcile dar, după o clipă, dă din cap aprobator.

— Asta este o mare parte din viața ta, Kacey. Dar, e în regulă. Nu vom vorbi despre aceste lucruri, decât atunci când tu te vei simți pregătită să o faci.

Îmi ridic privirea și, văzându-i ochii plini de sinceritate, mă cuprinde tristețea. Nu voi fi nicicând pregătită să vorbesc despre acele lucruri. Niciodată. Nu-i spun acest lucru, totuși. Mă mulțumesc doar să dau din cap și să zic:

— Mulțumesc.

Mă trage mai aproape de el, iar buzele lui se întredeschid în timp ce îmi depune un sărut afectuos pe frunte.

După ce facem un tur pe digul lung din lemn care se întinde peste apă — și dăm nas în nas cu un mic grup de paznici care patrulează în zonă — găsim un loc să ne așezăm pe un zid scund din piatră. Trent deschide fermoarul răcitorului și îmi dă o sticlă de apă. Abia atunci îmi dau seama cât de uscat îmi este gâtul, distrasă fiind până în acel moment de mersul relaxat al lui Trent.

— Mi-am imaginat că va fi cald aici. Aș vrea, totuși, să văd un aligator. După aceea putem să mâncăm ceva, îmi promite el.

— E perfect, Trent. Pe bune.

Și este. Absolut perfect. În fața noastră se întind mlaștinile în care se scufundă soarele auriu, pictând cerul în nuanțe de roz și de purpură. Clipocitul ușor al valurilor și țipetele unor păsărilor ciudate plutesc în aer. Este probabil cel mai pașnic loc în care am fost vreodată. Desigur, oriunde m-aș afla cu Trent, ar fi perfect.

— Da?

Își odihnește o mână pe ceafa mea, degetele lui zăbovind de-a lungul gulerului bluzei mele, strecurându-se apoi dedesubt ca să mă mângâie direct pe piele. Mă înfior toată.

— Ți-e frig? mă tachinează el.

Îi arunc un zâmbet din colțul gurii.

— Nu. Îmi distragi atenția. O să mă înec cu apa din cauza ta.

Dă din cap aprobator și își retrage mâna, provocându-mi o ușoară dezamăgire. Dar este repede înlocuită de un sentiment de îngrijorare.

— Uite! Vezi acolo?

Vocea lui Trent urcă cu o octavă și mâna lui se așază din nou pe umărul meu în timp ce se apleacă în față. Își întinde cealaltă mână ca să îmi arate un cap lunguiet pe luciul apei ce ne privește iscoditor de la o distanță de cel mult cinci-șase metri de noi.

Pofta de mâncare îmi dispare instantaneu.

— Oh, Doamne, Dumnezeu! Ne pândește?

— Probabil. Greu de spus.

— Chestiile astea nu țâșnesc pur și simplu?

Înghit în sec în mod repetat, mai mult decât ușor speriată. Aliatorii de la grădina zoologică sunt cu totul altceva. Aici nu sunt pereți din sticlă care să ne despartă.

— Nu-ți face probleme. M-am documentat un pic înainte de a veni aici. Acest traseu este așa circulat pentru că poți privi aligatorii îndeaproape. Paznicii parcului sunt chiar la capătul aleii, pentru orice eventualitate.

— Dacă spui tu, murmur eu, observând cât de aproape este gura lui Trent de a mea. Atât de aproape încât ar fi suficient doar să mă aplec și...

Buzele mele îi ating ușor colțul gurii, prinzându-l cu garda jos. Se întoarce spre mine și un licăr de surprindere fulgeră pe fața lui. Dar nu durează decât o clipă, fiindcă, după aceea se apleacă și îmi acoperă buzele cu ale lui. Mă sărută cu tandrețe, mâna lui croindu-și drum până la bărbia mea ca să îmi întoarcă capul spre el, degetul lui mare apucându-mă de falcă în timp ce îmi trage genunchii mai aproape cu cealaltă mână. Respirația mea se precipită în vreme ce el își trece limba peste conturul buzelor mele, înainte de a și-o adânci în gura mea, transmitându-mi o undă de șoc în tot corpul. Nu mă pot abține să nu întind și eu mâinile spre el, iar degetele mele se așază pe curburile pieptului său.

El scoate un geamăt cât se poate de ușor pe când se desprinde din îmbrățișare. Bicepsii lui se flexează în timp ce mă ia în brațe, mă așază în poala lui și își îngroapă capul în gâtul meu, îmi prinde lobul urechii cu dinții fără să îmi provoace vreo durere. Mâna mea îi alunecă pe gât, desfătându-se cu consistența lui, cu mușchii lui. În vreme ce degetul meu mare îi coboară pe mărunul lui Adam și gura lui înșiruie sărutări de-a lungul gâtului meu, închid ochii și îmi sprijin capul de al lui, imponderabilă, plutind în îmbrățișarea lui. Sub atingerea lui.

— Kacey, îmi șoptește el.

Scot un sunet ciudat, pe jumătate geamăt, pe jumătate bolborosit în chip de răspuns.

— Ți-e frică?

Frică? Trag cu ochiul spre mlaștină ca să văd că observatorul nostru este exact în același loc.

— Nu s-a mișcat de acolo încă, dar trebuie să îți spun că mă îndoiesc că vei mai putea conduce motocicleta în caz că îți pierzi vreun picior în seara asta.

Trent izbucnește în râs și îi simt vibrațiile în piept, atât de aproape este de mine.

— În seara asta, mă descurc eu. Încă nu mi-am făcut felul cu tine. Coliba e ceva mai departe, în spatele nostru, în zona aceea.

Zvâcnește din cap indicând un loc oarecare înapoia noastră.

— Sper cel puțin, să fi pus așternuturi curate.

Chicotind din nou, Trent își lasă capul pe umărul meu, iar eu rămân cufundată într-o tăcere plină de anxietate, cu ochii ațintiți asupra aligatorului care plutește în derivă ca să se alătore micilor lui prieteni. Mă întreb dacă poate sesiza puterea pe care o exercită asupra mea. Cu puțin efort, în mai puțin de câteva săptămâni, Trent mi-a dărâmat zidul de autoapărare și de spaimă, câștigând rapid un loc indispensabil în viața mea. Și abia atunci îmi dau seama ce m-a întrebat Trent, de fapt. Și mi-e frică de *asta*.

— Sunt îngrozită, îi șoptesc eu.

La început, nu cred că m-a auzit. Dar, după aceea, se întoarce să îmi studieze contururile feței, cu sprâncenele împreunate, și știu că m-a auzit.

— Eu... mmm... eu... a trecut ceva vreme de când n-am mai făcut asta, continui eu.

Nu am făcut niciodată asta. Niciodată. Nici măcar pe departe.

— Nici asta...

Îmi ridic mâna aflată într-a lui.

— Numai treaba asta e, într-un fel, o mare realizare pentru mine.

Îmi duce mâna la buze și o sărută. Apoi își drege glasul.

— Uite ce e, Kacey. Ce s-a întâmplat în camera ta în ziua aceea...

O cută mi se adâncește pe frunte, în timp ce încerc să pricep ce vrea să spună. *Camera mea?*

— Șarpele din cabina ta de duș?

Ah, da. Când îmi amintesc, inima îmi sare din loc de parcă ar fi străbătută de un curent de o mie de wați.

— Eu... hm...

Își întinde picioarele lui lungi în față dar, în același timp, mă ține strâns în brațele lui.

— Mă străduiesc din răspuț să nu mai las să mi se întâmple chestia asta din nou. Cel puțin, deocamdată.

Își dă mai mult ca sigur seama de dezamăgirea care mă lovește în plin, deoarece îmi oferă imediat o explicație, cu ochi mari și sinceri:

— Nu e că nu vreau eu sau că nu vrei tu.

Mărul lui Adam îi saltă în sus și în jos în timp ce înghite în sec.

— Crede-mă, sunt convins că știi cât de mult îmi doresc treaba asta în momentul de față.

Zâmbesc, fremătând în poala lui.

Îl fac astfel să râdă ușor și să își piardă tonul serios. Dar își revine rapid.

— Îmi este greu — la drept vorbind, foarte greu — să mă controlez în prezența ta, Kacey. Ești incredibil de atractivă, iar eu sunt doar un bărbat. Nu îți trebuie mult ca să mă aduci în starea de a nu mă mai putea stăpâni. Dar cred că trebuie să o luăm încetul cu încetul. Să nu ne grăbim.

Îmi aruncă o privire plină de subînțeles, de parcă ar ști mai multe despre mine decât i-am spus eu și adaugă.

— Cred că este important, pentru amândoi.

Deschid gura să spun ceva, dar nu prea știu cum să îi răspund deocamdată. Are dreptate. Încet și sigur. Dar chiar în acest moment, vârfurile degetelor lui ajung înapoi pe gulerul meu, și simt cum mă înfierbântă lăuntric, și nu vreau încet deloc. Vreau o nebunie totală.

Îmi acord un moment să respir adânc și să încerc să îmi domolesc bătăile spasmodice ale inimii.

— Cine spune că aş vrea să am ceva de-a face cu tine? Presupun cam multe.

— Poate că da.

Zâmbind din colțul gurii, își lasă mâna să alunece pe sub partea din spate a bluzei mele, mișcând-o dureros de încet în susul și în josul coloanei mele vertebrale și făcându-mă să scot un oftat ușor.

— Mda, este destul de încet acum, băigui eu.

— Presupun prea multe chiar în clipa asta?

Clatin ușor din cap ca să îi dau de înțeles că nu e nimic de presupus. Voi primi cu bucurie orice vine din partea lui Trent. Încet sau rapid.

Își răsfiră degetele în timp ce mă mângâie pe pielea goală, alunecând spre cutia toracică și trecând ușor peste suprafețele încrețite ale cicatricelor.

— N-am putut să nu remarc că ai câteva dintr-astea.

Sunt obișnuită ca oamenii să îmi pună întrebări referitoare la cicatricile mele. Am învățat să le ignor ridicând ușor din umeri.

— Ah, da? Când le-ai văzut?

Îmi zâmbește crispat.

— Perversule.

Încerc să îmi stăpânesc tulburarea, dar, simt cum obrajii îmi iau foc, orișicum.

Chipul lui devine serios.

— Este o parte a trecutului despre care nu vrei să vorbești?

— Șarpele devorator de oameni atacă în baie. Este o problemă recurentă pentru mine.

Râde pe înfundate, dar veselie nu i se reflectă și în ochi. Își strecoară afară mâna de sub bluza mea și îmi ridică măneca pentru a scoate la iveală linia albă subțire de pe umăr. Se apleacă trecându-și buza inferioară pe deasupra ei.

— Uneori ajută dacă vorbești, Kacey.

— Vrei, te rog, să ne rezumăm doar la acum și la aici? Îi cer eu cu glas scăzut, derutată de reacția contradictorie a corpului meu, pe de o parte rigid, pe de altă parte topindu-se la atingerea lui. Nu vreau să stric acest moment.

— Bine, deocamdată.

Își ridică din nou privirea spre mine, dându-mi o șuviță de păr pe după ureche.

— Nu zâmbești suficient de des.

— Zâmbesc enorm de mult. De la opt seara la unu noaptea, de marți până sâmbătă. Nu știai? Așa îmi dublez bacșișurile.

Gropițele îi ies cel mai bine în evidență acum.

— Vreau să te fac să zâmbești. De-adevăratelea. Tot timpul. Vom lua împreună masa în oraș, vom merge la filme și ne vom plimba pe plajă. Vom zbura cu planorul sau vom face bungee jumping, sau orice altceva vrei tu să faci. Orice te face să zâmbești și să râzi mai mult.

Degetele lui se joacă cu buza mea inferioară.

— Lasă-mă să te fac să zâmbești.

Trent nu mi-a făcut felul în seara asta. De fapt, se poartă cu mine ca și cum aș fi o păpușă din porțelan, gata-gata să se spargă. În schimb, îmi vorbește. Vorbește, vorbește și iar vorbește. Eu îl ascult, în cea mai mare parte a timpului. Îmi vorbește despre Everglades, despre cum poate un om ține închise fălcile unui aligator doar cu mâinile goale, iar eu îl întreb dacă este vreunul dintre ciudații aceia care obișnuiesc să participe la concursurile de cultură generală. Îmi vorbește despre Tanner, spunând că nu este un tip chiar atât de rău pe cât pare și că blocul nostru cu apartamente are ceva din aerul serialului *Melrose Place* în el, iar eu râd. Nu-mi aduc aminte ca în *Melrose Place* să fi fost vreun grătar sau plante ofilite. Zâmbește când pomenește numele Miei și îmi spune cât de drăgălaș este.

El vorbește și eu ascult murmurul seducător, cu tonalități joase, al vocii lui și, cu toate că hormonii mei planifică un atac în forță ca să îmi deturneze mintea și să îmi preia toată gândirea rațională, nu pot să nu mă las purtată de fărâma de viață care curge prin sufletul meu, din nou.

Savurez senzația pe care mi-o dau brațele înfășurate în jurul trupului puternic și cald al lui Trent, pe tot parcursul drumului de întoarcere acasă, fără să simt nevoia să vorbesc, dorindu-mi ca noaptea să dureze la infinit. În timp ce mă conduce până la ușa apartamentului meu, sunt năpădită de un vârtej subit de emoții — exaltare și dezamăgire, excitare și teamă, toate convergente, gata să mă facă să mă prăbușesc din picioare. Simt, de asemenea, o senzație crescândă de stânjeneală în aer. Poate din cauză că îmi doresc în sinea mea ca el să mă invite în apartamentul lui și sunt dezamăgită totodată pentru că știu că nu o va face.

— Ei bine, îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat primul aligator pe viu din viața mea și că nu ți-ai făcut felul cu mine.

Îmi fac de lucru căutându-mi cheile în geantă.

— Sunt bucuroasă că încă mai sunt întregă și...

Buzele moi ale lui Trent îmi întrerup brusc vorbele fără șir. Mă cuprinde în brațe, cu o mână alunecându-i pe talia mea în timp ce cu cealaltă îmi cuprinde ceafa. Mă trage la pieptul său, gura lui atingând-o pe a mea încet, cu mișcări controlate, de parcă s-ar abține să facă ceea ce ar vrea să facă. Senzația asta îmi dă fiori și mă cuprind valuri-valuri de căldură. Brațele mele își pierd toată vigoarea, căzând de o parte și de alta a corpului meu, iar poșeta și cheile se prăvălesc odată cu ele, rostogolindu-se pe jos.

Trent se desprinde de mine și se ghemuiește la pământ în fața mea ca să îmi adune lucrurile de pe jos. Când se ridică din nou, mi le înmânează cu un zâmbet provocator.

— Vei supraviețui?

Urăsc faptul că mă face knockout și mai și glumește pe tema asta. *Ticălosul*. Fac un pas înainte și mă lipesc de el, de la piept până la genunchi, înfigându-mi mâna ca un cârlig în ceafa lui astfel încât să pot să îl smucesc spre mine, suficient de aproape încât să îl simt prin jeansi. Nu pare chiar atât de neafectat. Îmi ridic ochii spre chipul lui perfect și îi zâmbesc dulce.

— Nu e ceva ce nu se poate remedia cu un duș lung și fierbinte.

Asta i-a pus capac. Îl simt cum se excită și mai tare.

Trent mustăcește, dându-și seama, fără îndoială, ce pun eu la cale. Ce n-aș da să știu ce gândește chiar în această clipă.

— Ai telefon mobil? mă întreabă el brusc.

Mă posomorăsc din cauza întorsăturii neașteptate pe care a luat-o conversația.

— Nu, de ce?

Se desprinde de mine și face cinci pași uriași înapoi ca să ajungă la apartamentul lui. Bagă cheia în broasca ușii.

— Pentru că nu mai am încredere în mine dacă stau în preajma ta mai mult de un minut, uneori.

Când se întoarce să mă măsoare din priviri, o face cu niște ochi în care arde un foc mocnit.

— Mesajele sunt bune. Sunt mai sigure.

— Am să mă ocup imediat de treaba asta, torc eu, adăugând cu o prefăcută inocență: Pleci atât de repede? Ești bine?

— Voi fi, îmi strigă el peste umăr și dispăre în apartamentul lui, lăsându-mă cu gura uscată și cu trupul în flăcări.

stadiul al cincilea

■ ■ ■

DEPENDENȚA

CAPITOLUL NOUĂ

E marți dimineața, ora nouă și mă aflu în mall să cumpăr două celulare. Unul pentru Livie și unul pentru mine. Nu sunt telefoane de fițe, dar pot să tastez mesaje cu ușurință și asta este tot ce îmi doresc după ce am stat toată noaptea în pat cu ochii larg deschiși, gândindu-mă la Trent.

La prânz, în timp ce ies din apartament cu echipamentul pentru sală, mă ciocnesc de el. Îi zâmbesc larg. Hotărât lucru, îmi place că suntem vecini. Chiar foarte mult.

— Cum ai dormit? mă întreabă el, apropiindu-se de mine și invadându-mi spațiul personal.

Observ că nu mă deranjează deloc. De fapt, înfloresc atunci când Trent Emerson se află în spațiul meu personal.

— De parcă cineva mi-a turnat un somnifer în băutura, mint eu și îi zâmbesc din nou, dezvelindu-mi toți dinții. Sunt în drum spre sală. Te interesează?

Ochii lui albaștri îmi studiază fără pic de jenă maioul negru cu bretele.

— Aș putea să ard câteva calorii.

Inima mea ratează trei bătăi.

— Atunci du-te să îți iei lucrurile, îl îndemn eu și îmi mușc limba ca să nu îi pomenesc de o metodă mai bună de a arde kaloriile.

Zâmbește și se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Sunt gata în două minute.

Aștept în incintă, cu un zâmbet tâmp pe față, asta fără nicio îndoială, în timp ce Trent dă fuga în apartamentul lui. Când se întoarce, este îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou alb lipit de corp. Chiar dacă nu pot să îi văd tatuajul, îi observ fiecare nervură a trunchiului său sculptural și a abdomenului plat. *Cum naiba o să fiu în stare să îmi fac rundele de antrenament în fața unei asemenea privești?*

— Vrei să conduc eu? îmi propune el zâmbind, de parcă mi-ar citi gândurile.

Nu sunt în stare decât să dau din cap aprobator.

— Vrei să te ajut să cari geanta? se oferă Trent.

— Pe aici, Jeeves¹.

Mă îndrept spre un loc liber și îmi înghesui lucrurile pe perețele din spatele lui. Încep să fac exerciții de încălzire, simțind cum fiecare mușchi se întinde și se destinde. Mă minunez cât de departe am ajuns, de fiecare dată când îmi încep antrenamentul. Mi-a luat atât de mult timp doar să îmi mișc piciorul după accident. La un moment dat, mușchii mei s-au atrofiat cu totul și eram sigură că nu voi mai putea merge din nou. La vremea aceea, nu prea îmi păsa.

Trent îmi imită exercițiile de încălzire, ridicându-și brațele deasupra capului, apoi ținându-și un braț ușor îndoit și trăgându-l pe celălalt pentru a-și lucra tricepsii. Tricoul lui se ridică, scoțând la iveală contururile abdomenului său și dâra neagră de păr care îi coboară în jos mult sub buric.

— Drăcia dracului, mormăi eu în barbă, întorcându-mă să îmi termin exercițiile de încălzire, fericită că pot să ignor astfel fâptura din spatele meu.

— În regulă. Ești gata? îl aud pe Trent strigând.

¹ Termen generic pentru valet sau majordom.

— Își rotește brațele înainte și înapoi, bătând din palme când ajunge cu ele în față.

— Hai să le arătăm de ce suntem în stare.

— Ai măcar habar cum să ții un sac de box?

— Bineînțeles.

Se apleacă asupra lui, cuprinzându-i întreaga circumferință cu brațele.

Mă îndoiesc că Trent a ținut vreodată un sac de box în mâini.

— Am spus să îl „ții” nu să îl „cocoșezi”. Vrei să te trezești cu coastele rupte?

Mâinile îi cad pe lângă corp în timp ce se îndepărtează de sac, gesticulând înspre el.

— Bine atunci, deșteptăciunea pământului. Învață-mă tu.

Rânjesc cu gura până la urechi în vreme ce îmi prind părul în coadă de cal, conștientă fiind de micul grup care s-a strâns în jurul nostru și pe care îl văd cu coada ochiului. Ben face și el parte din gașcă și are rânjetul ăla întipărit pe chip. Tot mai simt nevoia să îi ard una și să i-l șterg de pe față, deși s-a dovedit a fi un băiat de treabă.

— Bine, uite ce avem de făcut...

Mă așez în fața lui Trent și îmi strecor mâinile într-ale lui. Încep să îi explic cum să își distribuie greutatea și înălțimea optimă la care să își poziționeze mâinile, în tot acest răstimp minunându-mă de faptul că îl țin de mâini și că nu mă deranjează deloc treaba asta. De fapt, l-aș ține bucuroasă de mână în timpul unui film sau unei plimbări lungi pe plajă sau în decursul oricăror alte activități care implică ținutul de mână. Și atingerile, în general. Vreau să îl ating pe Trent pentru tot restul vieții mele.

— Pune-ți picioarele aici...

Degetele mele alunecă pe coapsa lui ca să îi repositionez piciorul și îi simt mușchiul încordat în timp își schimbă poziția. Picioare puternice, sexi...

— ... și rotește-ți corpul în direcția asta.

Acum mâinile mele sunt pe talia lui, apucându-l de șolduri în timp ce îl răsucesc ușor. Observ că respirația mea se accelerează. *Fir-ar să fie, cum naiba am să fac eu antrenament cu el aici?*

— Cel mai important este să îți menții echilibrul. Ai priceput?

El îmi confirmă din cap, în timp ce eu îmi iau mâinile de pe el cu părere de rău și trec pe partea mea, pregătindu-mă să lovesc.

— Pe bune? N-ai mai făcut-o niciodată până acum pentru prietenii tăi?

Trent ridică din umeri.

— Ba da. De mii de ori. Dar mi-a făcut plăcere să te las să mă pipăi.

Publicul izbucnește într-un cor de râsete și nechezături. Știu cu toții că se distra pe socoteala mea. Cum de au știut cu toții, iar eu nu aveam habar? *Probabil din cauză că eram prea ocupată să salivez admirându-i trupul ca să îi observ mișcările exersate.* Dintr-o dată, mă simt ca o idioată și lovesc ușor sacul. Ei bine, poate că nu chiar ușor. Impactul îl face să zboare, lovindu-l pe Trent, care scoate un mormăit gutural în timp ce se dă înapoi, împleticindu-se în propriile picioare, se apleacă înainte și își recapătă echilibrul, proptindu-și mâinile chiar deasupra genunchilor.

— Credeam că știi să ții un sac de box?! spun eu cu glas scăzut, îndreptându-mă spre el.

Nu primesc niciun răspuns. Ezit un pic, apoi îi pun mâna pe spate în timp ce îmi mușc buza.

— Ești bine?

— Kacey, tu chiar ai ceva împotriva testiculelor, nu-i așa? zbiară Ben cu mâinile pâlnie la gură, astfel încât să îl audă toată lumea din sală.

Mă înroșesc și îi arunc lui Ben săgeți din priviri în vreme ce îi cer scuze lui Trent.

— Ce porcărie, îmi pare rău. Mi-am închipuit că primești lovitura în umăr.

Își întinde gâtul ca să mă privească, stând în continuare cocoșat.

— Dacă nu te interesează persoana mea, fă bine și spune-mi doar. Nu trebuie să mă scoți definitiv din circulație pentru celelalte femei.

— Sunt mai degrabă adepta faptelor decât a vorbelor.

Mă bucur că glumește, dar tot mă trec fiorii.

— Ești bine? Serios!

— Mda, am să supraviețuiesc. Și când spun supraviețuiesc, mă refer la faptul că voi sta toată noaptea ghemuit în poziție fetală pe canapea cu o pungă de gheață pe ouăle mele.

— O să îți țin eu gheața, mă ofer în șoaptă.

Când își întoarce capul, văd focul care îi arde în priviri și nu mă pot abține să nu zâmbesc din pricina frustrării lui, care trebuie să fie pe măsura celei pe care o simt și eu. Zâmbetul este imediat urmat de o tresărire de durere.

— Las-mă o clipă doar. Voi sta acolo, până îmi mai revin.

Trent stă rezemat de perete, protejându-și părțile vătămate în timp ce mă urmărește făcând o rundă de lovituri cu mâinile și cu picioarele, dar nu cu toată forța. Când termin, îl simt cum se apropie în spatele meu. Țip de surprindere când el mă apucă cu mâinile de umeri și mă trage înapoi, lipindu-mă de el.

— Când mi-ai spus că o să îmi ții gheața...

— Credeam că erai cât p-aci să dai ortul popii acolo, răspund eu fără suflare. Deși *chestia asta* nu prea pare fatală.

— Da, așa e, dar tu ești de-a dreptul *fatală* atunci când lovești în sacul care trebuie.

Mă smucește înapoi, izbindu-mă cu putere de el și eu chelălăi. Nu de durere. În mod categoric, nu de durere.

— Nu spuneai tu că vrei să o luăm încetul cu încetul? îi reamintesc eu.

Izbucnește într-un râs cavernos.

— Mda, dar am mai spus și că mi-e greu să o fac când te am prin preajmă.

Se apleacă să îmi șoptească la ureche:

— Ei, ce zici? Sunt gata să mai fac câteva runde cu tine.

De pe buze nu îmi scapă nimic altceva decât un sunet găuit. Nu știu de unde vine această latură nemaivăzută a lui Trent. Trebuie să fie de la tot testosteronul din aer. Sau poate că acesta este adevăratul Trent și a reușit cu abilitate să se abțină până acum. Sau poate că este modalitatea lui de a-și marca teritoriul în fața turmei de indivizi care mă privesc insistent, inclusiv Ben. Oricare ar fi adevărul, i-aș încredința de bunăvoie lui Trent deplina posesie a corpului meu ca să facă cu el ce-o vrea.

Înghit în sec, încercând să mă concentrez asupra sacului de nisip care mă ia în derâdere în vreme ce toată ura înverșunată care am ținut-o prizonieră în mine se dezumflă ca un balon, iar o nouă emoție crește în mine. Dorința. Dorința primordială, neînhibată de a-l avea pe Trent. Sunt la două secunde distanță de a-l târî în vestiarul fetelor și a-i rupe tricoul de pe el. Drace, sunt gata să mă arunc pe el chiar aici, pe ring, și la dracu' cu toți spectatorii!

Își ia mâinile de pe șoldurile mele, dar nu înainte de a mă ciupi cu o mână de fund, ca după aceea să se ducă să își ocupe poziția de cealaltă parte a sacului. Privirea lui întunecată nu mă sperie deloc.

— În regulă. Sunt pregătit pentru tine de data asta.

Trent îmi dă înapoi telefonul, după ce a salvat numărul lui în memorie, în timp ce stăm în din nou în fața apartamentului meu, scâlțați în razele soarelui de după-amiază. Toată căldura care a pârjolit aerul din sala de antrenament s-a evaporat din pricina unui apel telefonic misterios primit pe când ieșeam din sală. Puternicul și amuzantul Trent a dispărut ca prin farmec. Acest Trent pare agitat și distras. În curând aflu și de ce.

— Trebuie să plec astă-seară, Kacey. Munca și probleme cu mama. Nu am de ales. Dacă nu trec pe la ea, va ști că nu sunt în New York.

Vocea i se stinge și remarc pe furiș cum face ochii mari o clipă, ca și cum ar fi surprins. *Dar de ce ar conta treaba asta?* Se grăbește să continue:

— Voi fi plecat până vineri, dar ținem legătura, bine?

Dau din cap, sperând să primesc încă o sărutare fierbinte de-a lui. Fie asta, fie să mă azvârle pe umăr, în stilul oamenilor cavernelor și să mă ducă în patul lui. Oricare variantă ar merge. În schimb, mă aleg cu o sărutare ușoară pe frunte. Mă salută apatic, încrunțând din sprâncene, se răsuțește pe călcâie și o pornește spre apartamentul său.

CAPITOLUL ZECE

Servesc băuturi.

Zâmbesc.

Încasez bani.

Repet iar și iar această mantră pe tot parcursul seriei la Penny's. Localul este la fel de aglomerat și de sordid ca întotdeauna, și totuși am senzația că este gol și plictisitor fără Trent.

Abia după ce mă întorc acasă la trei dimineața, telefonul îmi vibrează în buzunar, transmițându-mi un fior în tot corpul. Nu sunt decât două persoane care ar putea să mă caute, dintre care una deja doarme alături.

Sunt în New York. Înconjurat de zgârie-nori. Îmi este dor de tine.
Cum a fost seara ta?

Inima mea o ia la galop de bucurie în timp ce îi răspund.

Plină de trupuri despuiate și propuneri indecente.

Nu îmi pot aduna curajul să adaug și un ultim amănunt. Și anume că mi-e un dor nebun de el. Că nu îmi vine să cred că am irosit săptămâni întregi ținându-l la distanță.

După un minut întreg am primit răspuns:

Te-ai numărat și tu printre acele trupuri despuiate?

Nu încă. *

Mă târăsc în pat și îmi pun telefonul pe piept, așteptând răspunsul lui. Durează ceva vreme până primesc unul.

Mă așteaptă un duș rece. Vise plăcute. Noapte bună. xox

Îmi acopăr gura în timp ce râd zgomotos, fiindu-mi teamă să nu o trezesc pe Livie sau pe Mia, care doarme la noi peste noapte. Pun telefonul pe noptieră și mai durează o vreme până când adorm, mintea mea fiind inundată de gânduri ce-l privesc pe Trent.

Cele trei zile fără Trent sunt imprevizibil de dificile. Schimbăm câteva mesaje seara târziu. Oricare ar fi munca pe care o are de făcut și problemele lui de familie, trebuie să îi ocupe toată ziua, deoarece mesajele nu încep să apară decât după miezul nopții. Și când apar, când simt vibrația în buzunar, e ca și cum ar veni Crăciunul.

Toate mesajele sunt destul de cuminiți: „Bună, ce mai faci?” și „Îmi este dor de tine” și „Ai mai doborât vreun tip cu sacul la sală, în ultima vreme?”. Câteodată, mă pomenesc tastând un text ceva mai provocator doar ca să îl șterg înainte de a apăsa pe butonul „Trimitere”. Ceva îmi spune că e prea devreme pentru mesaje cu tente sexuale având în vedere că nu am trecut încă de faza cu sărutatul.

Dumnezeule, abia aștept să trec de faza asta.

Trent se întoarce azi. E primul gând care îmi vine în minte când mă trezesc vineri de dimineață. Nu carnagiul, nu sângele, nu mizeriile vieții mele. Măcar de data asta, primul gând care îmi vine în minte este viitorul și ce îmi poate aduce el.

După o trezire atât de perfectă, ziua se va termina, în mod sigur, ca un rahat.

Nu am habar la ce oră sosește Trent în Miami. I-am trimis câteva mesaje ca să aflu, dar nu mi-a răspuns. Devin teribil de neliniștită. Imagini îngrozitoare cu avioane care se prăbușesc îmi persistă neplăcut în minte toată ziua și în tura de noapte la Penny's.

Așa că atunci când Nate mă scoate cu forța din spatele barului și mă târăște până la biroul din spate unde Cain îmi întinde un telefon, simt o greutate apăsătoare în stomac.

— O urgență, e tot ce îmi spune el, cu sprâncenele strâns împreunate.

Stau și mă uit lung la Cain și înapoi la receptorul negru, nefiind în stare să îl iau din mâna lui. Asta până când aud un țipăt de copil la celălalt capăt al firului. Atunci ies din transă și i-l smulg din mâini.

— Alo?

Vocea mea e șovăielnică.

— Kacey! Am încercat să te sun pe celular dar nu ai răspuns!

Abia o înțeleg pe Livie care vorbește printre suspine, la care se adaugă și văicărelile Miei.

— Vino, te rog, acasă! Un nebun încearcă să ne spargă ușa! O strigă pe Mia! Cred că este drogat. Am chemat poliția.

Asta-i tot ce pot să obțin de la ea. Asta-i tot ce îmi trebuie.

— Încuiați-vă în baie. Vin, Livie. Stați acolo!

Închid telefonul. Cuvintele îmi ies pe gură în secvențe scurte, sacadate și vocea nu sună deloc ca a mea. Lui Cain îi spun:

— Este o urgență. Mia. Fata lui Storm. Și sora mea.

Cain înșfacă deja cheile mașinii și o jachetă.

— Nate — scoate-o pe Storm de pe scenă. Acum. Și pune-le pe Georgia și pe Lily să servească la bar.

Își pune un braț în jurul meu, trăgându-mă ușor spre ieșire.

— Hai să vedem care-i treaba, bine, Kacey?

Simt de parcă cineva mi-a ars un picior în stomac. Îmi bătăi capul în sus și în jos, în vreme ce un torent intern de urlate și vaiete îmi asaltează simțurile. Storm și cu mine ajungem în mașina lui Cain și pe autostradă în mai puțin de treizeci de secunde. Trupul mătăhălos al lui Nate se revarsă de pe scaunul din dreapta șoferului. Storm, îmbrăcată în nimic altceva decât bikini-ul ei argintiu din actul de acrobație, mă pisează cu aceleași întrebări, iar și iar, și tot

ce pot să fac este să clatin din cap. *Respiră*, aud vocea mamei mele spunând. *Zece respirații scurte*. Iar și iar. Nu mă ajută. Mama dracului de respirație, nu mă ajută naibii la nimic! Tremur din cap până în picioare și mă afund din ce în ce mai tare în abisul întunecat unde mă duc când oamenii la care țin mor. Am impresia că nu pot ieși din el. Mă înec sub greutatea lui.

Nu pot s-o pierd pe Livie. Sau pe Mia.

În cele din urmă, Storm încetează să îmi mai pună întrebări. În schimb, îmi ia mâna și mi-o duce la piept. Și o las, găsindu-mi alinarea în ritmul galopant al bătăilor inimii ei. Îmi dă de înțeles că nu sunt singură în treaba asta.

Când ajungem la blocul de apartamente, suntem întâmpinați de girofarurile poliției și ale ambulanței. Toți patru alergăm pe poarta deschisă, trecem în goană pe lângă un Tanner îngrijorat care stă de vorbă cu un agent de poliție, lăsăm în urmă un grup de vecini care sporovăiesc animați de curiozitate, și o ținem tot într-o goană până la apartamentul lui Storm unde găsim ușa atârând pe jumătate afară din balamale, despicate în două de capul sau pumnul cuiva, sau de ambele. Trei polițiști stau aplecați asupra unei siluete masculine ghemuite la pământ. Nu pot să îi văd fața. Nu văd nimic altceva decât tatuaje și cătușe.

— Eu locuiesc aici, îi anunță Storm și năvălește pe lângă ei, dând buzna pe ușă, fără să arunce o privire măcar individului. ◉ urmez și o găsesc pe Livie cu ochii umflați de plâns, stând pe canapea cu un ghemotoc de om făcut covrig în poala ei, sugându-și degetul și suspinând printre sughituri, evident în urma unei crize de plâns. Un agent de poliție stă în picioare lângă ele, revizuiindu-și însemnările. Veioza care stătea pe o măsuță de lângă ușă e făcută zob și tigiaia uriașă din oțel inoxidabil a lui Storm e pe jos, lângă Livie.

În următoarea secundă, Storm îngenunchează în fața Miei.

— Oh, fetița mea!

— Mama!

Două brațe firave se agață imediat de gâtul lui Storm. Ea o ridică pe Mia în brațe și începe să o legene. Lacrimile îi șiroiesc pe obraji în timp ce îngână un cântec.

— E teafără și nevătămată, ne asigură polițistul, cuvintele lui eliberându-mi aerul pe care îl ținusem prizonier în plămâni.

Mă îndrept în grabă spre Livie, azvârlindu-mi brațele în jurul ei.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să intri în panică. A fost atât de îngrozitor! se văicărește ea.

Abia dacă îi înregistrez cuvintele. Sunt prea ocupată ca să îi pipăi brațele, picioarele, să o apuc de bărbie, rotindu-i capul într-o parte și într-alta, să văd dacă nu cumva e rănită.

Livie izbucnește în râs, apucându-mă de mâini și ținându-le într-ale ei.

— Sunt bine. I-am tras una ca lumea.

— Cum... cum adică i-ai „tras una ca lumea”?

Scutur din cap nedumerită.

Livie ridică din umeri.

— Și-a băgat capul prin ușă, așa că eu i-am tras una cu tigaia gigantică a lui Storm. Asta l-a cam încetinit.

Ce? Mă uit la tigaia de pe jos. Mă uit la sora mea gingașă în vârstă de cincisprezece ani. Mă uit din nou la tigaie. Și apoi, fie din cauza ușurării, fie a spaimei, fie a nebuniei — mai degrabă a tuturor la un loc — izbucnesc în râs. Dintr-odată ne pomenim că ne ținem cu mâinile de burtă de atâta râs, prăvălindu-ne una peste cealaltă în timp ce râdem și nechezăm isteric. Mă prind de mijloc din pricina durerii, căci mi-am contractat mușchii într-un mod în care nu au mai fost folosiți de mult prea multă vreme.

— Cine e nebunul în cătușe? șoptesc eu între două reprize de hohote de râs.

Livie se oprește imediat din râs, iar ochii ei se măresc, plini de expresivitate.

— Tatăl Miei.

Rămân cu gura căscată uitându-mă în spatele meu la ușa spartă, apoi la Mia și la Storm, iar imaginația mea o ia razna. Voia să își ia fata.

— Ce căuta aici?

Nu pot să îmi ascund spaima teribilă din voce, și toată nevoia mea imperioasă de a râde se evaporă pe dată. Sunt străbătută de unde de șoc, precum replicile unui cutremur, care dislocă în continuu plăcile tectonice pe care am încercat să le mențin în echilibru în toți acești ani. Doar la gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău Miei simt că o iau razna. Sau chiar și lui Storm.

Pentru că le iubesc.

Mia nu este doar copila știrbă de care are Livie grijă. Storm nu este doar vecina mea, stripteuza care mi-a făcut rost de o slujbă. Ori cât de tare m-am străduit să țin pe toată lumea la distanță, așa ca pe Trent, cele două și-au croit cumva o cale înăuntrul ființei mele. O cale diferită, dar una care, în mod inevitabil, le-a condus spre un loc în inima mea, pe care o credeam de mult înghețată și incapabilă de sentimente.

Livie își cuprinde trupul cu brațele în vreme ce le urmărește cu privirea pe Mia și pe Storm și îmi dau seama că gândurile ei sunt învăluite de teamă.

— Sunt atât de bucuroasă că Trent a sosit la țanc.

Iar rămân cu gura căscată.

— Trent?

Sar ca arsă în picioare, mă rotesc de jur împrejur, și inima îmi sare în gât în vreme ce scanez apartamentul.

— Unde? Unde este?

— Aici.

Mă întorc și îl văd intrând. O iau la fugă și mă ciocnesc de el în câteva secunde. Brațele lui se strâng în jurul meu instantaneu, ocrotindu-mă cu energia lor. Își îngroapă fața în părul meu și rămânem așa multă vreme, ca apoi el să se tragă înapoi ca să își sprijine fruntea de a mea. Măinile mele alunecă la spatele lui,

degetele mele se cațără până i se înfig în omoplați ca să îl trag mai aproape de mine. Mușchii lui se tensionează sub atingerea mea. Toată teama și toți nervii și toată teroarea întregii zile se transformă pe loc într-un soi de nevoie animalică. Am *nevoie* să îl țin în brațe. Am *nevoie* de Trent. Rămânem așa, îmbrățișați, în timp ce eu îmi lipesc nasul de pieptul lui, inhalând un amestec de arome de pădure și de ocean.

— Mi-a fost dor de tine, mă pomenesc eu șoptind, luându-mă chiar și pe mine prin surprindere.

Kacey Cleary nu recunoaște în gura mare că îi este dor de cineva. Dar Trent îmi dă senzația unui lucru valoros pe care l-am răătăcit și apoi l-am regăsit, și sunt copleșită de un sentiment de ușurare.

Trent se apleacă și mă sărută pe linia maxilarului, aproape de lobul urechii.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îmi șoptește el la ureche, înfiorându-mă până în măduva oaselor.

— Scuzați-mă, domnule. Sunteți sigur că nu doriți să depuneți plângere? întrebă o voce.

— Da. Nu e decât o vânătaie, răspunde Trent, fără să îmi dea drumul din strânsoare, de parcă ar avea nevoie de mine la fel de mult cum am și eu de el.

— Ce vânătaie?

Îl împing de lângă mine și îmi ridic privirea ca să dau cu ochii de buza inferioară umflată a lui Trent. Ridic repede mâna spre buza lui, dar Trent mi-o prinde din zbor și o ține departe de ea.

— Sunt bine. Vorbesc serios. Nu e nimic grav. Nu are rost.

— Trebuie să îi pun și acestei tinere doamne câteva întrebări. Sunteți tutorele ei? îl aud pe polițai întrebând și presupun că i se adresează lui Storm așa că mă uit în continuare pierdută la chipul lui Trent, incapabilă să îmi dezlipesc privirea de el. Și privirea lui este la fel de neclintită.

— Domnișoară?

— Da, este, o aud pe Livie spunând și mă trezesc brusc la realitate. Vorbește cu mine.

— Da, da...

Mă întorc și dau de Polițaiul-Care-Belește-Cam-Mult-Ochii stând în picioare în spatele meu. Figura mea încruntată îi dă de știre că l-am recunoscut.

El ridică din umeri evaziv.

— Ei bine, doamnelor, dar știi că ne țineți ocupați zilele astea.

Privirea îi alunecă spre Storm, studiind-o rapid din cap până în picioare înainte de a pune ochii în pământ, și apoi își trece o mână prin părul său blond tuns scurt. Pare un tip decent, un fel de Ken care se ascunde după fusta mamei. Și i s-au aprins călcâiele după Storm. E atât de evident. Dacă stau bine să mă gândesc, cui nu i s-ar aprinde călcâiele după ea?

— Nimeni nu ne poate acuza că suntem plictisitoare.

Zâmbesc în sinea mea.

— Eu sunt Kacey. Iar ea este Storm, dar se pare că vă amintiți de ea, domnule agent...?

Privesc cu o fascinație morbidă cum sângele îi năvălește până la linia părului.

Își drege glasul.

— Agent Ryder. Dan.

Storm nu este atentă la noi. Încă își mai ține fiica strâns în brațe în timp ce își leagă șoldurile, cu ochi visători, pe jumătate închiși.

Își mai drege cineva glasul. Ne întoarcem și vedem un al doilea agent băgându-și capul pe ușă.

— Dacă nu mai e nimic altceva, ar trebui să îl ducem pe tipul ăsta la secție pentru cercetări.

E și el atras ca un magnet de Storm, fiindcă zăbovește cu privirea asupra ei.

— Atunci, du-l în mașină. Acum!

Polițistul percepe privirea ucigătoare și mârâitul agentului Dan și o șterge afară. Acesta i se adresează lui Storm pe un ton blând:

— Vă voi găsi un alt loc unde să stați peste noapte până când vă reparați ușa. Tura mea se termină în câteva ore. Pot să mă întorc și să păzesc locul dacă vreți?

Storm iese din transă și se întoarce să îl privească pe agentul Dan de parcă l-ar vedea pentru prima dată, clipind din ochi.

— Oh, mulțumesc. Nu am cine știe ce, dar m-aș simți mai în siguranță dacă cineva ar sta de pază aici.

Agentul Dan roșește pentru a treia oară și trebuie să spun că sunt impresionată de felul cum stă cu ochii fixați asupra chipului ei, când până și lui Gandhi i-ar fi greu să nu își lase privirea să rătăcească asupra trupului ei aproape despuiat.

— Voi sta eu de pază până vă întoarceți, se oferă Trent.

Agentul Dan îl cântărește pe Trent din priviri, se uită la mine stând în brațele lui, și hotărăște, probabil, Trent nu este un potențial rival. Dă din cap.

— Aș aprecia gestul.

— Ai unde să stai peste noapte, îngeraș? o întreabă Cain, intrând pe ușă. Nate se profilează amenințător în spatele lui.

— Poate să stea la noi, răspund eu înainte ca Storm să apuce să spună vreun cuvânt.

Ea încuviințează din cap în tăcere, mâna ei încă legănând capul Miei, căreia i s-au închis pleoapele de-acum.

— În regulă, atunci. Trebuie să mă întorc la club să închid. Vă voi pune câștigurile din seara asta în seif. Puteți să luați banii mâine, se oferă Cain, cu un zâmbet franc, adăugând: Luați-vă liber mâine-seară.

— Mulțumesc, Cain, mă pomenesc eu spunând.

Storm are dreptate. Chiar că sunt niște tipi cumsecade.

— Mulțumesc, Nate.

Primesc un mârâit în chip de răspuns.

După aceea însă, Nate face trei pași gigantici ca să micșoreze distanța dintre el și Storm. Mă fac mică de tot când văd mâna pe care o întinde Nate ca să o atingă pe Mia pe cap. E ca și cum aș vedea o labă de urs acoperind căpșorul unui nou-născut. Și totuși, mâna lui este blândă, și o mângâie ușor.

— Vise plăcute, Mia, mormăie el cu glasul lui tunător.

Niște ochi albaștri adormiți se uită la el. Sunt convinsă că în două secunde va începe să urle. Dar văd cum își ridică mâna ei micuță ca să îl strângă de unicul lui deget înmănușat, și gestul acesta îmi atinge o coardă sensibilă. Acestea fiind zise, Cain și Nate pleacă.

— Hai să o ducem pe Mia în pat.

Livie își pune o mână în jurul lui Storm, dirijând-o cu grijă spre ușă, și asta chiar în momentul în care își face Tanner apariția în apartament.

— Nu acum, Tanner, îi șoptește Livie, conducându-le afară din apartament și apoi spre ușa învecinată.

El se scarpină în cap „în stil Tanner”, dar încuviințează cu o aplecare a capului și se dă la o parte. Îmi îngrop din nou gura în pieptul lui Trent, de data asta ca să nu izbucnesc în râs. Nu am observat când am intrat, atât de pornită eram să ajung cât mai repede la Livie și la Mia, și abia acum văd că Tanner poartă o pijama Batman.

Acesta din urmă își plimbă degetele în susul și în josul ușii și știu la ce se gândește.

— Nu a fost Storm de vină, Tanner, încep eu să spun, de teamă că o să scoată la înaintare unica lui regulă pe care o susține sus și tare.

Chestia asta ar putea fi în mod categoric definită drept tulburarea liniștii publice. Dar el înlătură cu un gest vorbele mele, mormăind: „N-am mai văzut oameni care să aibă așa un ghinion la uși”.

Trent se dezlipește de mine și face un pas înainte, scoțând din portofel un alt teanc de bani.

— Țștia ar trebui să acopere paguba. Poți să îl aduci pe tipul ăla al tău ca să rezolve problema mâine la prima oră?

— Nu e nevoie să faci asta, Trent, spun eu în timp ce mâinile cămoase ale lui Tanner palmează banii.

Se întoarce și mă ia iarăși în brațe, dând din cap cu indiferență.

— Ne socotim mâine.

Tanner ridică mâna, fluturându-și banii în chip de mulțumire și se îndreaptă spre ușă.

Agentul Dan îl oprește.

— Domnule, vă sugerez să vorbiți cu proprietarul clădirii ca să înlocuiți imediat ușile de la intrare și să vă puneți un sistem de siguranță mai bun, având în vedere cât de repede pot fi sparte, așa cum s-a demonstrat în această seară.

Tanner îl evaluează pe polițai cu ochi vicleni.

— Sunt de acord, domnule polițist, dar proprietarul acestei clădiri este un zgârie-brânză mai de strâns la pungă decât... îmi aruncă o privire după care își pune capul în pământ. E ieftin la făină și scump la tărâte, atâta tot.

— V-ar ajuta dacă ar primi un ordin oficial de la Departamentul de Poliție din Miami și de la Primărie în care să se stipuleze că este pasibil de o amendă de câteva milioane de dolari în cazul unui proces dacă nu asigură securitatea rezidenților săi?

Tanner își arcuiește sprâncenele de surprindere.

— Puteți face asta? Adică... își drege glasul, și un zâmbet crispăt i se lățește pe față, cred, într-adevăr, că asta l-ar convinge, domnule polițist.

Dan dă scurt din cap, încercând să își mascheze zâmbetul care îi apare fugar pe buze.

— Grozav. O să întocmesc un document pe care am să vi-l prezint mâine-dimineață la prima oră.

Apoi se întoarce spre Trent spunând:

— Pot să ies mai repede din tură. Puteți să stați aici până la patru?

— Voi fi aici.

Acestea fiind zise, Dan pleacă, încovoidu-se ușor ca să treacă prin cadrul ușii. Tanner, cu pijamaua lui Batman cu tot, îl urmează îndeaproape, lăsându-mă singură cu Trent.

Privesc cu atenție chipul lui Trent care se profilează deasupra mea ca să îi văd profilul frumos.

— Am impresia că nu te-am văzut de luni de zile, îi șoptesc eu, ridicându-mă pe vârfuri ca să depun o sărutare blândă pe partea nevătămată a gurii lui.

Își ridică mâna ca să îmi mângâie obrazul și îmi zâmbește uitându-se în jos spre mine.

— Trebuie să fii obosită. De ce nu te duci să dormi puțin? Rămân eu de pază aici.

Mă străduiesc să îmi ascund dezamăgirea de pe chip. Stând lângă el mă simt atât de bine, atât de firesc, atât de confortabil. Simt cum adrenalina și ispita îmi curg prin vene. Oricum numai obosită nu sunt acum. Dar nici nu vreau să par că tânjesc după el. Așa că lovesc drept la țintă cum mă pricep mai bine.

— Și pe tine cine o să te păzească ca să ne asigurăm că nu furi nimic?

— Pe mine? Tipul care tot cumpără uși pentru fetele ciudate?

— Fete ciudate? icnesc eu și îmi duc mâinile la piept făcând pe îngrozita. Mă simt ofensată. Pe deasupra, de unde să știu eu că nu ești vreun cleptomane, cu arme albe la purtător, care o să-i fure lenjeria lui Storm și o să-i înfulece tot muștarul?

Își dă ochii peste cap.

— Nu mi s-a întâmplat decât o singură dată cu un ketchup. Nu se va mai repeta, îți jur.

Chicotesc în vreme ce Trent își lasă brațele pe umerii mei. Îmi măsoară trupul din cap până în picioare, înainte ca privirea să i se oprească asupra chipului meu.

— Apreciez, într-adevăr, lenjeria feminină. Dar nu să o port eu.

Mă străduiesc în zadar să înghit în sec și simt cum inima îmi sare în gât și sângele îmi pulsează în urechi în timp ce între noi circulă un flux de curent electric care îmi face să vibreze fiecare părticică a corpului meu. Dar, după aceea, se desprinde de mine, face trei pași mari înapoi, dând drumul tot aerului din piept. Zâmbesc în sinea mea. Cel puțin nu sunt singura care simte asta.

— Ar trebui să facem ceva în privința ușii. Banda de avertizare pusă de poliție nu va ține totuși ochii curioșilor la distanță.

Mă cuprinde un nou val de căldură. Ce ar putea vedea ochii curioșilor? Trent răscolește prin dulapuri până când dă de o pătură veche și o scoate afară.

— Sper că nu o să se supere.

Îl ajut pe Trent să fixeze pătura în cadrul ușii cu pioaneze, scotch și alte chestii adezive pe care le-am găsit prin sertarele din bucătărie. Abia la unu noaptea terminăm cu totul și nivelul adrenalinei îmi scade rapid, lăsându-mă epuizată. Mă prăbușesc pe canapeaua modulară.

— N-am stat jos mai mult de zece minute în seara asta.

Trent se așază și el la celălalt capăt al canapelei. Îmi ridică ușor picioarele, apucându-mi întâi un călcâi, apoi și pe celălalt.

— Oh, gem eu. Ai putea să rămâi.

El zâmbeste cu gura până la urechi, dar nu spune nimic și mâinile lui dibace îmi masează picioarele cu mișcări ușoare, circulare. De jur împrejur, încet, cu îndemânare. Scot un oftat ușor și îmi las capul pe spate, bucurându-mă de vigoarea lui, de atenția lui îndreptată numai spre mine.

— Bine, ai câștigat cel puțin o prezentare pe podium a unui obiect de lenjerie. Du-te, și întind un braț alene spre camera lui Storm. Alege-ți arma. Storm are o colecție impresionantă.

Trent surâde amuzat.

— Depinde cine face prezentarea.

Deschid un ochi ca să văd căldura arzătoare din privirea lui, în timp ce mă soarbe cu totul din ochi. Din nou, văd acea trecere

rapidă de la un Trent prevăzător și responsabil la unul care pare dornic să mă întindă pe spate, și nu prea știu ce să cred cu excepția faptului că prefer ultima variantă chiar acum. Măinile lui încep să se miște un pic mai repede, un pic mai pasional, respirația îi devine mai sacadată. Apoi mâinile îi alunecă pe gamba mele și mă strânge de ele, trăgându-mă înspre el. În timp ce alunec, rochia mea se ridică, dezvelindu-mi și mai mult picioarele. Din fericire se oprește la nivelul coapselor, chiar în momentul în care fundul meu îi atinge partea laterală a coapsei lui. Picioarele mele goale sunt acum întinse peste poala lui. Una din mâinile lui se odihnește pe partea interioară a coapsei mele, iar corpul meu este zguduit de un tir de fulgere. Degetul lui arătător de la cealaltă mână alunecă de-a lungul părții exterioare a coapsei mele drepte — sus, sus, și mai sus...

Se oprește la tatuajul meu, pe marginea cicatricei și își plimbă mâna apoi în susul și în josul ei.

— Ți-ai făcut tatuajul ca să îți acoperi cicatricea?

— Dacă aș fi făcut asta, toată partea mea dreaptă ar fi fost un tatuaj uriaș, mint eu.

— De ce cinci corbi? întrebă el trecându-și degetele peste cozile lor.

— De ce nu?

Mă rog să se mulțumească cu atât.

Dar nu o face.

— Care este semnificația lor?

Când vede că nu îi răspund, îmi spune:

— Kacey, vorbește, te rog, cu mine.

— Mi-ai spus că nu este nevoie să o fac.

Vocea mea devine înverșunată. Trent a aruncat efectiv cu o găleată de apă înghețată peste mine, stingând căldura dogoritoare de acum o clipă.

Își îndepărtează mâna de pe piciorul meu și se freacă pe frunte.

— Știu. Știu că am spus asta. Îmi pare rău. Vreau doar să ai încredere în mine, Kace.

— Nu are nimic de-a face cu încrederea.

— Și atunci, cu ce are de-a face?

Îmi fixează privirea în tavan.

— Cu trecutul. Cu lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Lucruri despre care mi-ai promis că nu va trebui să vorbim.

Mâna lui își croiește din nou drum până la coapsa mea, iar ochii lui rămân pironiți pe ea în timp ce o strânge ușor.

— Știu că am spus asta, dar trebuie să știu că ești bine, Kacey.

În glasul lui deslușesc o nuanță pe care nu prea pot să o identific. Îngrijorare? Teamă? Ce să fie?

— Ce este, ți-e frică că o să te trezești legat cu bandă adezivă de pat?

— Nu.

Sesizez o urmă de mânie în vocea lui Trent. Pentru prima oară. Se evaporă odată cu blândețea cu care rostește următoarele cuvinte:

— Mi-e teamă ca nu cumva să te rănesc.

Atmosfera din încăperea devine sumbră pe când Trent își ridică ochii spre chipul meu și văd că sunt plini de mâhnire. Se apleacă destul de aproape, astfel încât să poată ajunge la obrazul meu și să mă mângâie ușor.

Cuvintele lui — sau, mai degrabă, tonul și durerea din ochii lui — îmi stârnesc nevoia de a-i alina suferința, oricare ar fi ea.

Vreau să îl fac fericit pe Trent.

Și îmi dau seama că vreau ca el să mă cunoască. În întregime.

Înghit în sec, fiindcă gura mi s-a uscat dintr-odată.

— Am avut un accident urât de mașină acum câțiva ani. Un șofer beat a lovit mașina tatălui meu. Partea dreaptă a corpului meu a fost zdrobită. Am zeci de șuruburi și tije metalice în tot corpul, care mă țin laolaltă.

Fizic vorbind. Altfel, doar cele zece respirații scurte în restul ființei mele lalolaltă.

Trent dă drumul năvalnic aerului din piept, lăsându-se pe spate pe canapea.

— A murit cineva?

— Da, reușesc eu să îngaim.

Un atac subit de panică îmi înțepenește limba în gură, împiedicându-mă să spun mai mult. Măinile încep să îmi tremure incontrollabil. *Prea mult, prea repede*, îmi spune psihicul meu.

— Oh, Kacey. Este... este...

Din nou, mâna lui alunecă ușor pe lungimea piciorului meu. Oricum, senzația de intimitate a dispărut. Acum este ceva conso-lator. Dar *nu vreau* să fiu consolată. Nimic din ceea ce îmi va face nu mă va consola.

— Sărută-mă, îi cer eu sfredelindu-l cu privirea.

Face ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ce spui?

— Ți-am dat ce voiai. Acum dă-mi și tu mie ceea ce vreau eu.

Nu se clintește din loc. Stă doar cu ochii pironiți pe mine de parcă tocmai mi-aș fi dat foc. Îl apuc de biceps și îl strâng cu putere, folosindu-mă de el ca de o pârghie ca să mă cațăr pe el, trecându-mi un picior peste un Trent buimăcit, și să mă pot așeza în poala lui.

— Sărută-mă. Acum, mârâi eu.

Își încleștează fălcile și știu că insistența mea îl face să bată în retragere. Este și mai evident o secundă mai târziu, când strânge din ochi.

— Trent...

Se apleacă înainte și capul îi se prăbușește pe umărul meu.

— Știi că îmi consum până și ultimul strop de energie ca să păstrez lucrurile sub control?

— Nu. Lasă-l încolo de control. Nu ai nevoie de el, îi șoptesc la ureche.

Geme și se prăbușește din nou pe spate.

— Nu faci decât să îngreunezi lucrurile, Kacey, îmi șoptește el cu o privire îndurerată pe chip.

Cu mâinile pe spatele umerilor lași ai lui Trent, mă foiesc până ajung chiar deasupra lui, simțind cât de mult mă dorește. Mă aplec și îmi las buzele să treacă ușor peste gâtul lui.

— Mai exact, cum îngreunez eu lucrurile, Trent?

Vocea mea nu mai are suflu, o stratagemă intenționată să îl ademenească.

Funcționează.

Trent îmi cuprinde trupul exaltat punându-mi mâinile pe spate și mă lipește strâns de el, iar gura lui o devorează pe a mea, animată fiind de o dorință ridicată la un alt nivel. Îmi deschide gura cu forța lui și limba îi alunecă înăuntru, îngemănându-se cu a mea. Prinzându-mi ceafa cu o mână, îmi împinge gura mai aproape de a lui.

Nici eu nu mă las mai prejos, mâinile mele luptându-se cu cămașa lui, băjbâind cu nasturii, făcându-i să alunece afară din butoniere ca să îi scot la vedere pieptul puternic în timp ce mă apropiu și mai tare de el. Mâinile lui îmi ridică rochia și își croiesc drum dedesubt, înfigându-se în pulpele mele dezgolite. Icnesc ușor în timp ce degetele lui urcă, îmi înconjoară coapsele și ajung la osul pelvian, intră sub elasticul chiloților mei tanga, îl trag în față și apoi jos.

Cred că s-a ales efectiv praful de tot planul lui de a lua „lucrurile încetul cu încetul”, dar după aceea degetele lui ating marginea unei alte cicatrici și încremenesc pe loc. Își desprinde buzele de ale mele și îmi îndepărtează ușor trupul de al lui.

— Nu pot.

— Ba poți, mormăi eu, încleștându-mi mâinile ca să îmi reiau poziția anterioară, deasupra lui.

Dar e prea târziu. Deja și-a băgat capul între umeri, înfășurându-și brațele în jurul picioarelor mele ca să le ridice și să mă re poziționeze, trăgându-mă la pieptul lui într-o îmbrățișare

protectoare. Rămânem în tăcere o clipă, el cu fruntea apăsată de umărul meu.

— Aș „repara” totul pentru tine dacă aș putea. Știi asta, da? Îmi șoptește el.

Mă întreb dacă se referă la cicatrice sau la ultimii patru ani din viața mea.

— Da, este tot ce am de spus.

Da, pentru tot.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Mă trezesc și dau cu ochii de perdelele argintii prin care se strecoară zorii zilei. Mă aflu în patul lui Storm și încă mai sunt îmbrăcată în rochie. Mă rostogolesc pe o parte și dau de Trent care stă întins pe spate, în boxeri și cu pieptul dezgolit, dormind profund. Are un braț azvârlit peste cap în vreme ce celălalt i se odihnește pe trunchi. Cred că am adormit cu capul pe el și m-a cărat în brațe până aici.

Este suficientă lumină cât să studiez nestingherită trupul lui Trent și să văd dacă este la fel de superb pe cât m-am așteptat. Este zvelt, musculos și fără cusur, având doar o linie subțire de păr negru ce îi coboară pe abdomenul frumos sculptat. Îmi atrage atenția o mică linie argintie de-a lungul claviculei. Este atât de estompată și atât de subțire încât nu am mai observat-o până acum. O privesc mai îndeaproape, căutând urme de cusături care să îmi dovedească faptul că este o cicatrice chirurgicală, dar nu văd nici măcar una.

— Îți place?

Vocea profundă și mucalită a lui Trent mă sperie și sar ca arsă. Rânjind, îmi ridic privirea și dau de un zâmbet sexi, din colțul gurii. Starea lui de spirit a devenit din nou jucăușă.

— Nu chiar, șoptesc eu, dar obrazii mei se îmbujorează, dându-mă de gol.

Îmi cuprinde fața într-o mână.

— Roșești des. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că ești genul de fată care roșește. După o pauză, îmi propune: Dă-i drumul. Nu am nimic de ascuns.

Simt cum mi se arcuiește o sprânceană de mirare.

— Îmi dai undă verde?

Își cuibărește cealaltă mână sub ceafă.

— Așa cum am spus....

Ajung la concluzia că Trent nu înțelege cu adevărat sensul expresiei a o lua încetul cu încetul, dar nu am de gând să discut în contradictoriu cu el.

— Bine.

Îmi vine o idee. Mai mult nevoia de a-mi satisface o curiozitate, de fapt.

— Întoarce-te.

Își îngustează ușor ochii, dar se conformează, rostogolindu-se lin pe burtă, astfel încât să pot să îi admir curbura spatelui, umerii lui lați și puternici și tot textul care se întinde de la o claviculă la cealaltă.

Îmi trec degetul ușor peste tatuaj și pielea lui se face ca de găină.

— Ce înseamnă?

Dă să răspundă, dar face apoi o pauză, de parcă ar ezita să îmi spună. Asta mă face de o sută de ori mai curioasă. Aștept în tăcere, trecându-mi degetul înainte și înapoi peste buclele literelor.

— *Ignoscentia*. Este în latină, șoptește el într-un final.

— Ce înseamnă?

— De ce ai cinci corbi pe picior? mi-o întoarce el, cu o urmă de iritare în glas.

La naiba. Bineînțeles că urma să întrebe asta. Și eu aș fi făcut la fel în locul lui. Îmi mușc buza inferioară în timp ce îmi cântăresc opțiunile. Îi trântesc ușa în nas sau îi spun câte ceva ca să obțin și eu, în schimb, câte ceva? Interesul meu față de Trent depășește nevoia mea de a păstra totul în secret.

— Câte unul pentru fiecare dintre oamenii importanți din viața mea pe care i-am pierdut, rostesc eu cu glas scăzut, sperând din tot sufletul să nu îmi ceară să îi numesc.

Nu vreau să-i dezvălui că unul mă reprezintă pe mine.

Aud cum trage brusc aer în piept.

— Iertare.

— Ce?

Cuvântul mă lovește ca un pumn în piept. Doar felul cum sună — atât de imposibil — îmi provoacă greață. De câte ori mi-au spus consilierii să îi *iert* pe acei tipi care mi-au omorât familia?

— Tatuajul meu. Asta înseamnă.

— Ah.

Dau drumul încet aerului din piept, strângându-mi mâinile în pumni ca să le opresc din tremurat.

— Și de ce îl ai pe spate?

Trent se rostogolește la loc și rămâne privindu-mă o clipă lungă cu o mască sumbră întipărită pe chip și cu ochii plini de durere. Când răspunde, o face cu o voce răgușită.

— Pentru că iertarea are puterea de a vindeca.

Oh, dacă ar fi adevărat, Trent. Mă lupt din răputeri să nu mă posomorăsc prea tare. Mă întreb cât de diferite trebuie să fie trecuturile noastre, el având un tatuaj care îndeamnă la iertare, iar eu având unul care simbolizează chiar motivul pentru care nu pot s-o fac.

Urmează o altă pauză îndelungată, după care lui Trent îi revine zâmbetul șăgalnic pe buze și-și pune din nou mâinile sub cap.

— Expiră timpul...

Mă scutur de mina serioasă. Mă așez în genunchi ca să văd mai bine, și ochii mei alunecă peste buzele lui, peste linia maxilarului, pe gât. Coboară încet și fără grabă pe piept, iar eu mă aplec și am grijă să îmi întredeschid buzele chiar lângă sfârcul lui. Îi aud respirația șuierată și sunt sigură că îmi poate simți respirația pe

pielea lui. Mă retrag și continui să alunec în jos, verificând la un moment dat dacă mă urmărește. Bineînțeles că da.

Un tremur nervos îmi pune stăpânire pe stomac și mă concentrez o secundă asupra senzației ca să îmi dau seama că o ador. Mă face să mă simt vie. Și mă hotărâsc că vreau mai mult decât o tresărire nervoasă și întind coarda, trecându-mi ușor degetul arătător pe elasticul chiloților lui. Nu e greu de văzut că este excitat. Îmi încovoi degetul pe sub banda elastică și...

Într-o fracțiune de secundă mă trezesc pe spate, cu ambele brațe deasupra capului, cu încheieturile mâinilor ținute prizoniere de palmele puternice ale lui Trent. Stă aplecat deasupra mea, sprijinindu-și toată greutatea pe acel unic membru, zâmbind larg.

— E rândul meu.

— Nu am terminat încă, fac eu pe bosumflata.

Mustăcește.

— Uite cum facem, dacă rezști cinci minute — fără să te miști deloc — te las să termini.

Scot un țâțâit, dar urlu în sinea mea.

— Cinci minute. O nimica toată.

Trent își înclină capul într-o parte, sprânceana lui arcuită dându-mi de știre că e în stare să străpungă cu privirea fanfaronada în spatele căreia mă ascund și să vadă cum mă topesc toată pe dinăuntru.

— Crezi că rezști?

— Tu poți? întreb eu la rândul meu, schimonosindu-mi gura ca să scap de rânjetul idiot care e gata-gata să îmi apară pe buze. Doar ochii aceia încinși care îmi sfredelesc chipul sunt suficienți ca să mă zăpăcească.

— Și dacă pierd?

Îmi dau seama că treaba asta ar putea fi în avantajul meu în orice eventualitate.

Ochii lui se întunecă imediat și simt o schimbare în atmosferă.

— Dacă pierzi, vei fi de acord să stai de vorbă cu cineva despre accident.

Șantaj sexual. Acesta-i asul din mâneca lui Trent. Încalcă propria lui regulă de a o lua cu încetul în speranța că mă va face să vorbesc. Scrâșnesc din dinți în chip de răspuns. Nici de-a dracului nu o să fiu de acord cu asta.

— Ai un talent înnăscut pentru a strica cheful cuiva, rostesc eu printre dinți, foindu-mă sub el.

Dar mă ține strâns. Se apleacă în față, buzele lui atingându-se ușor de ale mele în timp ce mă imploră:

— Te rog, Kacey!

Închid ochii, încercând să nu mă las vrăjită de acest chip superb.
Prea târziu.

— Doar dacă pierd, bine?

— Da, șoptește el.

Spiritul meu competitiv o ia înainte răspunzând în locul meu, fără ca eu să apuc să rumeg toată treaba asta.

— Mi se pare destul de corect. *Eu. Nu. Voi. Pierde.*

Văd un zâmbet lățindu-se pe chipul frumos al lui Trent și corpul mi se încordează.

— Ai de gând să joci cinstit, da?

— Da. Sută la sută cinstit.

Privirea lui întunecată este șicanatoare, iar eu îmi dau seama că am dat de bucluc. Mă uit cum se lasă pe spate, sprijinindu-se pe coapse și tronând deasupra mea, cu ochii aceia albaștri care se desprind de chipul meu ca să alunece de-a lungul corpului meu, fără nicio grabă.

— Deocamdată nu este corect, mă anunță el în șoaptă.

Aplecându-se în față, își pune mâinile pe umerii rochiei mele. Îi trage în jos.

Respir precipitat în vreme ce rochia — gen tunică stretch — alunecă în jos cu puțin ajutor din partea lui Trent care o trage de sub mine. Degetul mare al lui Trent se plimbă de-a lungul cicatricei

de pe umărul meu, în timp ce mâinile lui se deplasează pe toată lungimea corpului meu, trăgând rochia odată cu ele. Nu mai rămân cu nimic pe mine în afară de un sutien fără bretele și o pereche de chiloți tanga. Îmi țin respirația în vreme ce Trent se delectează studiind fiecare centimetru pătrat al corpului meu — fiecare curbură, fiecare detaliu.

Se apleacă în față, iar mâna îi alunecă sub spinarea mea.

— Tot nu este suficient de corect.

Simt cum degetele lui își fac de lucru cu încizătorile sutienului și trag cu nesaț aer în piept. *Nu o să îndrăznească.* Trent le desface, iar sânii mei se eliberează. Când își îndepărtează mâna o face cu tot cu sutien, dându-l la o parte.

— Așa. Acum e corect.

Eu. Nu. Voi. Pierde.

Sunt hotărâtă să nu mă mișc, chiar dacă stau aproape goală, pradă privirilor indiscrete ale lui Trent și a zâmbetului său malefic. Sunt destul de încăpățânată încât să cred că o pot face și eu. Dar, după aceea, Trent se apleacă spre mine, gura lui ajungând doar la câțiva centimetri de sânii mei, exact așa cum i-am făcut și eu, și mă lupt cu colții și cu ghearele împotriva nevoii de a mă foi sub el. Trag precipitat aer în piept în timp ce răsuflarea lui îmi mătură pielea și sfârcurile mi se întăresc instantaneu. Când mă privește atent drept în față, sunt nevoită să îmi închid ochii. Nu pot rezista privirii lui. Este plină de căldură, și dorință, și de hotărâre. Surâde amuzat în timp ce atenția îi coboară mai jos. Un aer rece alunecă ca o boare în josul abdomenului meu.

— Ai un corp incredibil, Kacey. Care te scoate din minți.

Scot un sunet ininteligibil de confirmare.

— Adică aș putea să stau pur și simplu să mă uit la el. Și să îl ating. Toată ziua.

Nu știu ce anume a apăsat butonul de declanșare — vocea lui alunecoasă, acțiunile lui, imediata lui apropiere față de corpul meu —,

dar dorința îmi sfâșie voința și se concentrează în pelvisul meu, punând la cale o insurecție.

Și nici măcar nu m-a atins.

Întredeschid un ochi și văd cum i se încordează mușchii umerilor pe când se lasă mai jos, oprindu-se sub buricul meu. Fac un efort să mă uit la ceas. *Încă trei minute. Pot să rezist trei minute. Pot... Pot... Degetul arătător al lui Trent alunecă de-a lungul liniei bikinilor mei exact așa cum i-am făcut eu și scot un gemăt ușor fără să vreau. Uitându-mă în jos, îl văd cum mă privește acum, mușcându-și buza. Zâmbetul arogant i-a pierit de pe buze.*

Nu își dezlipește ochii de mine și degetul lui arătător se încovoie pe sub banda elastică și începe să alunece în jos.

Am impresia că mă izbesc de un val violent care mă nimicește complet. În fața ochilor îmi joacă vârtejuri de ceață și de lumină și plutesc în al nouălea cer, mușchii mei tari ca piatra au devenit maleabili precum plastilina și nici nu îmi doresc să mai cobor vreodată pe pământ.

Printre răsuflările mele adânci și precipitate, abia dacă îl observ pe Trent tronând din nou asupra mea o clipă mai târziu. Buzele lui fierbinți îmi ating în treacăt clavicula.

— Ai pierdut, îmi șoptește el la ureche râzând pe înfundate.

Apoi se dă jos din pat și își trage pantalonii pe el.

— Nu, n-am pierdut, bombăn eu, fără suflare, fiindcă ideea mi-a venit prea târziu în minte. Cum naiba poate să spună că *asta* se poate numi pierdere?

— Te descurci aici, de una singură? îmi șoptește Trent în timp ce sorb dintr-un suc de portocale și îl urmăresc pe bărbatul asudat cum repară ușa.

Când ridic din sprânceană, îl umflă râsul și adaugă:

— Normal că te descurci. Am uitat că mi-ai tras-o rău.

— Sacul de box ți-a tras-o, mai ții minte? Unde pleci?

Mă apucă cu brațul de mijloc, mă lipește strâns de el și îmi susură la ureche:

— Să fac un duș rece.

Mă trec fiori pe șira spinării și sunt gata să îl trag înapoi în camera lui Storm, dar iese iute ca vântul din apartament, înainte să apuc eu să îmi înfig ghearele în el.

— Cine a pierdut, din nou? strig eu cu glas pițigăiat, zâmbind.

Îl urmăresc în tăcere pe Tâmplarul Asudat în timp ce citesc o revistă, încă radiind de fericire după dimineața petrecută cu Trent; suficient cât să remarc că despicătura păroasă a fundului tipului, care îi iese la iveală din jeanșii lui albaștri decolorați, nu mă tulbură deloc. Livie intră pe ușă împleticindu-se, pe jumătate adormită, fiind în drum spre școală. Când îi sugerez să chiulească, se uită la mine de parcă i-aș fi spus să se mărite cu meșterul tâmplar. Livie nu lipsește de la școală pentru nimic în lume.

Citesc un articol despre *Zece moduri de a spune îmi pare rău fără să rostestți efectiv aceste cuvinte* când aud vocea blândă a lui Storm:

— Pot să trec și eu, te rog?

Tâmplarul Asudat își lungește gâtul, o vede pe Storm și își face de lucru cu ciocanul în vreme ce îi face loc să treacă siluetei cu forme sexy. Ea intră maiestuoasă cu două pahare mari de la Starbucks în mâini, răspunzând zâmbetului meu tot printr-un zâmbet.

— E nevoie să schimb așternuturile?

Îmi face cu ochiul.

— Oh, Doamne Dumnezeule, Storm!

Obrajii îmi ard ca focul văzându-l pe Tâmplarul Asudat cum face ochii mari. Storm e uneori prea deplasată, totuși. Schimb repede subiectul.

— Ce face Mia?

Amintirea serii de ieri îi strică buna dispoziție și regret că am întrebat-o.

— O să fie bine. Sper din tot sufletul să nu îşi mai amintească nimic din toată treaba asta. Nu trebuie să îşi amintească de un asemenea tată.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Păi, după cât se pare, a încălcat termenii regimului de eliberare condiţionată. La asta se adaugă şi „intrarea prin efracţie”, drept care ar trebui să primească cel puţin vreo cinci ani de închisoare. Cel puţin, aşa crede Dan. Sper că se va debarasa de tot răul din el până atunci.

Soarbe o gură zdravănă din cafeaua ei şi observă că mâna îi tremură. Este încă marcată de toată treaba asta. Şi pe bună dreptate. Făcând abstracţie de faptul că încă mă simt cu capul în nori după tot ce s-a întâmplat cu Trent, trebuie să recunosc că noaptea trecută încă mă afectează profund.

— Îţi jur că îmi era teamă că Nate nu mai avea mult până să îl azvârle pe poliţai la o parte din calea lui şi să îi smulgă capul de pe umeri, adaugă Storm şi eu îi confirm din cap.

Urmează o lungă pauză.

— Deci... *Dan*, hm?

Storm roşeşte.

— M-am trezit devreme. Nu am putut să dorm aşa că i-am adus o cafea. Simţeam nevoia să îi mulţumesc pentru tot. E un tip simpatic.

— O cafea? Atâta tot?

Îmi arcuiesc o sprânceană.

— Sigur că da. Ce-oi fi crezând? Că o să-i fac sex oral chiar în faţa uşii apartamentului meu?

Se aude o tuse puternică în spatele nostru. E Tâmplarul Asudat, care îşi acoperă un icnet de uimire.

E rândul lui Storm să roşească, iar eu zâmbesc plină de satisfacţie. Evident, a uitat că nu suntem singure.

— Vrei să spui că nu eşti deloc interesată de el?

— Nu, n-am spus asta, dar...

Se joacă cu capacul paharului.

— Dar ce?

— Scuzați-mă, ne întrerupe vocea lui Dan, făcându-ne pe amândouă să tresărim.

— Vorbești de lup, șoptesc eu, mascându-mi zâmbetul cu o înghițitură de cafea.

Chipul lui Storm s-a făcut stacojiu. Știu la ce se gândește. Se întreabă cât de mult a auzit din conversația noastră.

Dan pășește peste ce a mai rămas din pragul ușii.

— Îmi cer scuze că vă deranjez din nou.

— Niciun deranj, cripesc eu, zâmbind cu gura până la urechi.

Dă din cap apreciativ și sunt sigură că văd o urmă ușoară de roșeață ce i se urcă în obraji.

— Voiam doar să știți că i-am înmănat proprietarului somația de asigurare a securității. Ușile de la intrare ar trebui să fie asigurate contra efracției cât de curând.

Storm face ochii mari.

— Deja?

El zâmbește larg.

— Cunosc un tip care cunoaște un alt tip, care, la rândul lui, cunoaște un alt tip.

— Mulțumesc tare mult, domnule agent Dan, spune ea și, deodată, eu am o viziune absolut ciudată a celor doi implicați într-o scenă de sex în care ea i se adresează exact la fel.

Scutur din cap. *Prea multe ore petrecute la club.*

Se uită pierduți unul în ochii celuilalt ciudat de mult timp, până când Dan se scarpină la ceafă, îmbujorându-se.

— Păi, dacă nu mai pot să fac nimic altceva pentru voi, mă duc să prind un pui de somn.

— Ah, bine, dă Storm din cap.

Eu îmi dau ochii peste cap. *Amândoi sunt vai de mama lor.*

— Dan?

Două mâini micuțe viclene și uneltitoare se freacă una de cealaltă în capul meu și mă trezesc continuând.

— Sunteți liber diseară?

Dan își mută privirea de la mine la Storm.

— Da, sunt.

Surprind privirea piezișă ucigătoare a lui Storm care vrea să însemne „ce dracu' vrei să faci?”, dar o ignor.

— Bine. Storm tocmai îmi spunea că i-ar plăcea să iasă la cină cu dumneata.

Dan se luminează la față. Să își dea o întâlnire cu Storm este exact *acel altceva* pe care Dan ar fi vrut să îl facă.

— Ce ați zice de ora șapte? sugerez eu. Îți convine și ție, Storm?

Ea își bâțâie capul ei frumos în sus și în jos fără grai, uitându-se la mine de parcă și-ar fi înghițit limba.

Dan o privește circumspect.

— Ești sigură, Storm?

Ei îi trebuie un minut să își reseteze limba în modul de operare.

— E perfect.

Reușește chiar să schițeze un zâmbet rigid.

— Bine. Atunci, pe curând.

Iese, grăbind pasul în vreme ce eu zbier după el:

— Abia aștept!

Mă întorc ca să dau de Storm aruncându-mi săgeți din priviri.

— Ți-a făcut plăcere să îl chinui pe bietul om, nu-i așa?

— Oh, nu cred că îi strică un pic de chin dacă rezultatul final este o întâlnire cu tine.

— Trebuie să lucrez diseară, totuși.

— Bună încercare. Cain ți-a dat liber diseară. Haide, ce altceva mai ai de spus?

Umerii lui Storm se încovoiaie.

— Nu e deloc o idee bună, Kacey.

— De ce?

— De ce? Ei bine... bolborosește ea, străduindu-se să caute o scuză plauzibilă. Uită-te la ultimul tip pe care l-am adus acasă. Îmi face semn cu mâna spre ușa spartă.

— Storm, nu cred că îl poți compara pe agentul Dan cu rahatul acela cu moț care e fostul tău soț. Sunt la capetele opuse ale spectrului optic. Nici măcar nu sunt sigură că tipul de aseară avea ceva uman în el, îi zic încruntându-mă. Chiar trebuie să se facă filmul „Iată cum m-am măritat cu un extraterestru” cu tine în rolul principal?

Ea își dă ochii peste cap.

— Ei, și tu acum, Kacey. Nu fi naivă. E bărbat. Știe cum îmi câștig existența. Îl interesează un singur lucru doar, și acela nu este felul cum gătesc.

Ridic din umeri.

— Nu știu ce să zic în privința asta. Aș putea să ți-o trag pentru încă o porție din vițelul acela cu parmezan.

Tâmplarul Asudat izbucnește din nou într-un acces de tuse, atât de puternic încât îmi vine să cred că ar putea să își scuipe un plămân. Storm își duce repede mâinile la gură, încercând să nu râdă. Îmi azvârle o pernă în cap, dar eu mă feresc, ceea ce ne face să izbucnim într-o serie de chicoteli înfundate în timp ce o zbughim spre dormitorul ei și închidem ușa după noi.

— Și ce ai de gând să porți diseară? o întreb eu, imitând accentul sudic plin de vervă.

Ea oftează.

— Nu știu, Kace. Dacă mă vrea doar pentru... asta? face un gest spre corpul ei.

— Atunci e cel mai mare idiot de pe fața pământului, pentru că tu reprezinți mult mai mult decât o pereche de sâni enormi și o față frumoasă.

Pe chip îi înflorește un zâmbet micuț care îi alungă îngrijorarea.

— Sper să ai dreptate, Kacey.

— Pe deasupra, ai și un fund mortal.

Îmi azvârle o altă pernă în cap.

— Lăsând gluma la o parte, Storm, văd cum se uită la tine. Crede-mă pe cuvânt, nu din cauza aia.

Își frământă buza inferioară de parcă ar vrea să mă creadă, dar nu poate.

— Și dacă asta e tot ce vrea de la tine o să-i dăm foc la boașe.

— *Ce?*

Storm își schimonosește fața într-o grimasă, care se vrea a fi un soi de amestec între șoc și amuzament.

Ridic din umeri.

— Ce pot să spun, Storm? Eu una, sunt băgată într-un rahat tare ciudat.

Storm își dă capul pe spate și hohotește de răs.

— Ești nebună, dar te iubesc, Kacey Cleary! izbucnește ea cu glas ascuțit, azvârlindu-și brațele de gâtul meu.

Îmi pot imagina ce crede Tâmplarul Asudat despre noi chiar în clipa asta.

La prânz, Trent își face apariția la ușa mea îmbrăcat în jacheta lui de piele.

— Ești gata?

— Pentru ce? îl întreb eu, având proaspăt în minte ceea ce s-a întâmplat de dimineață, mai exact, ce este în stare să facă cu o simplă atingere. O parte din mine se întreabă dacă a venit să își culeagă premiul. Această parte este extrem de excitată.

El mustăcește, ridicându-și casca la vedere.

— Da, sigur, te faci că nu pricepi.

Vine înspre mine, mă apucă de mână și mă ridică de pe scaun.

— Am făcut o înțelegere și tu ai pierdut.

Simt un gol în stomac în timp ce mă conduce spre ușă.

— Există un grup de sprijin în apropiere. Mă gândeam să te duc acolo.

Grup de sprijin. În acel moment, picioarele îmi înțepenesc locului. Trent se întoarce și îmi studiază expresia feței. După felul cum reacționez în sinea mea, nu poate fi o priveliște plăcută.

— Mi-ai promis, Kacey, îmi șoptește el cu blândețe, făcând un pas înainte ca să îmi cuprindă coatele în mâinile lui. Nu trebuie să vorbești. Doar să ascuți. Te rog. Îți va face bine, Kacey.

— Mai nou ești și psihiatru.

Îmi mușc limba, pentru că nu am vrut să fiu atât de dură. Scrâșnesc din dinți ca să îmi reprim nevoia de a urla, închid ochii. *Unu... doi... trei... patru...* Nu știu de ce mă încăpățânez să urmez sfatul ăsta stupid al mamei. Nu îmi aduce niciodată alinare. Cred că este mai degrabă un scut de protecție pe care l-am târât din vechea mea viață în cea nouă. Inutil, dar reconfortant.

Trent așteaptă răbdător, fără ca mâna lui să îmi părăsească vreo clipă cotul.

— Bine, șuier eu, smulgându-mă din strânsoarea lui.

Înșfac geanta de pe canapea și ies țațoșă nevoie mare pe ușă.

— Dar dacă îi pune naiba să înceapă să cânte Kumbaya, am șters-o de acolo.

Sesiunea de terapie în grup are loc în subsolul unei biserici, cu pereții zugrăviți în galben și cu o mochetă gri închis — culori tipice pentru o școală. Mirosul de cafea arsă stăruie în aer. În spate este o masă pe care sunt rânduie cești cu ceai și fursecuri. Nu mă interesează nimic din toate astea. Nu mă interesează nici grupul așezat în cerc în mijlocul încăperii, care participă la discuții total neproductive, nici bărbatul costeliv între două vârste cu jeanșii lui decolorați și cu părul vâlvoi așezat în centru.

Nimic din toate astea.

Cu o mână pe spatele meu, Trent mă împunge ușor cu degetul în coaste, făcând astfel corpul meu rigid să înainteze și simt trecerea aerului pe lângă mine în timp ce mă apropii. Simt cum aerul se

îngroașă în plămâni, până când ajung să îl trag înăuntru și să îl împing afară cu forța. Când bărbatul așezat în centru își ridică privirea spre mine și îmi zâmbeste, aerul devine și mai apăsător. Îmi aruncă un zâmbet destul de blând, dar eu nu îi răspund cu aceeași monedă. Nu pot. Nu vreau. Nu știu cum să o fac.

— Bine ai venit, mă întâmpină el, indicându-mi două scaune goale din dreapta noastră.

— Mulțumim, murmură Trent în spatele meu, strângându-mi mâna tipului și reușind cumva să îmi facă corpul să se conformeze.

Lovesc scaunul cu cotul și îl dau înapoi, rămânând cu privirea ațintită drept înainte și distanțându-mă de cerc. Astfel încât să nu fac parte din el. Exact așa cum prefer eu lucrurile. Și evit orice contact vizual. Atunci când intri în contact vizual cu ei, oamenii cred că pot să intre în vorbă cu tine și să te întrebe cine a murit și cum.

În afara cercului este o pancartă pe care scrie: *Tulburări de stres post-traumatic — Sesiune de terapie. Oftez. Aceeași placă uzată.* Nu este pentru prima oară când am auzit de acest termen. Doctorii din spital i-au avertizat pe mătușa și pe unchiul meu în privința asta, spunându-le că erau de părere că sufeream de acest sindrom. Și spuneau că se va rezolva, probabil, cu timpul și cu o consiliere adecvată. Nu am înțeles niciodată cum credeau ei că noaptea aceea se va șterge de la sine din gândurile mele, din amintirile mele, din coșmarurile mele.

Bărbatul din cerc bate din palme.

— Atenție toată lumea, haideți să începem. Pentru cei care nu mă cunosc, numele meu este Mark. Eu vă împărtășesc numele meu, dar nu este nevoie ca voi să îl împărtășiți pe al vostru. Numele nu sunt importante. Ceea ce este important este să știți cu toții că nu sunteți singuri pe lume cu durerea voastră și dacă vorbiți despre asta, atunci când sunteți pregătiți, vă va ajuta să vă vindecați.

Vindecați. Este un alt cuvânt pe care nu l-am înțeles niciodată, legat fiind de accident.

Nu pot să mă abțin să nu cercetez grupul din priviri, atentă fiind să nu îmi manifest interesul în vreme ce le studiez chipurile. Din fericire, toți ochii sunt ațintiți asupra lui Mark, privindu-l fascinați, de parcă ar fi un Dumnezeu cu puteri vindecătoare. Sunt tot felul de oameni — bătrâni, tineri, bărbați, femei, unii bine îmbrăcați, alții neîngrijiiți. Ceea ce îmi dă de înțeles că în fața suferinței suntem egali.

— Haideți să vă spun povestea mea, începe Mark, trăgându-și scaunul mai în față în timp ce se așază jos. Acum zece ani mergeam cu mașina spre casă împreună cu prietena mea. Ploua cu găleata și am intrat într-o altă mașină în intersecție. Beth a murit în brațele mele, înainte de a veni ambulanța.

Plămânii mei se contractă, de parcă ar fi complet lipsiți de aer. Văd, mai degrabă decât să simt, mâna lui Trent pe genunchii mei, strângându-mă ușor. Nu pot să simt nimic.

Mark continuă, iar eu încerc să mă concentrez asupra cuvintelor lui, iar ritmul meu cardiac se accelerează de parcă aş escalada Everestul. Mă lupt cu pornirea de a mă ridica în picioare și a o lua la fugă, lăsându-l pe Trent aici. Lăsându-l să asculte toate ororile astea. Lăsându-l să vadă cu ce dureri s-au confruntat oamenii aceștia. Mie îmi ajunge propria mea durere.

Poate că va căpăta o atracție bolnăvicioasă pentru tot rahatul ăsta.

Approape că nici nu îl aud pe Mark vorbind despre droguri și dezintoxicare în timp ce cuvinte precum „depresie” și „suicid” plutesc în aer. Mark este atât de calm și de stăpân pe sine pe când enumeră consecințele ulterioare. Cum? Cum de este atât de calm? Cum de poate să își prezinte tragedia personală în fața acestor oameni de parcă ar vorbi despre vreme?

— ... Tonya și cu mine tocmai am sărbătorit doi ani de la căsătorie, dar tot mă mai gândesc la Beth în fiecare zi. Tot mă mai încercă momente de tristețe. Dar am învățat să prețuiesc amintirile

fericite. Am învățat să merg mai departe. Beth ar fi vrut ca eu să-mi trăiesc viața.

Unul câte unul, pe rând, în cerc, își spală rufele din familie în fața tuturor și parcă nu fac niciun efort ca să vorbească despre asta. Eu încep să respir cu greutate, precipitat, de la a doua poveste — a unui bărbat care și-a pierdut fiul în vârstă de patru ani într-un accident bizar petrecut la ferma lui. Până când să ajung la al patrulea, stomacul nu are cum să mi se strângă mai tare. Până la al cincilea, toate emoțiile pe care Trent a reușit să le înduplece să iasă din ascunzătoare în ultimele câteva săptămâni se năpustesc înapoi asupra mea în timp ce în cap mi se prăvălește tragedie după tragedie. Tot ce pot să fac ca să evit să re trăiesc durerea din noaptea aceea de acum patru ani, chiar aici în subsolul bisericii, este să pun cep oricărei urme de umanitate din mine.

Sunt moartă pe dinăuntru.

Nu toată lumea își împărtășește povestea, dar majoritatea o fac. Nimeni nu mă presează să vorbesc. Nu mă ofer, nici atunci când Mark întreabă dacă mai dorește cineva să își împărtășească povestea și Trent mă strânge de genunchi. Nu scot niciun sunet. Mă uit drept înainte, anesteziată.

Aud voci șoptite luându-și „la revedere” și mă ridic în picioare. Cu mișcări mecanice, urc scările și ies pe stradă.

— Hei, strigă Trent în spatele meu.

Nu îi răspund. Nu mă opresc. O pornesc pur și simplu de-a lungul străzii spre apartamentul meu.

— Hei! Așteaptă-mă!

Trent îmi sare în față, obligându-mă să mă opresc.

— Privește-mă în ochi, Kacey!

Mă conformez ordinului său și îmi ridic privirea spre el.

— Mă sperii, Kace. Spune ceva, te rog.

— Te sperii?

Mantia protectoare pe care am tras-o pe mine în timpul sesiunii de terapie cade în timp ce furia răbufnește din mine.

— De ce mi-ai face tu mie una ca asta, Trent? De ce? De ce trebuie să stau să ascult zece oameni lepădându-se de poveștile lor de groază? Cum mă poate ajuta chestia asta?

Trent își trece mâinile prin păr.

— Calmează-te, Kace. Credeam doar că...

— Ce? Ce credeai? Habar nu ai prin ce am trecut și... ce, crezi că poți să te năpustești asupra mea, să îmi provoci un orgasm, după care să mă târăști în mijlocul unui grup de supraviețuitori plin de cyborgi nenorociți care vorbesc despre presupusele lor persoane iubite de parcă totul ar fi în regulă?

Strig în gura mare pe trotuar, dar nu îmi pasă.

Trent își pune mâinile pe brațele mele șâșâind și uitându-se în jur.

— Crezi că lor nu le-a fost greu, Kacey? Nu le-ai văzut chipurile distruse de durere în timp ce își retrăiau poveștile?

Nu îl mai ascult. Îl îmbrâncesc, făcându-l astfel să își ia mâinile de pe mine, și dau un pas înapoi.

— Crezi că poți să mă „repari”? Ce sunt eu pentru tine, un soi de cobai?

Tresare de parcă i-aș fi dat o palmă peste față, iar eu scrâșnesc din dinți. Nu are niciun drept să se simtă lezat. El m-a obligat să trec prin asta. *El m-a lezat pe mine.*

— Pleacă din calea mea.

Mă răsucesc pe călcâie și o pornesc cu pași fermi pe trotuar.

Nu mă uit înapoi.

Trent nu vine după mine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Se apropie ora șapte, iar mâinile lui Storm se joacă nervoase cu o brățară din mărgele. Mi se pare bizară starea asta a ei, având în vedere că se poate balansa topless cu cercul în fața unei săli pline de străini. Totuși, nu vreau să îi reamintesc acest lucru. Mă mulțumesc să o ajut să își aleagă o rochie galbenă elegantă care se potrivește tenului ei și îi scoate în evidență formele, dar nu prea tare. O ajut să își încheie colierul și îi prind părul la spate într-o parte. În principal, mă străduiesc al dracului de tare să zâmbesc când, de fapt, tot ce îmi doresc este să mă fac covrig și să mă ascund sub pătură, de una singură.

— *Zece respirații scurte*, șoptesc eu.

Ea se încruntă în oglindă.

— Poftim?

— *Zece respirații scurte. Agață-te de ele. Simte-le. Tubește-le.*

Vocea mamei îmi răsună în urechi în timp ce repet cuvintele ei și mă zbat să nu mă sufoc. Sesiunea aia idioată de azi m-a dat peste cap, zdruncinându-mi zidul de apărare, punându-mi la îndoială capacitatea de a-mi îngropa durerea.

Storm se încruntă și mai tare.

Ridic din umeri.

— Nu știi ce să zic. Asta obișnuia să îmi spună mereu mama. Dacă îți dai seama cum funcționează, dă-mi de știre, bine?

Ea dă ușor din cap și apoi o privesc cum inspiră și expiră încet și îmi închipui că numără în gând. Chestia asta mă face să zâmbesc. E ca și cum aş transfera ceva din mama mea în Storm.

Auzim o bătaie în noua ușă de la intrare și o clipă mai târziu, mâinile micuțe ale Miei se luptă să o descuie. Totul este învăluit în liniște, și apoi, Mia se apropie de noi, lipăind cu picioarele goale pe podea în timp ce aleargă pe hol, strigând:

— Mami! A venit polițistul să te ia!

Izbucnesc într-un hohot de râs și o împing pe Storm spre ușă.

— Nu te mai agita atâta. Arăți grozav.

Îl găsim pe agentul Dan în camera de zi, băgându-și și scoțându-și mâinile din buzunar, ba pe amândouă odată, ba una câte una. Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc ușor în timp ce îl privesc. E la fel de stingher ca și Storm. Dar în momentul când dă cu ochii de ea, se luminează la față.

— Bună, Nora.

Nora? Părul lui blond este țepos ca al unui arici. Este îmbrăcat cu un tricou polo negru mulat pe corp care îi scoate în evidență trupul bine legat. Surprind și un iz vag de parfum bărbătesc. Nu prea mult. Doar atât cât trebuie. Una peste alta, agentul Dan arată *chiar* bine.

Ea îi răspunde printr-un zâmbet politicos.

— Bună ziua, domnule agent Dan.

El își drege glasul.

— Poți să îmi spui doar Dan.

— Bine, Doar Dan, repetă ea și, după aceea, în cameră plutește o tăcere stingheră.

— Agentul Dan ți-a adus flori, mami! Tigrii!

Mia dă fuga în bucătărie unde Livie aranjează un frumos buchet de crini tigru de un roșu aprins într-o carafă. Mia se întinde să apuce unul și răstoarnă carafa. Apa și florile se răspândesc peste tot.

— Rahat! exclamă ea.

— Mia! o ceartă Storm și Livie la unison, cu răsuflarea întretăiată.

Mia face ochii mari și rotunzi uitându-se când la una, când la cealaltă, dându-și seama de ceea ce a făcut.

— Am făcut-o de oaie. Nu-i așa, Kacey?

Îmi duc mâna la gură ca să îmi înăbuș un hohot de râs în vreme ce Livie îmi aruncă cuțite din priviri.

— Sunt frumoase, Dan.

Storm se repede să le adune de pe jos. Profit de ocazie ca să îi captez atenția.

— E foarte emoționată, schițez eu cuvintele fără glas.

În ochii lui se citește surpriza. Știe cum își câștigă ea existența. Probabil că a făcut aceeași presupunere ca și mine — că Storm e făcută din oțel. Nu este cazul, totuși. Nici pe departe.

Dă din cap și îmi face cu ochiul. Își drege glasul, spunând:

— Am făcut o rezervare pentru șapte și jumătate.

Face un pas înainte, oferindu-i lui Storm brațul lui.

— Ar trebui să plecăm acum, Nora. Restaurantul este pe malul apei. Va dura ceva vreme să ajungem acolo cu tot traficul ăsta.

Ea își ridică privirea spre el și îi zâmbește, uitând de tot tam-tamul cu florile.

Bun. Preia conducerea. Isteț băiatul. Două bile albe.

— Distracție plăcută. Stați liniștiți, că nu vă așteptăm!

Mai surprind obraji în flăcări ai lui Storm înainte ca ușa să se închidă, și revin din nou la starea mea de spirit sumbră.

Sfârșesc prin a lucra în seara asta fără Storm. Am nevoie de ceva care să îmi distragă atenția. Când se face strigarea pentru ultima băutură și Trent nu își face apariția și nici nu trimite vreun mesaj, dezamăgirea mea este paralizantă. Și de ce ce să vină, la urma urmei? îmi reamintesc eu. Am țipat ca o nebună la el pe trotuar și i-am spus să nu îmi mai stea în cale.

Trent nu vine să mă vadă la Penny's nici în seara următoare. Nici în cealaltă. Trei zile mai târziu, am impresia că îmi voi pierde

mințile. Toată furia care m-a cuprins în ziua sesiunii dureroase de terapie este umbrită de un nou gol. Golul provocat de Trent. De lipsa lui. Pulsează ca o durere profundă în fiecare fibră a ființei mele. Tânjesc după prezența lui, trupul lui, vocea lui, râsul lui, după toată ființa lui.

Am nevoie de el.

Am nevoie de Trent.

Joi la prânz, stau în chicineta noastră îmbrăcată în șort și maiou fără bretele, azvârlindu-mi cereale Cheerios în gură și stând cu ochii lipiți de telefon, de parcă mi-aș dori să primesc un mesaj. În cele din urmă, trag o gură zdravănă de aer în piept și îmi forțez degetele să tasteze un mesaj.

Te tentează un matineu?

Stau la masă și casc gura la idiotețenia de aparat, întrebându-mă dacă el a șters deja mesajul meu sau dacă a catadicsit să îl citească măcar. Mă bate gândul să îmi lipesc urechea de peretele despărțitor dintre apartamentele noastre, să văd dacă pot surprinde vreun comentariu precum „femeie nebună” din partea lui. Dar Trent nu este genul de om care să spună așa ceva, chiar dacă ar fi adevărat. Ceea ce și este.

Cinci minute infinit de lungi mai târziu, după ce mi-am înecat și ultimul Cheerios în lapte, telefonul meu scoate un bip. Las totul baltă și îl înhaț.

Ce ai de gând?

Îmi tresaltă inima în piept. Naiba să le ia de palpitații! Nu m-am gândit atât de departe. Habar nu am ce carte joacă. Hotărâsc să fac pe ușuratică.

Depinde. Ești de acord cu nuditatea?

De data asta, răspunsul lui Trent vine imediat.

Definește nuditatea.

Ah, bine. A intrat în joc.

Ei bine... pentru început îmi scof tricoul...

Îmi rod unghia în așteptarea reacției lui. Nu primesc vreun răspuns. Poate că am mers prea departe, prea curând. Poate că el încă mai este supărat pe mine. Poate că... Aud o ușă trântindu-se. O umbră trece prin dreptul ferestruicii noastre și o secundă mai târziu, cineva bubuie în ușa apartamentului.

Trebuie să fie Trent.

Alerg la ușă și o dau de perete, străduindu-mă să îmi ascund nerăbdarea. Iată-l, într-o pereche de jeansi și un tricou lălău, cu părul ușor răvășit, cu ochii lui albaștri revărsându-se peste corpul meu, zăbovind asupra pieptului o clipă nesfârșit de lungă. Nu port sutien așa că poate vedea, fără nicio urmă de îndoială, cum reacționează sfârcurile mele la vederea lui. Când își ridică privirea din nou spre fața mea... *uau...* este amestecul perfect de furie, frustrare și pasiune mocnită care mă face să îmi mușc buza. Și asta e tot ce trebuie ca să-l împingă peste marginea prăpastiei.

— Dumnezeule, Kacey, îmi spune el cu glas gutural și din doi pași se repede asupra mea, trăgându-mă înspre el și punând stăpânire pe gura mea.

Îmi dă capul pe spate, împlântându-și limba în gura mea, făcându-mă să mă nărui sub povara unei dorințe atât de profunde cum n-am mai simțit niciodată. *Acesta este adevăratul Trent, după câte îmi dau eu seama.*

Dezlănțuit.

Mă lupt să mă țin pe picioare, deoarece simt cum mi se înmoaie mădulele sub intensitatea pasiunii lui. Trent mă împinge înapoi, înghesuindu-mă între el și spătarul canapelei, și îmi dau rapid seama cât de pornit este.

Dintr-odată, mă trezesc luată pe sus și cocoțată pe tetieră, cu coapsele lui Trent așezate confortabil între ale mele. Cu o mână mă prinde de ceafă, în vreme ce cu cealaltă îmi dă părul la o parte

ca să îmi dezgolească gâtul. Buzele lui alunecă mai întâi pe gâtul meu, apoi de-a lungul maxilarului, ajungând până la ureche.

— Îți face plăcere să mă torturezi, nu-i așa, Kacey?

Vocea lui sună gutural, rezonându-mi în fiecare fibră nervoasă. Apoi gura lui se repede din nou asupra mea, de data asta și mai avidă, și mai insistentă, și tot ce pot să fac este să mai trag din când în când câte o gură de aer în piept. Se lasă și mai tare pe mine în timp ce mâna îi alunecă pe sub tivul tricoului meu și urcă să îmi cuprindă între degete bustul proeminent, iar degetul lui mare îmi mângâie sfârcul, străbătându-mă ca un curent electric până în străfundurile ființei mele.

Atacul brusc și sălbatic al lui Trent mă scoate complet din jocul ale cărui reguli le stabilisem chiar eu — îmi asaltează toate simțurile. Dar, în cele din urmă, îmi vin în fire, suficient cât să reușesc să îmi duc mâinile la pieptul lui, și degetele mele făcute greblă alunecă peste mușchii săi abdominali până când se agață strâns ca un cârlig în jurul cataramii de la cureaua lui. Îl trag cu putere înspre mine până când penisul lui în erecție îmi apasă corpul.

— E destul de clar? rostesc la rândul meu cu un glas la fel de gutural. Nu eu sunt aceea care vrea să ia lucrurile încetul cu încetul.

Trent se eliberează din strânsoarea mea, cu o privire sălbatică și întunecată în ochi, de parcă ar fi șocat. Mă trage jos de pe speteaza canapelei, se răsuțește pe călcâie și o zbughește afară din apartament, strigând:

— Să nu-mi mai trimiți niciodată mesaje din astea!

Rămân pironită locului, fără cuvinte, și excitată ca naiba. *E furios! E furios! Al dracului de furios!* Mă îndrept spre masă tropăind și înșfac telefonul.

Ce naiba a fost asta?

Durează două minute până când aud bipul de avertizare pentru mesaj.

Îți place să mă provoci. Nu mă mai tortura.

Cum? Eu îl torturez? El e cel care o ține una și bună cu porcăria asta de: „să o luăm încetul cu încetul”.

Un mesaj scurt nu se prea poate califica drept tortură.

Nu e vorba doar de acel mesaj.

Bine, atunci întoarce-te.

Nu, ți-am spus că o luăm încetul cu încetul.

Probabil nu-ți mai amintești jocul de-a privitul de ieri-dimineață. Conform înțeleptelor precepte biblice, suntem deja un cuplu de mult căsătorit.

Mustăcesc din pricina comentariului meu biblic. Mătușa Darla ar face atac de cord dacă ar afla cum l-am folosit în propriul meu avantaj. Zâmbetul îmi piere instantaneu de pe buze când telefonul meu scoate un nou bip.

Ai nevoie de ajutor.

Mă holbez la cele patru cuvinte o clipă nesfârșit de lungă, scrâșnind din dinți. Nu mă iau prin surprindere. Mi le-a mai spus și înainte. Dar, văzându-le scrise cu font de doisprezece, le percep oarecum altfel. Oficiale. Nu răspund.

Un minut mai târziu...

Ai trecut printr-un calvar teribil și ai ținut totul închis în tine. Vei exploda într-o zi.

Hai că începeercul. Mă frec cu mâna pe frunte din pricina frustrării. Și idiot, și insistent.

Ce? Vrei detalii sângeroase despre cum mi-am pierdut părinții, cea mai bună prietenă și iubitul, pe toți într-o singură seară? Chestia asta te face să ai un orgasm?

Simt că iau din nou foc, exact ca acum trei zile când m-a forțat să merg la sesiunea de terapie. Las telefonul jos și trag adânc aer în piept, încercând să domolesc vâlvătaia înainte de a pune stăpânire pe mine cu totul.

Nu mă pot abține să nu citesc următorul mesaj când telefonul scoate un bip de avertizare.

Vreau să ai suficientă încredere în mine încât să îmi povestești despre asta. Sau altcuiva, măcar.

Nu e vorba de încredere aici! Ți-am spus asta deja! Trecutul meu îmi aparține doar mie și simt nevoia să îl îngrop acolo unde îi este locul. În. Trecut.

Ești vulnerabilă, și eu profit de tine lăsând lucrurile, pur și simplu, așa cum s-au întâmplat.

Oftez de exasperare.

Te rog, profită de mine! Îți dau permisiunea mea!

Trent nu răspunde. Scot un suspin, hotărând să îi iau în serios toate grijile lui.

Sunt bine, Trent. Crede-mă. Mult mai bine decât până nu demult.

Nu. Doar ai impresia că ești bine. Cred că suferi de o formă severă de sindrom de stres posttraumatic.

Izbesc telefonul de peretele despărțitor dintre apartamentele noastre, clocotind de furie. Prin aer zboară bucăți de plastic și metal din telefonul făcut zob.

Mama mă-sii, toți se cred în stare să facă pe nenorocitul de psihiatru cu mine.

■ ■ ■

Sunt uimită când Trent își face apariția la Penny's în acea seară. Mai mult chiar, nu pot să nu rămân cu gura căscată în timp ce îl urmăresc așezându-se la bar, exact la fel ca înainte, și purtându-se de parcă între noi nu avusese nicidecum loc o luptă de proporții nucleare. Nu am de gând să îmi cer scuze. Nici de-a dracului.

O cutie legată cu fundă roșie apare ca prin farmec în fața lui. O lasă să alunece pe teighea înspre mine, și gropițele lui mă fac să zâmbesc fără să vreau. *Fir-ar el să fie!* Bineînțeles că mă duc să o deschid. Cui nu-i plac cadourile?

Înăuntru este un iPhone nou-nouț.

— Nu mi-a fost greu să îmi dau seama ce-a fost cu bubuitura din peretele meu atunci când nu mi-ai răspuns la următorul mesaj, îmi spune Trent cu glas scăzut și cu un zâmbet amuzat pe chip.

— Oh, da?

Îmi trec limba peste dinți, abordând un aer rece și nepăsător. Pe dinăuntru nu sunt deloc așa. Nu sunt *chiar* atât de nepăsătoare față de Trent în acest moment.

— Și ce scria în mesaj?

Ridică din umeri, mimând indiferența la rândul său. Știu că se preface și el. Luminițele care-i sclipesc în ochi îl dau de gol.

— Probabil că nu vei afla niciodată.

Dă drumul cu putere aerului din piept în timp ce îmi susține privirea. Tensiunea de după-amiază parcă nu mai există și nu îmi dau seama cum de e posibil așa ceva, deoarece încă o mai simt. Pune el ceva la cale. Nu îmi dau seama ce anume, însă.

— Gândește-te doar că după-amiaza noastră ar fi putut decurge complet diferit dacă nu ai fi făcut telefonul țândări, spune el, ca apoi să își ducă paiul la gură.

Ochii lui ard de dorință.

Pe dinăuntru, tot ce pot să fac este să mă abțin să nu sar peste bar și să aterizez în poala lui Trent. Pe dinafară, sunt ca o adiere rece de noiembrie.

— Ce pot să spun? Am probleme cu gestionarea furiei.

Își schimonosește gura de parcă ar fi adâncit în gânduri.

— Trebuie să găsești o modalitate de a rezolva această problemă.

— Am găsit-o. Se numește lovirea sacului de box.

Ridică jucăuș din sprâncene.

— În mod evident, nu dă rezultatele dorite.

Mă aplec peste bar, sprijinindu-mă pe coate.

— Și ce îmi sugerezi că ar trebui să lovesc cu pumnii în schimb?

— Dumnezeule! Nu vă dați bătuți odată? strigă Storm, făcând pe exasperata cu un shaker pentru Martini în mână.

Nu mi-am dat seama că vorbeam atât de tare. Arunc o privire în cealaltă parte și îl văd pe Nate mustăcînd și mă înroșesc instantaneu la față. Nu știu de ce, dar asta e. Am roșit mult în ultima vreme.

Trent nu-i răspunde nici lui Storm, nici mie. În schimb soarbă zdravăn cu paiul din apa lui minerală, iar eu mă amăgesc cu gândul că poate, în sfârșit, a renunțat să mă mai împingă de la spate să mă ocup de lucruri demult îngropate. Poate că o să meargă așa.

În următoarele câteva săptămâni, Trent se ține de cuvânt și mă face să zâmbesc. Din nefericire, se ține de asemenea de cuvânt și în ceea ce privește luatul lucrurilor încetul cu încetul. Numai că de data asta, chiar o face. După acele câteva scurte și fierbinți episoade, adevăratul și dezlănțuitul Trent s-a ferecat în lanțuri și cel care îmi ocupă acum timpul nu îmi oferă nimic altceva decât săruturi caste și se mulțumește doar să mă țină de mână.

Suficient cât să mă înnebunească de-a binelea.

În fiecare zi, sar în șaua motocicletei lui Trent, îmi înfășor brațele în jurul pieptului său și mă las dusă de el cu toată viteza. Întotdeauna începe cu sala de gimnastică, asta probabil fiindcă nu mai vrea să mă vadă izbind din nou telefonul de perete. Îmi dau seama însă că, avându-l pe el în preajmă, îmi pierde mare parte din dorința de a-mi face antrenamentul, cât și din concentrare. Pentru a executa acele exerciții am nevoie de atenție și de perseverență și, ca să fiu cinstită, de furia acumulată în mine. Trent are darul de a-mi calma furia. Sfârșim prin a ne omorî timpul și a ne lupta în joacă până când ceilalți din jur se uită urât la noi și ne hotărâm să plecăm. Când ajung în acel punct, sunt de obicei atât de excitată și de enervată, în același timp, de Trent, încât nu mă deranjează să sar direct în duș. Tot mai sper că o să se rătăcească și o să nimească peste mine. Dar nu o face niciodată.

Restul zilelor sunt pline. Paintball, plimbări cu motocicletă de-a lungul digului din Miami, câte un meci de fotbal american al echipei Miami Dolphins, restaurante, cafenele, gelaterii, un turneu de frisbee. E ca și cum Trent ar avea un scop clar: „Fă-o pe Kacey să zâmbească”. Până când ajung la muncă în fiecare seară, mă dor mușchii feței de atâta zâmbit.

— Tu nu lucrezi niciodată? îl întreb eu într-o zi pe când ne plimbăm pe trotuar.

Ridică din umeri și mă strânge de mână.

— Sunt între două contracte.

— Hm. Și nu îți faci griji în privința plății facturilor? Îți risipești toți banii pe mine.

— Nee.

— Trebuie să fie plăcut să nu ai nicio grijă, mormăi eu pe un ton sec, dar nu mai insist.

Mă mulțumesc doar să mă plimb pe trotuar, cu el de mână, lăsându-mă învăluită de căldura soarelui.

Și zâmbesc.

— De ce nu rămâi până la ora închiderii? îl întreb eu cu glas șoptit.

Trent își duce mâna la gură de parcă ar cugeta ce răspuns să îmi dea.

— Pentru că atunci va trebui să te conduc acasă.

Mă încrunt, fiind luată ușor prin surprindere.

— Mda, îmi dau seama că ar putea fi ceva îngrozitor.

— Nu, nu înțelegi.

Privirea îi alunecă pe buzele mele înainte de a se uita din nou în ochii mei.

— Ce crezi că se va întâmpla atunci când o să ajungem în fața ușii tale?

Ridic din umeri, înțelegând aluzia, dar făcând pe proasta, doar ca să văd ce are de spus. Se ridică și se apleacă să ia o măslină. Când se uită din nou la mine, în ochii lui arde acel foc mocnit pe care nu îl poate ascunde în întregime față de mine, acela care mă face să îmi tremure genunchii.

— Acasă nu îl avem pe Godzilla pe post de guvernantă.

Zvâcnește din cap în direcția lui Nate, care este foarte vigilent ori de câte ori Trent se află în imediata mea apropiere.

Îi arunc o privire cât se poate de nedumerită.

— Bine, bine, dar Nate nu este acolo când mă conduci până la ușă în timpul zilei.

Surâde ușor. Da, iată-le. Gropițele acelea adânci pe care vreau să le ating cu limba.

— Să știi că nu te pricepi deloc să faci pe proasta.

Strâng din buze ca să nu zâmbesc.

Trent se apleacă și mai tare peste bar, apropiindu-se suficient de mine astfel încât să fiu singura care să îl pot auzi.

— Mi-e greu și așa să îmi țin mâinile departe de tine toată ziua. Nu aș avea nicio șansă, știind că ești pe punctul de a te dezbrăca și de a te urca în pat.

Mă proptesc și mai tare de teighea în timp ce îl urmăresc cum lasă să îi alunece o măslină în gură, rostogolind-o pe limbă.

Așadar, vrea să joace murdar...

Săptămâna următoare, dau iama în dulapul lui Storm, alegând cele mai scurte și mai strâmte haine pe care le pot găsi. Aproape că îmi vine să iau și costumul ei de scenă cu ștrasuri într-o seară. Am grijă să mă aplec peste bar în fața lui Trent cât se poate de des în cursul serii, unduindu-mi șoldurile în ritmul muzicii. Când Ben face un comentariu sarcastic la adresa mea, spunând că mă pregătesc pentru prima mea apariție pe scenă, îi ard una în plex și îmi văd mai departe de treaba mea, răsplătită fiind cu un hohot puternic de râs din partea lui Nate.

Dar se pare că nu pot să îl determin pe Trent să se răzgândească în privința noii hotărâri luate. Se mulțumește doar să mă privească, stând rezemat în coate, cu mâinile împreunate în fața mea. Urmărindu-mă cum mă mișc. Urmărindu-mă cum flirtez cu el. Urmărindu-mă cum mă dau peste cap să-i înfierbânt imaginația.

Până când, într-o seară, cedez nervos.

— Mama dracului de treabă, Trent! mă răstesc eu la el, izbind paharul de apă minerală pe teighea chiar în fața lui.

Se uită la mine surprins.

— Ce naiba trebuie să fac ca să îți atrag atenția? Trebuie să mă urc acolo?

Îmi azvârl un braț în direcția scenei.

Face ochii mari doar preț de o secundă, șocat fiind. Se apleacă să mă ia de mâini, dar își dă seama și se abține la timp, încrușișându-le la piept, în schimb.

— Crede-mă pe cuvânt, ai toată atenția mea.

Îmi aruncă o privire înfocată care îmi usucă gura instantaneu.

— Îți ofer în permanență toată atenția mea. Am nevoie de o voință de fier ca să nu îți arăt de câtă atenție te bucuri din partea mea.

Pe cât de repede a apărut focul în privirea lui, pe atât de repede s-a stins.

— Vreau să ceri ajutor, Kacey, îmi spune el cu blândețe. Eu sunt aici pentru tine, în fiecare zi. Întotdeauna. Voi fi alături de tine tot timpul, dar ai nevoie de ajutor. Niciun om nu își poate îngropa trecutul la nesfârșit. Vei claca, până la urmă. Este doar o chestiune de timp.

— Asta e șantaj sexual! șuier eu printre dinți.

Mai întâi, a încercat să mă forțeze să vorbesc provocându-mi un orgasm de proporții galactice în care aproape că nu m-a atins și a ratat. Și acum a trecut la abstenență totală ca să îmi forțeze

mâna. Nenorocitul dracului! Mă îndepărtez de el țănoșă nevoie mare și refuz să îi mai arunc vreo privire întreaga seară.

În timpul următoarei ture la Penny's, cuvintele lui Trent se adevăresc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Storm își face numărul acrobatic pe scenă, iar eu o privesc, trăgând tot timpul cu ochiul la noul meu telefon de la Trent, în speranța că voi primi un mesaj de la el. Nimic. Nu este aici astă-seară. Este pentru prima oară de multă vreme când nu a venit aici și îi simt lipsa de parcă mi-ar lipsi o mână. Poate că a renunțat la mine, în cele din urmă. Poate că și-a dat seama că sunt o cauză pierdută și că nu o să facem dragoste nicicând în următorul secol dacă stă să mă aștepte până când voi claca și voi fi de acord să fac terapie.

Picioarele lui Storm coboară pe scenă într-un ropot furtunos de aplauze. Se apleacă să își ridice sutienul, acoperindu-și sânii pe cât se poate de bine cu un singur braț. Am văzut-o pe Storm topless de atâtea ori până acum, încât mă lasă rece. De fapt, am ajuns să mă obișnuiesc să văd femei goale în jurul meu. Încep să mă simt ca o ciudată îmbrăcată în pardesiu în mijlocul unei plaje pline de nudiști.

Storm este uimitoare, îmi spun eu pentru a suta oară în timp ce spectatorii bat din palme și o aclamă. Toți, cu excepția unui tip costeliv dintr-un colț. Îl văd acolo, strigând la ea, agitându-și pumnul plin cu bani. Refuză să îi dea omului de ordine care îi strânge pentru ea. Am impresia că Nate o să-l dea afară cu un șut în fundul lui sfrijit.

Și apoi nu știu ce se întâmplă, dar tipul trece în fugă dincolo de oamenii de ordine și urcă pe scenă urlând:

— Târfo!

Și scoate la iveală un cuțit. Îl urmăresc îngrozită cum o apucă pe Storm de păr și îi trage brusc capul pe spate. Chiar și din punctul meu de observație, aflat departe de scenă, îi văd pupilele negre dilatate. Tipul ăsta a consumat ceva.

Deschid gura să țip, dar nu se aude nimic. Niciun sunet. Mătur cu mâna toate paharele de pe bar, îmi iau avânt și sar peste el, îmbrâncindu-i pe oameni din calea mea, lovind cu pumnii, cu genunchii și cu picioarele în stânga și în dreapta ca să îmi croiesc drum. Sângele mi se urcă la cap și picioarele mele izbesc pământul în ritmul bătăilor inimii și nu pot să mă gândesc la altceva decât că am s-o pierd. O altă prietenă, moartă. Mia va crește fără mama ei.

Nu se poate să se întâmple din nou.

Ajung pe scenă și dau de un grup compact de trupuri cu cămăși negre mulate stând aplecate asupra ei. Nu o văd pe Storm. Nu văd nimic. Împing, îmbrâncesc, îmi înfig ghearele, dar nu pot să trec de zid. Îmi duc mâinile la gât, presupunând că ceea ce este mai rău se ascunde sub această hoardă de trupuri.

Și mă rog.

Mă rog celui care a hotărât să mă țină în viață, oricine ar fi acela, să își pogoare harul său și asupra lui Storm, care o merită mult mai mult decât mine.

Un gigant erupe din mijlocul grupului de oameni de ordine.

Nate.

Și îl are pe tip cu el.

Tropăie pe lângă mine cu o privire amenințătoare, cu pumnul înfipt în gâtul individului care se bălăbănește în aer ca o marionetă. Sper să îl strângă atât de tare încât să îi zdrobească laringele. Dar speranța asta nu îmi calmează deloc nervii, deoarece Storm este undeva acolo și tot nu știu dacă este în viață sau nu.

— Storm! zbier eu.

În sfârșit, zidul alcătuit din oameni de ordine se desparte în două și Ben mă ghidonează înăuntru, cu o mână pe spate, și o

găsesc pe Storm ghemuită pe podea cu membrele poziționate în unghiuri ciudate. Mă trece un fior de panică. Seamănă atât de mult cu Jenny când era în mașină.

Mă arunc pe podea lângă ea.

— Oh, Kacey! strigă ea și se prăvălește pe umărul meu. Numai la Mia mă gândeam.

Tremur toată.

— Ești în viață. Ești în viață. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești în viață, îngaim eu iar și iar, în timp ce îi pipăi mâinile, gâtul, umerii. Nu văd sânge. Nu văd răni.

— Sunt bine, Kacey. Sunt bine.

Obrajii îi sunt îmbujorați și pătați de lacrimi, machiajul i s-a întins pe toată fața, dar zâmbește acum.

— Da, îi confirm eu, înghițind nodul dureros care mi s-a pus în gât. Nu o să mori. Ești bine. Nu te-am pierdut.

Sunt mult prea apropiată de Storm. Atât de apropiată, încât să sufăr după ea așa cum am suferit după Jenny. Mă năpădește o avalanșă de amintiri, fiindu-mi imposibil să simt cel puțin o aparentă ușurare, așa cum s-ar cuveni acum. Dintr-odată, sunt prinsă în trecut ca într-o capcană, cu cea mai bună prietenă a mea pe care o cunoșteam de când aveam doi ani, cu care am împărțit zile și nopți pline de bucurii și de supărări, de frustrări și de dorințe. Simt o durere ascuțită în piept atunci când îmi dau seama că toate acestea sunt amintiri pe care sper să le construiesc și împreună cu Storm.

Toate lucrurile pe care acel individ tocmai a încercat să mi le fure.

Tremurând ușor, Storm își întinde mâna ca să o cuprindă pe a mea. Nu am respirat de când am sărit peste bar. Acum dau drumul aerului din plămâni. Și ceva plesnește în mine. Nu știu cum să descriu acest lucru altfel decât să spun că este precum micul ac al busolei mele morale care crapă în două.

E ca și cum bomba urii ar exploda în mine.

A încercat să îmi fure o a doua șansă. Trebuie să plătească.

Luminile fluorescente sunt aprinse acum în interiorul clubului, aruncând o nuanță incandescentă neplăcută asupra paharelor cu băuturi răsturnate, a sticlelor goale și a celorlalte resturi de consumație în vreme ce oamenii de ordine conduc clienții afară. Surprinzind cu privirea umerii lați ai lui Nate în timp ce o ia pe după colț, spre ieșirea din spate, ținând în continuare individul în strânsoarea lui. Scrâșnesc puternic din dinți.

Abia dacă îmi dau seama că Trent se află lângă intrarea principală. Gesticulează înspre scenă încercând să convingă un om de ordine să îl lase să treacă. Zăbovesc cu privirea o fracțiune de secundă asupra lui, dar fără să realizez ce se întâmplă, de fapt, atrasă fiind ca un magnet de locul unde s-a dus creatura aia josnică, cea care a vrut să îmi jefuiască noua mea viață.

Sar în picioare și o iau la fugă.

Îi îmbrâncesc pe oamenii în toată firea la o parte în timp ce fug de îmi sfârâie călcâiele după Nate. O iau pe după colț chiar la timp ca să văd silueta lui enormă ieșind pe ușa din spate. În timp ce sprintez ca să îi prind din urmă, inima mea începe să bată nebunește. Simt cum mâna mea apucă o sticlă goală așezată pe o ladă. Fără să transmit vreun gând sau mesaj distinct corpului meu, mâna mea o izbește de perete și cioburi de sticlă zboară în aer.

Strâng gâtul sticlei cu putere în pumn, imaginându-mi cât de ascuțite trebuie să fie muchiile sparte.

Cât de eficace trebuie să fie.

Dau năvală afară pe ușa din spate și îl găsesc pe atacatorul lui Storm stând în parcare. Singur.

Perfect.

Fără să scot un sunet mă reped înainte, îmi trag brațul în spate ca să îmi iau avânt în vreme ce iau ținta în vizor. Viermele se întoarce, mă vede și se holbează la mine cu ochii lui mici ca mărgelele. *Trei pași, doi pași, un pas...* brațul meu este gata să se transforme în catapultă și să îi înfigă gâtul sticlei sparte adânc în piept,

astfel încât el să simtă nivelul fizic al durerii pe care aş fi simţit-o eu dacă i-ar fi reuşit atacul, când două braţe uriaşe mă prind şi mă ridică în aer, lipindu-mi mâinile strâns de corp.

— Nu! zbier eu.

Lovesc cu picioarele şi urlu cu toată fiinţa mea. Dinţii mei se înfig adânc în braţele lui Nate şi simt un gust metalic în gură. El mârâie, dar nu se opreşte din drum, cărându-mă în braţe înapoi, dincolo de pragul uşii. Îmi dă drumul jos şi se apleacă spre mine ca să ne putem privi ochi în ochi, mâinile lui încă ţinându-le pe ale mele strâns lipite de corp.

— Lasă poliţia să se ocupe de asta, Kacey!

Vocea lui bubuitoare reverberează în mine.

— Poliţia?

Mă încrunt şi mă uit peste umărul lui. Viermele nu este singur. Patru maşini de poliţie cu girofaruri sunt aliniate în parcare şi mai mulţi poliţişti se agită de colo-colo, luând notiţe în timp ce maratorii relatează firul evenimentelor. Nu ştiu cum de nu i-am văzut până acum.

— Of, Doamne Dumnezeule!

Mă dau înapoi, împleticindu-mă, simţind cum un val de vomă mi se urcă în gât, iar sticla îmi alunecă printre degete şi se rostogoleşte pe jos în timp ce eu mă apuc cu mâinile de mijloc.

— Am ajuns acolo înainte ca ei să vadă ce erai pe cale să faci. Nimeni nu a văzut nimic, sau chiar dacă a văzut, a lăsat-o moartă, mă asigură Nate, privirea lui întunecată sfredelindu-mă ca un fier înroşit, căutând ceva parcă.

Probabil un demon ascuns în mine.

— Kacey!

Trent, cu răsuflarea întretăiată, mă strigă în timp ce aleargă spre mine. Am intrat deja într-un atac de panică, pieptul meu tresăltând de parcă m-aş lupta să îmi dau ultima suflare. Cea pe care se pare că nu reuşesc niciodată să o prind din urmă. Atenţia îi este atrasă de gâtul sticlei sparte ce zace la picioarele mele.

— Doamne, Kacey! Ce aveai de gând să faci?

Înghit în sec, căutând cu disperare o gură de aer, scuturând din cap și tremurând toată în același timp.

— Nu știu, nu știu, nu știu, bolborosesc eu iar și iar.

Dar știu. Știu ce era să fac.

Era cât pe ce să omor un om.

Luminile felinarelor stradale trec atât de repede pe lângă mine încât se contopesc și parcă stau pe loc în timp ce Dan ne conduce acasă în mașina poliției. Știu că Trent este undeva în spatele nostru pe motocicletă lui și nu mă pot gândi la nimic altceva decât la expresia de groază întipărită pe chipul lui. *Ce aveai de gând să faci?* m-a întrebat el. Dar știa. Știa, asta fără nicio îndoială.

Storm mă ajută să ies din mașină, de parcă eu aș fi fost cea atacată și nu ea. Cum poate să se comporte atât de normal?

Un pas înainte. Un pas înainte. Un pas înainte.

— Kacey, eu sunt bine. Poți să fii sigură de asta.

Aud ca prin vis ce spune Storm, care mă conduce spre apartament, ținându-mă de mână.

Știu că este bine și sunt recunoscătoare pentru asta. Dar duc o luptă cu mine însămi. Mă străduiesc din răspuțeri să nu mă fac țandări pe trotuar.

Aproape că am omorât un om în seara asta.

Consilierii mătușii Darla au avut dreptate tot timpul... *Un pas înainte. Un pas înainte. Un pas...*

Niște degete pocnesc în fața mea și mă scot din transă. Mă uit ca să dau de marea de neliniște din ochii albaștri ai lui Storm.

— Cred că este în stare de șoc, îi spune ea altcuiva, în mod evident nu mie.

— Ba nu. Sunt bine. Bine, bălmăjesc eu și deodată o apuc pe Storm de braț și o strâng cu putere, fiind pradă unui atac de panică.

— Nu-i spune lui Livie. Te rog?

Nu se poate ca ea să afle ce eram pe cale să fac.

Storm dă din cap. O văd cum face un schimb de priviri îngrijorate cu Trent și cu Dan.

— Haide.

Pământul îmi fuge de sub picioare când o pereche de brațe puternice mă ia pe sus. În câteva secunde doar, Trent mă așază pe pat și trage pătura pe mine.

— Nu, nu sunt obosită, mormăi eu sleită de puteri, încercând în van să mă ridic.

— Doar... odihună. Te rog! îmi spune Trent cu glas blând.

Mâna lui mă mângâie pe obraz și i-o apuc strâns, apăsându-mi buzele pe palma lui.

— Rămâi cu mine.

Îmi aud disperarea din glas.

— Sigur că da, Kacey, îmi șoptește el.

Își azvârle pantofii din picioare și se urcă în pat lângă mine.

Închid ochii și mă cuibăresc la pieptul lui, bucurându-mă de căldura corpului său, de ritmul bătăilor inimii sale, de mirosul lui.

— Mă urăști, nu-i așa? Sigur mă urăști. Asta e. Sunt sfâșiată în bucăți.

Trent mă strânge mai tare în brațe.

— Nu te urăsc. N-aș putea să te urăsc vreodată. Dăruiește-mi inima ta, Kacey. Voi lua tot ce vine cu ea la pachet.

Încep să plâng. Incontrolabil, pentru prima oară în atâția ani de ani.

■ ■ ■

— *Trage-mă de deget.*

Jenny râde isteric. Râde ori de câte ori Billy spune gluma asta scârboasă.

Eu îmi dau ochii peste cap, așa cum o fac de fiecare dată când o zice.

— *Ești foarte sexy, Billy. Te vreau chiar acum.*

— *Kacey, mă admonestează mama, care m-a auzit din întâmplare.*

Billy îmi face cu ochiul și mă strânge tare de mână, iar eu îi răspund cu aceeași monedă. Mami și tati stau pe scaunele din față ale mașinii, vorbind despre meciul de săptămâna viitoare și despre cum să îmi iau carnetul de conducere cât mai repede astfel încât să nu mai fie nevoiți să îmi care fundul de colo-colo. Bineînțeles că știu că glumesc. Nu ar lipsi pentru nimic în lume de la vreunul din meciurile mele de rugby.

— *Ce-ai zice să nu mai fii atât de zgârie-brânză, tati, și să îmi cumperi afurisitul ăla de Porsche odată?*

— *Ai grijă cum vorbești, Kacey, mă dojenește tata, dar se uită peste umăr la mine ca să îmi arunce un zâmbet.*

Știu că radiază în sinea lui. Am marcat eseul câștigător la meciul de rugby din seara asta, la urma urmei.

Tot ceea ce urmează se petrece ca prin ceață. Corpul meu se zguduie violent. Este izbit cu brutalitate de ceva. O greutate mă apasă cu putere pe partea dreaptă. Mă simt ca și cum aș fi fost azvârlită în aer și răsturnată cu susul în sus. Și apoi, pur și simplu... totul se oprește în loc.

Și sunt vag conștientă de faptul că ceva nu este deloc în regulă.

— *Mami? Tati?*

Niciun răspuns.

Îmi este greu să respir. Ceva mă apasă pe coaste. Partea dreaptă îmi este amorțită. Și aud un gălgâit ciudat. Ascult cu atenție. E ca și cum cineva și-ar trage ultima suflare.

Sar ca arsă până în tavan, lac de sudoare, cu inima zbătându-mi-se atât de frenetic în piept, încât nu îmi dau seama când se termină o bătaie și când începe cealaltă. Preț de o clipă, mă fac ghem și mă legăn, încercând să mă scutur de înspăimântătorul fapt că eu am provocat accidentul, distrăgându-l pe tatăl meu cu remarcile mele inteligente, gândite cu curul. Cu alte cuvinte, dacă nu l-aș fi distras, ar fi văzut mașina care venea spre noi și ar fi evitat-o. Dar știu că, oricum nu mai pot schimba nimic acum. Nimic.

Mă simt ușurată să îl găsesc pe Trent stând întins alături de mine, cu pieptul lui gol săltând și coborând ușor în ritmul

respirației. Nu m-a abandonat încă. Luminile stradale se reflectă plăcut asupra corpului său și stau și îl admir în liniște, dorindu-mi să mă mulez după el. Mă lupt din răputeri împotriva dorinței de a-l atinge, de a-mi plimba degetele peste formele lui perfect sculptate.

Cu un oftat, mă ridic în picioare și mă duc la șifonier nesigură pe picioare, întrebându-mă cât va mai dura până când se va alege praful și de această nouă viață. Până îi voi pierde pe Trent, pe Storm și pe Mia. Această nouă viață aproape că s-a dezintegrat în seara asta. Pur și simplu. Ar trebui să plec chiar acum, îmi spun eu în sinea mea. Să dispar și să termin cu toate aceste relații care s-au impus cu forța în viața mea și să îi scutesc pe toți de și mai multă suferință. Dar știu că nu este posibil. Sunt mult prea adânc implicată. Le-am făcut cumva loc tuturor în viața mea și în inima mea. Sau ei mi-au făcut mie loc în viețile lor. Oricum ar fi, pe zi ce trece, îmi dau seama că nu voi supraviețui golului lăsat de ei atunci când vor pleca.

Stând cu spatele la silueta adormită a lui Trent, îmi las rochia flească de transpirație să alunece pe covor. Îmi deschei sutienul și îl azvârl lângă rochie. Urmează și chiloții apoi. Scot o pijama cu bretele și o pereche de pantaloni scurți din sertar cu gând să mă bag sub duș ca să mă răcoresc, când aud un glas blând:

— Ai cel mai frumos păr roșcat pe care l-am văzut vreodată.

Încremenesc locului și simt cum obrajii îmi iau foc, fiind pe deplin conștientă de faptul că stau complet goală în fața unui tip care îmi poate provoca un orgasm doar cu privirea. Aud patul scârțâind și un zgomot de pași apropiindu-se ușor de mine, dar nu mă clintesc din loc. Trent se strecoară în spatele meu și atmosfera din cameră devine și mai încărcată. Nu pot să mă întorc. Nu pot să îl privesc drept în față și nu știu de ce.

Îi simt propria lui existență ca și cum mi-ar cuprinde sufletul în mâini, legănându-l, încercând să îl protejeze de tot răul din

lume și sunt îngrozită. Îngrozită pentru că nu vreau ca această senzație să se sfârșească vreodată.

Fiecare nerv din corpul meu este scurt-circuitat. Mă încordez când mâna lui îmi atinge ușor umărul înainte de a-mi da părul la o parte, dezgolindu-mi gâtul pe jumătate, așa cum îi place să o facă. O boare ușoară mă gădilă acolo în timp ce el se apleacă spre mine.

— Ești atât de frumoasă. Întru totul.

Îmi smulge pijamaua din strânsoare și îi dă drumul pe jos în timp ce îmi ia mâna într-a lui. Gura îmi urmărește linia gâtului până când ajunge la umărul meu drept și începe să îmi acopere cicatricea cu sărutări micuțe, înfiorându-mă toată. Când îmi ridic brațul în sus astfel încât mâna mea să se sprijine pe cap, simt cum corpul lui își schimbă poziția. Jos, mai jos, continuă el, gura lui alunecând de-a lungul abdomenului meu, peste șold, până spre partea exterioară a coapsei, sărutând fiecare urmă a tragicului meu trecut. În tot acest răstimp, mâna mea stângă o ține pe a lui, iar cealaltă se odihnește pe creștet. Și corpul meu temură de emoție.

Măinile lui Trent se deplasează ca să îmi cuprindă strâns părțile exterioare ale coapselor în vreme ce depune o ultimă sărutare mai jos, pe spate, iar eu mă clatin ușor pe picioare din cauză că mi s-au înmuiat genunchii. Îl simt stând din nou în picioare în spatele meu, iar mâinile lui alunecă înapoi în sus, mă înconjoară ca să ajungă pe pântecul meu și îmi trage corpul cu fermitate înspre el, făcându-mă să îi simt penisul în erecție.

Capul îmi cade pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui, pradă unui amalgam de sentimente — încântare, fiindcă Trent îmi permite să mă apropiu de el după ce săptămâni întregi m-a ținut la distanță, și frustrare fiindcă totul se va termina mult prea brusc.

Dar nu dă semne să dea înapoi deocamdată, deoarece mâinile lui continuă să alunece de-a lungul sânilor mei, cuprinzându-i în mâini. Aud cum trage aer în piept cu un șuierat ascuțit. Încet, mă întoarce spre el și îmi țintuiește mâinile la spate.

Nu știu de ce, dar nu îmi pot aduna curajul să mă uit în ochii lui, așa că, în schimb, mă uit fix la mica cicatrice care se întinde ca o linie de-a lungul claviculei lui și simt cum pieptul lui se ridică și coboară, așa cum stă lipit de mine, și sfârcurile mele se întăresc în timp ce se freacă ușor de pielea lui. Respir scurt și precipitat, iar el se aplecă spre mine și îmi șoptește:

— Uită-te la mine, Kacey.

Mă uit. Îmi ridic privirea și mă cufund în ochii aceia albaștri, atât de plini de îngrijorare și de durere și de dorință.

— Te voi face din nou o ființă întreagă, Kacey. Îți promit, o voi face, șușotește el.

Și apoi gura lui o acoperă pe a mea.

Sunt vag conștientă de faptul că mă lipsesc de peretele din spatele meu, că boxerii lui aterizează pe jos, că brațele lui puternice mă ridică mult, că picioarele mele se înfășoară în jurul șoldurilor lui, că îl simt împingându-se în mine.

Pătrunzând în mine.

Făcându-mă din nou o ființă întreagă.

Încă mai este întuneric afară când mă trezesc. De data asta, capul meu se odihnește pe pieptul lui Trent, corpurile noastre fiind înlănțuite. Degetele lui, care îmi trasează linii indescriptibile pe spate, îmi dau de știre că nu doarme. De data asta, nu m-am trezit din pricina unui coșmar, ci din cauza vocilor ridicate ale lui Dan și ale lui Storm care răzbat prin perete.

— Putea să te omoare, Nora, zbiară Dan. Uită de bani. Nu ai nevoie de banii ăștia.

Vocea lui Storm nu este nici pe departe atât de tare sau de bubuitoare, dar cu toate acestea, reușesc să o aud la fel de bine.

— Crezi că scopul vieții mele a fost să îmi petrec toți acești ani antrenându-mă într-un local precum Penny's? Am dat-o în bară,

Dan. Am făcut niște alegeri proaste și acum trebuie să trăiesc cu consecințele. Deocamdată. Pentru Mia.

— Tot la Mia mă gândesc și eu. Dacă te-ar fi omorât individul acela aseară? Cine ar fi avut grijă de ea? Tatăl ei? Din închisoare?

Urmează un moment de tăcere, după care Dan începe să urle din nou.

— Nu știu dacă pot să fac asta, Nora. Nu suport să îmi fie teamă că ai putea să mori de fiecare dată când te duci la serviciu.

Pufnesc pe nări.

— Uite cine vorbește, mormăi eu ca pentru mine, ca imediat apoi să îmi mușc limba.

Asta e o chestiune care îi privește doar pe ei doi.

— Ei bine, eu nu iau decizii pe baza a ceea ce își dorește unul sau altul, pentru că atunci când tu vei fi plecat, eu tot aici voi fi, și va trebui să trăiesc cu consecințele.

Aud cum vocea i se frânge la sfârșit și știu că plânge acum. Țipetele se sting și mă bucur. Nu vreau să aud că Dan și Storm se despart.

— Pot să te întreb ceva fără să te enervezi, Kacey? mă întreabă Trent pe întuneric.

— Îhî, accept eu fără să stau pe gânduri.

— Ce știi despre șoferul care a lovit mașina voastră?

Corpul meu se tensionează instantaneu.

— Era beat.

— Și?

— Și nimic.

— Chiar nimic? Nu ai niciun nume, nicio poză, sau orice altceva?

Fac o pauză, gândindu-mă dacă vreau să răspund.

— Un nume, atâta tot.

— Ți-l amintești?

Trag brusc aer în piept. Nu-l voi uita niciodată.

— Sasha Daniels.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit.

Urmează o pauză lungă în care Trent continuă să îmi deseneze rotocoale pe spate și încep să cred că am încheiat această conversație. Cât de idioată pot să fiu.

— Era singur?

Ezit, dar mă hotărâsc totuși să răspund.

— Era cu doi prieteni. Derek Maynard și Cole Reynolds. Derek și Sasha nu purtau centurile de siguranță. Au fost amândoi aruncați din autovehicul.

Capul meu urcă și coboară odată cu respirația profundă a lui Trent.

— Și supraviețuitorul — tipul acela, Cole — a luat legătura cu tine?

Închid ochii și savurez căldura pe care o emană pieptul lui Trent, luptându-mă împotriva sentimentului de groază care mă trage înapoi, în acel loc adânc și întunecos.

— Familia lui a încercat. Am cerut ordin de restricție și am declarat la poliție că dacă vreunul dintre ei încearcă măcar să se apropie de mine sau de Livie, am să îi omor pe toți.

La vremea respectivă eram țintuită la pat și incapabilă să fac vreo mișcare, darămite să omor pe cineva. Cu toate acestea, polițiștii au transmis mesajul meu mai departe.

Acum însă, știu că sunt capabilă de orice.

De crimă.

— Nu vreau să îl văd, să stau de vorbă sau îl cunosc pe acest *Cole Reynolds*.

Când îi pronunț numele, gura mea se strâmbă de dezgust.

— A fost în mașina care a intrat în plin în noi. I-a dat cheile prietenului său care apoi mi-a făcut viața țândări. Sper că, oriunde s-ar afla, suferă și el. Sper ca toți cei pe care îi iubește să-l fi abandonat. Sper să nu aibă niciun ban și să fie nevoit să mănânce hrană pentru pisici și viermi. Sper că atunci când pune capul pe pernă și

când se trezește dimineața retrăiește acea teribilă noapte. Retrăiește ceea ce mi-a făcut *mie*. Lui Livie.

Las să îmi scape un oftat lipsit de orice expresie și îmi reiau locul, așezându-mă cu capul pe pieptul lui Trent, de parcă descărcarea acelei uri incomensurabile a fost, într-o oarecare măsură, eliberatoare.

— Și mai sper să îi ia foc testiculele.

Vocea mea este rece și dură. Nu catadicsesc să îmi ascund ura din cuvinte. Mă dezlănțui fără nicio opreliște. Mă delectez cu chestia asta. Ura este bună. Iertarea este rea.

Se lasă tăcerea între noi, în vreme ce brațele lui Trent se strâng în jurul meu, iar bărbia lui se sprijină de creștetul meu. Simt cum crește o nouă tensiune în el și nu sunt surprinsă deloc.

Mă gândesc oare ce-i trece prin cap lui Trent acum despre roșcata lui frumoasă care-i defectă rău de tot.

Mă trezesc într-o cameră goală și cu un bilet pe pernă.

A trebuit să plec. Îmi pare rău.

Presupun că are un nou contract de muncă. Și totuși, sunt dezamăgită. Aș mai fi dorit să am parte de trupul lui, dacă el ar mai fi vrut lucrul acesta. Mă rostogolesc jos din pat și îmi întind oasele, alungând din minte noaptea de groază de la Penny's și făcând loc, în schimb, amintirilor din noaptea petrecută cu Trent. A trecut atâta vreme de când n-am mai simțit așa ceva. Rectific. N-am simțit niciodată așa ceva. Sexul nu a fost niciodată așa cu Billy. Am ținut mult la el, dar eram tineri și fără experiență. Trent nu este lipsit de experiență. Trent știe exact ce face și o face foarte bine. Mai mult chiar, Trent este cu totul diferit. Este ca un pepene copt după o viață întreagă de secetă. Este ca aerul după ani întregi petrecuți sub apă.

Este ca viața însăși.

stadiul șase

■ ■ ■

RETRAGEREA

CAPITOLUL PAISPREZECE

Mă duc în apartamentul lui Storm și o găsesc pe Mia stând în așteptare cu gura căscată ca un biban de mare, în vreme ce Dan, îmbrăcat, nici mai mult, nici mai puțin, decât într-o pereche de boxeri în dungii, îi aruncă Cheerios în gură. Presupun că Storm și Dan s-au împăcat. Mă năpădește un sentiment de ușurare. Îmi place să o văd pe Storm împreună cu el.

El se oprește din joc ca să mă studieze. Pare puțin îngrijorat.

— Cum te simți?

— Bine.

Zâmbesc în timp ce îmi azvârl un Cheerios în gură. Dan nu mă cunoaște. Nu știe cât de bine mă pricep să îmi îngrop amintirile îngrozitoare. Sunt o maestră. În decurs de doar câteva ore, totul este aproape dat uitării și, atâta vreme cât nimeni nu aduce subiectul în discuție, rămâne așa cum a căzut. Mă duc la Storm, care bate aluatul cu mixerul într-un bol.

— Clătite?

Ridică polonicul la vedere.

Dau din cap, bătându-mă ușor peste burtă.

— Ai văzut-o pe Livie în dimineața asta?

Ea îmi confirmă din cap.

— A plecat nu demult la școală.

Pune o porție de aluat la copt și bucătăria răsună de sfârâitul tigăii. Mă fixează cu aceeași privire îngrijorată pe care mi-a aruncat-o și Dan adineaori.

— Cum te simți?

— Sunt... bine. Mai bine.

— Ești sigură? Dan cunoaște un tip cu care poți sta de vorbă, dacă te ajută la ceva.

Clatin din cap.

— Sunt bine. Văzându-te aici, în viață și bine mersi, și servindu-mă cu clătite este tot ce am nevoie.

O masez pe spate cu o mână în timp ce îmi iau o farfurie cu cealaltă. Da, asta este exact de ce am eu nevoie acum. De Storm și de Mia, de Livie și de Trent. Chiar și de Dan. Asta e tot ce-mi trebuie acum.

Am liber diseară. Vii pe la mine?

Aștept și tot aștept, dar nu primesc niciun mesaj de răspuns de la Trent. Nerăbdătoare, mă duc până la apartamentul lui și bat la ușă. Niciun răspuns. Apartamentul pare cufundat într-o beznă adâncă. Apoi rătăcesc prin holul comun, prefăcându-mă că mă aflu într-o așa-zisă misiune de inspecție a grătarului. De fapt, vreau să văd dacă motocicletă lui Trent este acolo. Este. Mă duc și bat din nou la ușa lui și aștept. Tot niciun răspuns.

Cain nu ne lasă pe niciuna dintre noi să lucrăm diseară. De fapt, a obligat-o pe Storm să își ia liber toată săptămâna, fiind remunerată cu sporul pentru condiții vătămătoare sau periculoase de muncă. Pun pariu că Dan este fericit din această cauză. Dacă e să mă iau după pasul ei ușor săltat și vioi, cred că și ea a trecut cu bine peste treaba asta. Aș fi fericită să fie așa. Oh, dacă Trent ar fi aici.

Nici a doua zi nu am nicio veste de la Trent.

• Nici în următoarea.

Niciun mesaj. Nici măcar un apel telefonic. De parcă ar fi dispărut de pe fața pământului.

Mă reîntorc la Penny's în a treia seară cu un gol imens în stomac. Muzica este plictisitoare, luminile sunt orbitoare, clienții sunt agasați. Nu mai este nimic la fel aici fără Trent și fără Storm, și mă simt mizerabil. Nici măcar nu reușesc să încropesc un zâmbet, cu toată concentrarea. Știu că Storm va reveni la muncă în câteva zile. Cu Trent însă e altceva, absența lui o resimt precum un cuțit înfipt în spate. Locul e dureros, nu ajung cu mâna să îl trag afară și sunt sigură că îmi va provoca moartea dacă rămâne acolo unde este.

Toată săptămâna mă macină faptul că Trent este plecat. Mă face morocănoasă și iute la mânie și, în general vorbind, devin o prezență neplăcută pentru cei din jur. Sunt pe deplin conștientă de asta, dar nu-mi pasă. Mă face să mă cert cu Livie în seara mea liberă pentru un canal de televiziune. O fac să plângă și să îmi spună că sunt o javră. Mă face să mă strecor în holul comun în fiecare noapte și să arunc priviri pe furiș înspre apartamentul 1D. Rezultatul este, până la urmă, același. Întuneric. Oriunde s-o fi dus, Trent nu s-a mai întors.

Dacă nu se mai întoarce niciodată?

Au trecut cinci zile.

Urlu de groază când văd Audi-ul părinților mei scufundându-se în râu, nedezlipindu-mi ochii de persoana care este la volan.

Trent.

Mă trezesc transpirată flească între cearșafurile mototolite, căscând gura după aer ca un pește pe uscat. *A fost doar un vis. Oh, mulțumescu-ți Ție Doamne!* Îmi trebuie cincisprezece minute bune ca să mă scutur de imaginea care îmi bântuie în minte. Dacă Trent a avut un accident? Nimeni nu m-ar anunța. Sunt un nimeni. N-am avut ocazia să fiu cineva încă.

O bârâi la cap pe Storm până când îmi dă numărul de telefon al lui Dan. Apoi mă țin de capul lui Dan să verifice dacă nu cumva

în rapoartele poliției apare un „Trent Emerson” implicat în vreun accident. Îmi spune că nu poate abuza de funcția lui în acest mod. Mă răstesc la el și trântesc telefonul pe teighea. Apoi îl sun din nou ca să îmi cer scuze, iar el se înduplecă și îmi face o favoare spunându-mi ca îmi va aduce laptopul său ca să îl pot căuta în programele de știri, în necrologuri. Sau oriunde altundeva.

Abia târziu în noapte accept ideea că Trent este, probabil, în viață și bine mersi. Numai că nu mai este cu mine.

Nouă zile.

Trecând pe lângă ușa apartamentul lui Trent în drum spre sală, încremenesc locului. Sunt sigură că tocmai am surprins un iz ciudat.

Oh, Doamne Dumnezeule.

Trent este mort.

Mă duc la ușa lui Tanner și bubui în ea până când se deschide larg. Tanner apare în prag cu pijamaua lui Batman și cu niște ochi de parcă ar fi un cerb surprins de lumina farurilor.

— Haide!

Îl înșfac de braț și îl smucesc afară.

— Trebuie să deschizi la 1D imediat!

Tanner îmi opune rezistență, folosindu-se de propria lui greutate.

— Stai puțin. Nu pot să deschid pur și simplu...

— Cred că Trent este mort! răcnesc eu.

Asta îl pune în mișcare. Aștept în spatele lui trepidând de nerăbdare în timp ce băjbâie prin inelul gigantic de chei, cu mâini tremurânde. E deranjat de chestia asta. *Bineînțeles că este.*

Când deschide ușa, îl îmbrâncesc la o parte ca să trec de el, fără să iau în considerare, nicio clipă măcar, peste ce aş putea să dau. Înăuntru este semiîntuneric și ordine. Foarte puține lucruri, chiar. N-aș ști că cineva locuiește aici dacă nu ar fi laptopul de pe birou,

puloverul lui bleumarin pe spătarul canapelei și mirosul coloniei lui plutind în aer.

Tanner trece pe lângă mine și face o verificare rapidă în dormitoare și în baie. Deschide chiar și ușa șifonierului. Când se întoarce cu fața la mine, aruncă fulgere din priviri.

— Și de ce anume mi-ai spus că Trent a murit?

Înghit în sec, ferindu-mi privirea.

— Ups!

— Bine, acum ieși afară de aici.

Mă dirijează spre ușă, fără prea multă delicatețe, cu o mână pe umărul meu. Îl aud cum se îndepărtează cu mersul lui greoi, bodegănind ceva despre droguri și hormoni.

Treisprezece zile.

Lovitură de picior. Lovitură de pumn. Rotație. Lovitură de picior.
Sacul încasează pedeapsa mea fără să crâcnească. Îl lovesc cu palmele și cu pumnii, toată furia și anxietatea mea ajungând la un punct critic. Trent are o altă viață. Asta trebuie să fie. O femeie bronzată, blondă, teafără și nevătămată. Probabil că au împreună doi copii perfecți care spun „te rog” și „mulțumesc” și nu au învățat să injure ca birjarii din cauza blasfemiilor neîntrerupte ale mamei lor. Trebuie să fi fugit la Miami deoarece trecea prin criza sfertului de veac. Eu nu sunt nimic altceva decât un paliativ pentru această criză și am căzut în capcană, ca o prostănacă ce sunt.

Lovitură de picior. Rotație. Lovitură de picior.

Toate acestea mă fac să mă simt bine.

Am senzația că îmi recapăt controlul.

Mai târziu, acasă la Storm, stau pe canapea și mă uit la un episod din serialul *SpongeBob* împreună cu Mia. Lângă mine pe canapea stă o păpușă Ken cu părul șaten închis. Îmi amintește într-un fel de Trent. Mă gândesc cu toată seriozitatea să o fur, să îi scrijelesc

cuvântul „Trent” pe piept și să țin bricheta aprinsă în dreptul locului unde ar trebui să fie organele lui masculine.

■ ■ ■

Șaptesprezece zile.

— Chiar a existat cu adevărat? mormăi eu, stând cu ochii pe telefonul din mâna mea. Doar nu mi l-am cumpărat eu, nu-i așa?

— Ce este? mă întrebă Livie, uitându-se cu surprindere la mine.

— Trent a fost o persoană în carne și oase? Vreau să spun că aș înțelege dacă nu ar fi fost o persoană reală. Cine ar putea fi atât de frumos și de dulce și de perfect și să își dorească o tipă defectă ca mine?

Urmează o pauză lungă și când mă uit la Livie o văd cum mă fixează cu privirea de parcă ar fi înghițit un sac de cioburi. Îmi dau seama că este îngrijorată în privința mea. Și Storm este îngrijorată în privința mea. Cred că până și Nate este îngrijorat.

■ ■ ■

Douăzeci de zile.

Lovitură de picior. Lovitură de pumn. Lovitură de pumn. Lovitură de picior.

Mă dezlănțui asupra sacului.

Trent s-a folosit de mine. În ce scop mârșav însă, nu îmi pot da seama. În mod evident, are un fetiș bizar. A găsit o femeie defectă și a profitat de slăbiciunea ei cu gropițele și cu șarmul lui. A străpuns carapacea mea, și-a croit drum înăuntrul meu ca un vierme și mi-a topit calota de gheață ce îmi acoperea inima. Apoi m-a abandonat după ce a scos la iveală cât de defectă sunt cu adevărat. Dar nu înainte de a se culca cu mine, desigur.

Și l-am lăsat. E vina mea! Eu sunt idioata.

Lovesc cu putere sacul de box încărcat cu zece kilograme de nisip. Îmi place nisipul. Absoarbe toate emoțiile mele fără să pro-

testeze și mă lasă să îl folosesc fără să aibă vreo așteptare din partea mea.

— Furioasă din vreo pricină anume?

Mă întorc, iute ca o zvărlugă, și dau cu ochii de Ben care stă în spatele meu cu mâinile împreunate la piept și cu un rânjat atotștiutor întipărit pe chip. Mă întorc cu spatele și execut o lovitură de picior perfectă.

— Deloc.

Ben se îndreaptă de cealaltă parte ca să prindă sacul. Îmi face un semn de parcă ar vrea să îmi dea de înțeles să continui în timp ce îl ține el.

— Unde este prietenul tău?

Lovesc extrem de puternic sacul cu piciorul, într-un fel în care știu că Ben nu se așteaptă să o fac. Sper să îl lovească drept în testicule, doar pentru simplul fapt că a adus vorba despre Trent. Nu îl nimerește acolo, dar tot mă aleg cu un geamăt măcar.

— Care prieten?

— Acela care stă întotdeauna la bar.

— L-ai văzut la bar în ultima vreme?

Lovitură de pumn.

Urmează o pauză lungă.

— Nu, presupun că nu.

— Și atunci, avocașelule, ce poți deduce tu din asta? Sau nu ești în stare? Nu vei deveni un avocat foarte bun, în acest caz.

O altă lovitură de picior în sac. Un alt geamăt din partea lui Ben.

— Carevasăzică, ești din nou liberă?

— Întotdeauna am fost liberă.

— Corect. Ei bine, atunci, ce-ai zice să ieșim împreună diseară?

— Lucrez.

— Și eu. Hai să mâncăm împreună mai devreme și să mergem apoi la muncă.

— Sigur, bine. Cum vrei tu, spun eu fără să stau pe gânduri.

Nu vreau să gândesc.

Ben își încrețește fruntea de uimire.

— Vorbești serios?

Mă opresc din cărat pumni și picioare în sac și îmi șterg cu brațul stratul de sudoare de pe frunte.

— Nu asta voiai să auzi?

— Ei, mda, dar mă așteptam, ce-i drept, la un răspuns în genul „las-o moartă”.

— Îmi convine și așa.

— Nu, nu! se repede Ben să spună, îndepărtându-se de mine.

Vin să te iau la șase?

— Bine, spun eu făcând o rotație perfectă în aer.

— Doamne, ce naiba a fost în capul meu? mă întreb în timp ce stau sub șuvoiul de apă fierbinte, holbându-mă la capul de duș și imaginându-mi un alt șarpe roșu acolo care să mă sperie de moarte. Dacă aș țipa destul de tare, și-ar face Trent apariția ca prin farmec? Ar mai sparge din nou ușa? Nu l-aș mai lăsa să plece de data asta. Nicio șansă.

Dau nas în nas cu Livie în bucătărie. Aproape că nu ne-am mai vorbit deloc de la cearta noastră.

— Îmi pare rău, Livie, e tot ce spun.

Îmi înconjoară talia cu brațul.

— E un ticălos, Kacey.

— Un ticălos idiot, mormăi eu.

— Un ditamai ticălos idiot, răspunde ea.

E un joc pe care obișnuiam să îl jucăm când eram mici. Îi exasperam la culme pe părinții noștri.

— Un ditamai ticălos puturos și idiot.

— Un ditamai ticălos puturos și idiot cu hemoroizi.

Mă plesnesc peste frunte.

— Oh! Și iată că ea a tras lozul câștigător, spunând cuvântul care se termină în „roizi”!

Livie chicotește.

— Unde te duci?

Mă desfac din strânsoarea ei ca să îmi pun pantofii în picioare.

— În oraș.

— Adică la o întâlnire?

Chipul lui Livie se luminează.

Ridic mâna ca să îi stăvilesc elanul.

— Ben e un nătărău de la serviciu. Mâncăm ceva în fugă după care mă conduce la club și, dacă încearcă ceva, îi zdrobesc testiculele.

Se aude o bătaie în ușă.

— Un nătărău la doamna, vine imediat! glumesc eu în timp ce deschid ușa de perete, așteptându-mă să dau de silueta gigantică a lui Ben umplând cadrul ușii.

Fac doi pași înapoi, împleticindu-mă, și nu mai am aer.

E Trent.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— Bună, mă salută el, scoțându-și ochelarii de soare ca să îmi arate ochii aceia frumoși, în două nuanțe de albastru, în care m-aș putea pierde cu totul.

Mă uit în ochii lui, simțind cum mi se scurge sângele din vene, în vreme ce sunt martoră la toată gama de emoții care i se citesc pe chip — ușurare, vinovăție, durere, amărăciune, și din nou vinovăție. Sunt sigură că și pe fața mea se vede o serie întregă de reacții, dar nu aș putea identifica nici măcar una dintre ele în clipa de față. Așa că stau pur și simplu acolo, cu gura căscată, de parcă mi-ar fi pierit graiul cu totul.

Lui Livie nu i-a pierit însă. Nici pe departe.

— Tu! Să nu te apropii de ea! țipă ea cu glas ascuțit, repezindu-se la el.

Agitația ei mă scoate din transă și abia reușesc să o înhaț înainte de a-i jupui lui Trent vreo zece straturi de piele cu ghearele ei care fâlfâie prin aer.

— Lasă-ne un minut, Livie, reușesc eu să spun, pe deplin calmă.

În interiorul ființei mele simt un torent de senzații ce amenință să mă doboare la pământ. Ușa de lângă mine se balansează, iar eu mă lupt și mai tare să trag aer în plămâni în timp ce ritmul inimii mi se accelerează. *Trent s-a întors*. E ca și cum aș fi primit un pumn în stomac dar, în același timp, simt cum mă umflu în pene. E ca o dependență rea de tot, știu că nu e bună dar, fir-ar ea să fie a naibii, ce satisfacție îmi dă!

Livie se întoarce cu spatele și pleacă cu pași mari și apăsați spre camera ei, nu înainte de a arunca o privire ucigătoare în direcția lui Trent.

— Hemoroizi! Nu uita de chestia asta, Kacey!

Izbucnirea ei subită și atitudinea ei serioasă pune capăt atacului meu de panică, la fel de brusc cum spargi un balon cu un ac, și mă pomenesc râzând. *Dumnezeule, cât de mult o iubesc pe fata asta.*

Poate că râsul îl destinde pe Trent și îi dă curajul nebun să mă atingă, nu știu ce să zic.

— Lasă-mă să îți explic, începe el, mâinile lui pornind spre ale mele.

Dau înapoi ca arsă, starea mea labilă de spirit revenind din nou la furie.

— Să nu îndrăznești să mă atingi, șuier eu printre dinți.

Își ține mâinile în fața lui cu palmele spre mine, în semn de pace.

— De acord, Kacey. Dar dă-mi voie să îți explic.

Îmi încrucișez brațele pe piept și mă cuprind strâns cu ele ca să nu mă prăbușesc. Sau ca să mă împiedic să îmi întind mâna spre el, spre căldura corpului său.

— Chiar te rog. Hai, spune, mârâi, ducând o luptă aprigă în sinea mea cu nevoia copleșitoare de a mă arunca asupra trupului lui, de a nu asculta nicio scuză pentru că de fapt, niciuna nu contează cu adevărat. Totul este de domeniul trecutului și felul cum mă face să mă simt când sunt în preajma lui este tot ceea ce contează acum. Dar nu pot să fac asta. Nu pot să dau dovadă de slăbiciune.

Buzele lui se întredeschid ca să spună ceva și genunchii mi se înmoaie.

Ben apare de după colț precum un cavaler într-o armură strălucitoare.

— Ți-a expirat timpul, îl anunț eu un pic cam tare. Mă frec cu umărul de Trent în timp ce trec pe lângă el, trântind ușa apartamentului.

— Hei, Ben!

Oricine care mă cunoaște își poate da seama că joc teatru. Nu sunt niciodată atât de veselă. Eu nu sunt niciodată veselă, punct.

Ben se uită la mine, și apoi la Trent, și îmi dau seama că i se învârt rotițele. Știe că tocmai a întrerupt ceva. Este un nătărău isteț.

— Vrei să...

Gesticulează spre ieșire, de parcă ar sugera că poate să plece.

— Neel!

Mă agăț de brațul lui și îl trag după mine, ținându-mi capul drept și brațul lui Ben strâns lipit de mine, lăsând furia să îmi alimenteze fiecare pas făcut.

În interiorul ființei mele simt cum se surpă pereții.

■ ■ ■

— Abia dacă te-ai atins de paste, remarcă Ben.

Suntem la un restaurant italianesc la cinci minute distanță de Penny's.

— Nu-i adevărat, m-am atins chiar prea mult, mormăi eu înfi-gându-mi furculița în ele. Atât de mult, încât pastele tale sunt geloase. Se zvonește că au pus la cale și un meci între spaghete.

— Abia dacă ai mâncat din pastele tale, reformulează Ben mustăcînd.

— Nu mi-e foame.

— Din cauza ăluia?

Suntem în restaurant de patruzeci și cinci de minute și este prima întrebare pe care mi-o pune. În restul timpului, îl ascult cum trîncănește despre genunchiul lui beteag, care l-a împiedicat să obțină o bursă pentru fotbal, și cum își dorește să devină un expert criminalist în Vegas, deoarece acolo trăiesc toți infractorii bogați. Nu îmi dau seama de ce nu mă întrebă nimic — fie din cauză că e narcisist, fie din cauză că își dă seama că nu îmi place să

răspund la întrebări. Oricum ar sta lucrurile, mie îmi convine de minune.

Oftez în timp ce scot o bancnotă de douăzeci de dolari din geantă și o azvârl pe masă.

— Cred că ar trebui, probabil, să plecăm cât de curând.

Se încruntă pe când îmi dă banii înapoi.

— Fac eu cinste.

— Nu am de gând să fac sex cu tine.

— Uau! Cine a spus ceva despre sex? Am venit aici doar pentru masă și pentru compania plăcută.

Face pe ofensatul, dar luminițele din ochii lui îmi spun că mă tachinează. Las să îmi scape un nechezat deloc agreabil.

— Bun, în regulă. O companie mediocră.

Își înghesuie un dumaticat de pâine în gură și adaugă zâmbind:

— Și un fund al naibii de excitant.

— Și acesta este adevăratul Ben, pe care îl cunoaștem și îl iubim cu toții, îi confirm eu dând din cap cu emfază și lipindu-i de frunte un pliculeț de zahăr în chip de etichetă.

— La modul cel mai serios, totuși, începe Ben în vreme ce își adună din fârfurie ultima îmbucătură de paste.

Aștept răbdătoare ca el să termine de mestecat și de înghițit.

— De ce ai fii de acord să ieși cu mine? În mod evident, încă mai ții la tipul ăla, și chiar dacă nu ar fi așa, nu sunt idiot. Nu știu exact despre ce a fost vorba în ziua aceea la sală...

La naiba. Cât de evident este totul. Sper că nu și față de Trent, totuși. Nu vreau să mă citească cu atâta ușurință. Se va năpusti asupra mea ca vulturul asupra prăzii și mă voi topi sub privirea lui în care arde un foc mocnit. Ridic din umeri.

— Tu nu mă vrei pe mine, Ben. Sunt defectă rău până în măduva oaselor, și nebună pe deasupra.

El rânjește cu gura până la urechi, dar îi surprind tristețea din priviri când azvârle pe masă câteva bancnote ca să plătească consumația.

— Știam deja treaba asta.

— Păi, și atunci, de ce m-ai invitat *tu pe mine* în oraș? *Mai ales* după ce ți-am făcut la sală?

Dă din umeri.

— Pentru că speram să am parte de încă o criză de „nebunie” din partea ta. Aș fi fost mai rapid. Direct, sex.

Izbucnesc în râs. Sinceritatea brutală a lui Ben este o alinare bine-venită.

— Nu știi ce să zic, Kace. În jurul meu se învârt tot felul de târfe și de toante. Tu ești diferită. Ești deșteaptă și amuzantă. Nemaivorbind că ai capacitatea de a termina nervos orice tip, și asta e ceva ce n-am mai văzut la nicio fată până acum.

— Nu cred că poate cineva să te facă pe tine, la ce cap umflat ai. Surâde cu aroganță.

— Depinde despre care cap vorbești.

— Am auzit bine?, Trent este din nou în oraș? Îmi șoptește Storm în timp ce toarnă shot-uri de Patron pentru o petrecere a burlacilor.

— Ah, da? bâigui eu strângând din buze.

Nu știi ce altceva să spun. Nu am uitat. Nu trece nici măcar o clipă fără ca numele lui să nu îmi răsară în minte, fără să îmi aminnesc cât de incredibilă era atingerea lui pe pielea mea, fără să îmi doresc să fi fost la fel ca atunci, în acea scurtă și magică perioadă, înainte ca el să îmi smulgă inima din piept și să o azvârle în șanț.

Îl urăsc pentru faptul că m-a făcut să mă simt așa. Pentru că mi-a dăruit speranța doar ca să o ornoare în fașă. Pentru că m-a scos la suprafața apei, ajutându-mă să respir din nou, înainte de a mă împinge de tot cu capul la fund.

Așa că, atunci când mă trezesc cu el fixându-mă din priviri de la celălalt capăt al barului aproape de ora închiderii, simt nevoia să mă sprijin de teighea din pricina furiei și durerii din mine care mă

lovesc cu atâta putere încât amenință să mă doboare la pământ. Mă străduiesc din răputeri să mă țin pe picioare.

— Ce vrei? șuier eu printre dinți.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Nu.

— Te rog, Kacey.

Tonul acela. Vocea aceea. O simt deja cum îmi tatonează punctul meu slab, ca să își croiască loc înăuntrul ființei mele și să mă câștige de partea sa. Nu îl voi lăsa. Nu de data asta.

— Ai avut timp trei săptămâni să stai de vorbă cu mine și... oh, stai așa!

Mă lovesc teatral cu palma peste frunte.

— Ai dispărut de pe fața nenorocitului ăsta de pământ. Așa e. Aproape că am uitat.

— Acordă-mi doar cinci minute, pledează el, aplecându-se în față, spre mine.

— Bine! Dă-i drumul. Chiar este momentul perfect și locul potrivit pentru a sta de vorbă.

Brațele mele se agită în aer, exagerând, scoțând în evidență cât se poate de mult că acesta *nu* este nici momentul perfect, nici locul potrivit pentru a sta de vorbă.

Trent își încleștează fălcile.

— Vorbesc serios, Kacey. Cinci minute, în particular. Trebuie să îți explic ceva. Am nevoie... de tine.

— Oh, ai *nevoie* de mine? Interesant.

Scot cu greu cuvintele printre dinții încleștați. Pe dinăuntru, liantul care mă ține laolaltă cedează la auzul aceluși cuvânt. *Nevoie*.

Trent *are nevoie* de mine.

— Bine.

Trântesc prosopul meu de vase pe bar și zbier:

— Mă întorc în cinci minute, Storm.

Ea se uită spre mine, îl vede pe Trent, îmi aruncă o privire îngrijorată, dar după aceea consimte cu o aplecare a capului.

— Vino cu mine.

Trec maiestuoasă pe lângă el, teribil de conștientă de faptul că Nate și Ben mă urmează îndeaproape, dar îmi văd de drum în continuare. Defilez prin fața lui Jeff și a lui Brian, cei doi oameni de ordine cu mutre de bulldogi care stau de pază la intrările încăperilor private. Nu încercă mă oprească. Sunt convinsă că spatele meu drept și privirea mea încruntată care vor să însemne „dați-vă dracului la o parte din calea mea înainte de a vă face eu să vă înecați cu propria voastră limbă” au o oarecare legătură cu asta.

Piciorul meu zboară în aer ca să deschidă la perete ușa unei încăperi disponibile. Răsucindu-mă pe călcâie, stau cu brațele încrucișate la piept, privind cum trupul zvelt al lui Trent și chipul său neliniștit se îndreaptă spre mine. Zvâcnesc din cap spre încăpere, ordonându-i:

— Intră.

— Kacey...

— Ai spus că vrei intimitate. Ce poate fi mai intim decât o cameră privată? întreb eu pe un ton rece ca gheața.

Oftând supus și dând din cap împăciuitor, Trent intră înăuntru. În spatele lui, îl văd pe Ben aplecându-se ca să îi spună ceva lui Nate. Chestia asta pare să țină fiara sub control. Ben se îndreaptă spre mine cu o privire îngrijorată.

— Ești bine, Kacey?

— Tu ce zici, Ben?

Chipul lui este gânditor.

— Cred că am să stau de pază aici. Nu voi intra. Decât atunci când aud ceva ce nu îmi sună bine. S-a făcut?

— Batem palma.

Dau ușor din cap în semn de apreciere. Cred că, după trecutul nostru sordid, Ben și cu mine am ajuns la o înțelegere. Aș putea chiar să îl consider prieten.

Intru ca o furtună în cameră, trântind ușa după mine. Înăuntru este un spațiu mic, slab luminat, cu un șezlong negru și cu o muzică

lentă, diferită față de cea care se aude afară, în club. Storm mi-a spus că personalul curăță temeinic și dezinfectează camerele după fiecare client. Și dacă nu ar fi adevărat, în momentul de față chiar că nu îmi pasă.

Mă duc mândră nevoie mare spre locul unde stă Trent în picioare și îl împing înapoi, trântindu-l în șezlong. Apoi mâna mea băjbâie să deschidă fermoarul lateral al fustei mele.

— Ce fa.... începe Trent să spună, dar cuvintele îi pier de pe buze pe când eu îmi deschii fusta și o las să cadă pe jos. Ies cu picioarele din fustă și mâinile mele încep să deschii bluza străvezie, începând de sus, și alunecând cu dexteritate prin butoniere.

— Kacey, nu.

Trent se apleacă în față.

Tocul meu de opt centimetri se înfige în pieptul lui obligându-l să se lase pe spate în șezlong.

— Pentru asta ai venit, nu-i așa? De asta ai nevoie?

Tonul meu este la fel de rece ca gheața.

— Ce ai vrut dintotdeauna?

Îmi azvârl bluza pe podea și îi arunc o privire ucigătoare, îmbrăcată în nimic altceva decât sutienul, chiloții și pantofii mei cu toc.

— Acum vine partea în care îmi spui cât de frumoasă sunt. Așa că spune-o. Spune-o ca să terminăm odată cu chestia asta, și tu să poți dispărea din nou.

Vocea mea tremură un pic la sfârșit și îmi pun fermoar la gură, nemaivând încredere în ea în momentul de față.

— Nu, Kacey. Dumnezeuule.

Trent alunecă de pe șezlong și ajunge în genunchi, mâinile lui croindu-și drum spre coapsele mele ca să le strângă cu delicatețe.

— Nu atingeți fetele. Ai uitat deja regula? îi spun eu pe un ton sarcastic.

El nu și-a dezlipit ochii de mine în acest răstimp, și în ei văd oglindindu-se un torent de emoții indescrifibile ce amenință să

îmi dărâme toate zidurile de apărare. Trebuie să mă rup de privirea lui și să mă uit în altă parte. Simt cum mi se pune un nod în gât de care, după toate aparențele, nu pot să scap.

— Îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să îți provoc mai multă durere decât cea pe care a trebuit să o înduri.

— Chiar așa? Lăsându-mi un bilet evaziv a doua zi dimineață după ce Storm a fost atacată — după ce am făcut sex împreună pentru prima dată — și dispărând apoi timp de aproape trei săptămâni este felul tău de a *nu* îmi provoca și mai multă durere?

Vocea mi se frânge și scrâșnesc din dinți. Îmi urăsc vocea.

Își apleacă creștetul în față, sprijinindu-l de pântecul meu în vreme ce mâinile lui alunecă în sus pe șoldurile mele ca apoi să coboare din nou pe coapse. Îmi dau o senzație atât de plăcută. Naiba să vă ia de coapse trădătoare. *Împotrivește-te, Kacey. Opune rezistență.*

— Kacey, am greșit.

Înghit în sec.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu faptul că te-am împins de la spate așa cum am făcut-o. Credeam că, dacă deschizi o portiță spre trecutul tău, aş putea cumva să repar totul pentru tine. Nu ar fi trebuit să te forțez așa de tare.

Trag o gură de aer în piept în vreme ce simt o pereche de buze calde alunecându-mi pe pântec. Știe că mă voi topi. Nu joacă cinștit. Mai rău chiar, în clipa de față nu îmi doresc să joace altcumva.

— Ar fi trebuit doar să am grijă să te fac fericită. Și o voi face. De acum încolo, Kacey. O voi face. Îmi voi dedica fiecare zi, pentru tot restul vieților noastre, unicului scop de a te face fericită. Îți promit.

Nu-l cred. Nu-l cred.

— Ai mai spus-o și înainte. Și apoi ai dispărut.

Nu îmi place felul în care vocea mea se poticnește, de parcă aş fi gata să izbucnesc în lacrimi. *Unu... doi... trei... patru...*

La dracu'. E inutil.

Se sprijină din nou pe călcâie și mâinile lui alunecă din nou pe coapsele mele. Îmi evită privirea, totuși, preferând să se holbeze la podeaua dintre noi. Când îmi vorbește, felul cum i se mișcă maxilarul sugerează o urmă de mânie.

— Kacey, nu ești singura care are probleme. Și eu sunt distrus, să știi. Există niște lucruri în trecutul meu pe care nu știu cum să ți le spun. Pe care *nu pot* să ți le spun.

Mărturisirea lui mă prinde cu garda jos. *Trent are un trecut întunecat?* Chiar nu m-am gândit nici măcar o dată la treaba asta. De ce nu m-am gândit? Am fost atât de absorbită de propriile mele probleme, încât nici prin cap nu mi-a trecut că le-ar putea avea și el pe ale lui. De aceea, întind un deget ca să îi ridic ușor bărbia în sus, astfel încât să își dea capul pe spate și ochii aceia albaștri și frumoși să mă tragă în abisul lor. Pare atât de echilibrat, atât de bine face față situației, atât de perfect.

— Nu te-am împins niciodată de la spate să îți divulgi secretele, spun eu, pe un ton mai blând, lipsit de amărăciune.

— Știu. Știu, Kacey.

Mă strânge și mai tare de coapse în timp ce mă trage mai aproape de el. Vârfurile degetelor lui alunecă să îmi cuprindă soldurile între ele cu totul, iar degetul lui mare alunecă spre osul meu pelvian, aprinzând o mică scânteie de dorință ce se amestecă printre flăcările de emoție care ard deja în mine cu vâlvătăi. Mâinile mele coboară instinctiv să le acopere pe ale lui.

El continuă:

— După acea seară, eu... am crezut că a fost vina mea și că eu am fost cel care a provocat toată nenorocirea din noaptea în care a fost atacată Storm; că din cauza mea ai reacționat așa.

Mă cutremur la amintirea acelor lucruri. Latura mea întunecată. Latura mea criminală.

— Nu tu ai provocat asta, Trent. Eu am fost cea care și-a ieșit din minți, la urma urmei.

— Știu, draga mea. Știu asta acum. Dar a trebuit să plec și să cuget la toate astea. A trebuit să plec pentru o vreme și...

— Ai fi putut să îmi trimiți un mesaj.

— Știu. Sunt un nenorocit. Îmi pare rău. Pur și simplu nu știam cum să îți explic, drept care am dat bir cu fugiții. Eram speriat.

Aruncă o privire în sus, spre mine și văd cum ochii îi înnoată în lacrimi. Toată furia mea se topește, toate zidurile mele de apărare se năruie.

Nu suport să îl văd pe Trent în halul ăsta.

— Nu, e în regulă.

Mâna mea îl mângâie pe ceafă cu nimic altceva decât cu compasiune în timp ce cealaltă îi șterge lacrima de pe obraz. *Doamne, cine este această persoană care zice asta?* Unde e acea persoană extrem de mândră și care era cât pe ce să dea foc organelor genitale ale lui Ken?

— Îmi pare atât de rău, Kacey. Nu te voi mai împinge de la spate. Nu am să mai vorbesc despre trecut. Deloc. Doar despre viitor. Te rog? Am nevoie de tine.

Din nou, cuvântul *nevoie*. Nu pot nici măcar să vorbesc. Dau doar din cap.

Dar este suficient pentru Trent. Degetele puternice prinse de șoldurile mele mă trag în jos. Mă las de bunăvoie în genunchi. Trent mă trage înspre el astfel încât trupurile noastre ajung să fie strâns lipite unul de celălalt. Mâini calde își croiesc drum spre sutienul meu și îi descheie copcile. Îl dau deoparte și îmi cuprind sânii în același timp în care gura lui o găsește, în sfârșit, pe a mea.

Atingerea buzelor lui trimite un val de foame nestăpânită prin tot corpul meu, înfiorându-mă. Tei săptămâni fără asta. Nu știu cum de am supraviețuit. Întind mâna și băjbâi cu nasturii cămășii lui. Vreau să i-o dau jos. Acum. Vreau să îmi simt pielea mea goală pe a lui. Acum.

Ca și cum percepe nevoia mea acută, se desprinde de gura mea suficient timp cât să își smulgă cămașa de pe el, trăgând-o peste cap, după care plonjează din nou spre mine, lipindu-și pieptul de al meu, în timp ce eu mă cuibăresc strâns în el.

— Kace, șoptește el, trecându-și buzele cu lăcomie peste gâtul meu în timp ce o mână i se strecoară sub coapsa mea ca să îmi dea jos chiloții.

Trag aer în piept cu un șuierat la atingerea degetelor lui abile.

— N-am să te mai dezamăgesc vreodată. Niciodată.

Inima mea bate nebunește în timp ce mă legăn înainte și înapoi sub atingerea mâinii lui, în timp ce îi șoptesc numele, în timp ce băjbâi fermoarul pantalonilor lui, lăsând ultimele trei săptămâni să dispară în negura trecutului.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

— Eu ți-am făcut asta?

Mă încrunt în vreme ce degetul meu atinge partea laterală a feței lui Trent, unde se vede o urmă roșie de lovitură.

El tresare.

— Livie are un croșeu de stânga bine ținut și puternic.

Mă sprijin în coate ca să mă uit mai bine la urma de lovitură. Și la Trent, în general. La întregul lui trup gol, întins pe mocheta din încăperea V.I.P. slab luminată. Nu mai aud deloc ritmul constant al muzicii din club. Asta înseamnă că localul se închide. Nu știu de cât timp suntem aici. Ben nu ne-a deranjat, totuși. Nu că aș fi observat treaba asta.

Trent începe să vorbească, dar se poticnește de câteva ori.

— După ce ai plecat cu caraghiosul ăla, Livie a năvălit afară ca o furtună și m-a urmărit pe hol, urlând la mine că ți-am zdrobit inima. Apoi și-a luat avânt și mi-a ars un pumn și mi-a spus că ar fi cazul să mă duc după tine și să te fac din nou fericită. Pentru totdeauna.

Îmi las capul să cadă pe pieptul dezgolit al lui Trent râzând.

— A început să-mi calce pe urme.

Repet în gând cuvintele ei, și mă cuibăresc lângă Trent, inhalând aroma lui.

— Pentru totdeauna este o perioadă lungă de timp.

Brațele lui Trent se strâng în jurul meu.

— Pentru totdeauna nu reprezintă suficient de mult timp atunci când sunt cu tine.

■ ■ ■

— Crezi că dacă aş ieși afară din cameră chiar acum, Livie m-ar lovi din nou?

— Tot ce e posibil. Dar mă simt destul de fericită *chiar acum*, șoptesc eu, întinsă fiind pe pat.

Trent își pune brațele sub ceafă și un zâmbet obraznic îi înflorește pe buze.

— Sper din tot sufletul. M-am străduit din răputeri. De cinci ori seara trecută, cred? Dacă nici treaba asta nu te-a reparat...

Mă ridic și îmi arunc un picior pe deasupra lui ca să mă așez călare peste el, arcuindu-mi sprâncenele.

— Oh, m-ai reparat aseară. Astăzi e o cu totul altă poveste.

Ochii lui lacomi alunecă de-a lungul corpului meu, ca apoi să se oprească asupra chipului meu cu o sprânceană ridicată.

— Chiar așa?

Ridic din umeri și îi fac cu ochiul.

Râde amuzat și își trece mâinile prin păr, răvășindu-l și mai tare.

— Auzisem eu că roșcatele sunt bune, dar zău că nimeni nu m-a avertizat că sunteți niște nimfomane.

Îi ard în glumă un bobârnac în nas. Urlând cât îl ține gura, se rostogolește și mă țintuiește pe spate, zăbovind cu privirea asupra mea în timp ce stă proptit suficient de sus ca să am o privire de ansamblu asupra trupului său. Fac o grimasă, îmi azvârl picioarele în jurul taliei lui și îl trag în jos spre mine.

■ ■ ■

Săptămânile trec în zbor și Trent nu mai pleacă. Rămâne în apartamentul nostru aproape în toate serile acum. De obicei, ajunge la club seara târziu, se așază la bar și mă privește în liniște cu acea privire intensă care îmi înmoaie genunchii deoarece știu ce

mă așteaptă când ajung acasă. Stă acolo și mă face fericită. Mult mai fericită decât am fost de multă vreme încoace. În multe privințe, mult mai fericită decât am fost vreodată. Mă face să râd. Mă face să chicotesc. Mă face să *simt* din nou. Și, în fiecare noapte, îmi alungă coșmarurile. Nu pe toate. Dar nu se mai repetă zilnic. Și când mă trezesc, transpirată și având senzația că mă sufoc, Trent este acolo să mă țină în brațe, să mă mângâie pe păr, să mă asigure că s-a terminat, și că este ceva cât se poate de real ceea ce avem noi împreună.

Cu fiecare zi care trece, bucățele mici din Fosta Kacey se așază la loc, ca piesele dintr-un puzzle. Sau poate că ies din ascunzătoare. Poate că această Kacey Cleary a fost îngropată undeva, în adâncul ființei mele, așteptând doar persoana potrivită care să o tragă afară din apele adânci și întunecate.

Să o salveze de la înec.

Nu îmi dau seama de aceste piese de puzzle la început, dar Livie le remarcă cu siguranță. O surprind cum mă urmărește tot timpul — când îmi fac un sandviș, când fac curățenie, când fac cumpărături — cu un zâmbet secret fluturându-i pe buzele ei frumoase. Când o întreb ce se petrece cu ea, se mulțumește să scuture din cap și să spună:

— Fosta Kacey s-a întors.

Și e fericită.

Între Dan și Storm totul merge ca pe roate. Cred că Storm este îndrăgostită, deși nu ar recunoaște asta de frică să nu-i poarte ghinion. Îmi dau seama că Dan este îndrăgostit până peste cap de Storm și de Mia după felul cum se uită la ele, întotdeauna cu un mic zâmbet pe buze. Și Mia?

Ei bine, într-o dimineață, Trent și cu mine ne trezim cu Mia aplecată deasupra patului nostru cu zâmbetul ei știrb și cu două monede de douăzeci și cinci de cenți în palmă.

— Uite, Trent! Mi-am vândut dinții aseară!

Ce altceva pot să fac decât să râd. Să râd și să îmi reamintesc să încui ușa pe viitor, astfel încât Mia să nu învețe și altceva de la mine în afară de înjurături. Este cea mai fericită puștoaică pe care o cunosc, deoarece este înconjurată de oameni care o iubesc.

Așa cum mi-a promis Storm, câștig mai mulți bani la Penny's decât aș fi visat vreodată să câștig în altă parte. Contul meu bancar crește considerabil în fiecare săptămână. Încă doi ani în ritmul acesta și voi fi capabilă să îi plătesc lui Livie primul an la Princeton. Livie este atât de deșteaptă și de bună. Și de merituoasă.

Totul este perfect.

— De ce trebuie să ajungem la Penny's cu trei ore mai devreme? mă văicăresc eu, strângându-mi mai tare jacheta pe mine, pătrunsă fiind de o adiere rece de decembrie.

Din câte am auzit, orașul Miami este străbătut de un front neobișnuit de aer rece pentru această perioadă a anului. Se poate spune că este blând în comparație cu Michigan, dar cu toate acestea, mi se face pielea ca de găină.

— Pentru cursul de perfecționare al celor care lucrează în domeniul alcoolului. Se ține o dată la doi ani. Toată lumea care servește alcool trebuie să facă cursul, îmi explică Storm.

— Trei ore ca să îți explice cum să torni o băutură? Pe bune?

— Nu-ți face griji, îmi spune ea în vreme ce trănțește cu zgomot ușa din spate a clubului. Te vor lăsa și să deguști.

— Grozav. O să vorbesc deja împleticit când intru în schimb, bombăn eu, salutându-l scurt din cap pe Nate când trec pe lângă el. Nu am mai dat niciodată de atâta liniște la Penny's.

— Unde e toată lumea? Locul ăsta îmi dă fiori.

— Lângă bar, răspunde Nate, în spatele meu, cu glasul lui bubuitoar, iar mâna lui mă împinge înainte.

Arunc o privire peste umăr și buzele i se despart într-un zâmbet dând la iveală dinții lui albi strălucitori. *Nu îmi vine să cred că pe vremuri îmi era frică de acest ursuleț de pluș uriaș.*

O luăm pe după colț și intrăm în zona slab luminată a clubului.

— Surpriză! La mulți ani!

Fac un salt înapoi și mă izbesc de Nate care mă cuprinde ușor cu brațul lui gros ca un trunchi de copac, în vreme ce râsul lui profund reverberează în tavan. Toată lumea este acolo, sub lumina reflectoarelor. Trent, Livie, Dan, Cain, Ben. Până și Tanner.

Și Mia! Stă deoparte, dansând în cerc împreună cu Turtă Dulce și un grup de dansatoare complet îmbrăcate, pe care nu le recunosc.

— Ești surprinsă?

Storm chicotește și mă apucă de braț ca să mă tragă înainte.

— Livie ne-a spus că în curând vei face douăzeci și unu de ani și am vrut să îți facem o surpriză. Cain s-a oferit să dea o mică petrecere aici.

Ca un făcut, Cain își face apariția chiar în acest moment și își pune un braț pe umărul meu.

— Sper că ești de acord cu o petrecere de ziua ta la Penny's. Ne-am gândit că acest lucru ar fi o surpriză garantată.

Îmi găsesc cu greu cuvintele, neștiind cum să reacționez în timp ce mă uit la toți acești oameni.

— Bineînțeles că da. Mulțumesc.

Îmi înmânează un plic.

— Nu faci douăzeci și unu de ani decât o dată în viață, draga mea. Ești o fată harnică și ai grijă de Storm a mea. Ai aici câte ceva de la fiecare. Bucură-te de mâncare și de băutură. De tot. Diseară ai liber.

Mă ciupește de obraz, apoi se întoarce spre Storm.

— Ține-o pe prințesa aia mică a ta departe de scenă, ai înțeles? Să nu îi vină cine știe ce idei.

Ea își dă ochii peste cap.

— Desigur, Cain.

Eu clatin din cap în timp ce mă uit la el cum se îndepărtează de noi. E un patron ciudat. Auzindu-l ce spune, având în vedere că localul acesta este viața lui și că le angajează pe toate aceste dansatoare doar ca să facă asta — să fie pe scenă — cuvintele lui sună absolut ciudat.

Acest gând îmi dispare din minte ca prin farmec când îl văd pe Trent croindu-și drum spre mine cu un zâmbet seducător și cu două cupe de șampanie în mâini.

— Trent, știi că nu beau, îi spun eu în timp ce îi iau o cupă din mână.

— Și tu știi că eu nu beau, Kacey.

Ne zâmbim reciproc, iar el mă cuprinde cu brațul liber de talie și mă trage înspre el, sărutându-mă pe gât.

— A funcționat planul meu? Te-am făcut fericită? îmi șoptește el la ureche.

Respir precipitat. Mereu mi se întâmplă așa când Trent se află în preajma mea.

— Nici măcar nu știu de unde să încep ca să îți pun cât de mult...

Nasul lui rece mă mângâie pe obraz.

— Încearcă.

— Păi...

Mă aplec ca să mă lipesc de el. Nu știu cum de e posibil, dar acele scânteii electrice mă furnică de fiecare dată, de parcă aș face-o pentru prima oară.

— Dar n-ar fi mai bine dacă ți-aș arăta când ajungem acasă?

Simt cum reacția lui la insinuarea mea mă pătrunde adânc și chicotesc, încă șocată de faptul că tipul acesta superb, dulce și diabolic este al meu și numai al meu. Își ciocnește cupa de a mea.

— Să bem pentru următorii optzeci de ani împreună, rostește el cu glas scăzut după care își duce cupa la gură și soarbe o înghițitură din ea.

— Optzeci? Dumnezeuule, ești optimist. Mă gândeam că mai faci față încă vreo zece ani, după care ar trebui să te schimb pe unul mai tânăr.

Se apleacă și mă sărută pe gură și simt gustul dulce al șampaniei de pe limba lui.

— Îți urez mult noroc în privința asta. Eu, unul, nu plec nicăieri.

Îmi împletesc degetele mâinilor, cuprinzându-l pe Trent, în timp ce ne întoarcem acasă cu motocicletă, și briza nopții mă pișcă de obraji. Oricât de tentată aș fi să dau frâu liber mâinilor, știu prea bine că nu trebuie să îi distrag atenția lui Trent cât timp conduce. Pot să aștept până ajungem acasă, dar abia pot să mă abțin. Livie și Mia sunt în mașina lui Dan, care vine în urma noastră. Storm a hotărât să meargă la lucru. Mi-a promis că vom organiza o petrecere a fetelor mâine.

Trent parchează motocicletă și eu cobor de pe șă. Nu ajung prea departe totuși, înainte ca el să mă apuce de fermoarul jeansilor și să mă tragă înspre el.

— Vrei să rămâi acasă sau să ieși în oraș în seara asta?

Dinții lui îmi ciugulesc ușor gâtul.

— Ce-ai zice de ambele variante? Mai întâi să ieșim în oraș și apoi să rămânem acasă?

— Nu are niciun sens.

Hohotul lui de râs înfundat în urechea mea îmi transmite fiori în tot corpul.

Chicotesc. Apoi îl îmbrâncesc cu atâta putere încât se rostogolește în iarbă. O iau la fugă.

— Dacă mă prinzi, îți dau voie să alegi.

Reușesc să introduc cheia în broască înainte ca el să mă ajungă din urmă. Alerg înspre apartamentele noastre, chițâind în așteptarea momentului iminent în care o pereche de brațe puternice mă va imobiliza.

Dar nu se întâmplă așa, drept care încetinesc ritmul și arunc o privire înapoi. Trent rămâne încremenit locului de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Trent?

Mă întorc la el. Urmărind direcția privirii lui fixe, descopăr un cuplu de oameni mai în vârstă, bine îmbrăcați, stând în picioare la câțiva metri distanță și uitându-se la noi. În goana mea nebună, nu i-am zărit mai devreme.

Înfățișarea bărbatului mi se pare izbitor de familiară și îmi dau repede seama cine este. Are ochii și gura lui Trent. Uitându-mă la femeie, cu părul ei strâns într-un coc sofisticat, recunosc nasul subțire al lui Trent.

— Trent, aceștia sunt părinții tăi?

Niciun răspuns.

În sinea mea, muream de curiozitate să îi întâlnesc părinții. Tatăl lui este un avocat de succes în Manhattan, iar mama lui conduce o agenție de publicitate. Îi furnizează o mulțime de contracte de muncă lui Trent. Așa își găsește el clienții. Știu că sunt divorțați și totuși iată-i aici. Împreună. Mă străbate un fior de spaimă. Trebuie să fie vorba de o veste proastă dacă au bătut atâta cale împreună.

Trent tot nu s-a clintit din loc, ceea ce mi se pare mai mult decât ciudat. Nu știu de ce se poartă așa. Nu părea să aibă ceva de împărțit cu ai lui. Cineva trebuie să facă ceva. Înaintez un pas și întind mâna cu un zâmbet politicoș.

— Bună ziua, eu sunt Kacey.

Simt cum îmi piere zâmbetul de pe buze când mama lui Trent face fețe-fețe. Închide ochii strâns de parcă ar fi pradă unei dureri. Când îi deschide din nou, îi strălucesc de lacrimi. Se întoarce spre Trent, îngHITE în sec și abia reușește să rostească cuvintele în șoaptă, străpunsă de durere:

— Cum de ai putut să faci așa ceva, Cole?

Numele acela.

Îmi stă inima în loc.

Când începe din nou să îmi bată, o face bubuind lent și într-un ritm neregulat.

— Cum? bolborosesc eu.

Mă întorc ca să dau cu ochii de chipul schimonosit de groază și de vinovăție al lui Trent, dar tot nu îmi dau seama despre ce este vorba.

— Cum... de ce ți-a spus așa, Trent?

Ochii îi strălucesc de lacrimi, în timp ce buzele lui șoptesc:

— Am vrut doar să te fac din nou fericită, Kacey. E singura modalitate prin care pot îndrepta lucrurile.

stadiul al șaptelea

■ ■ ■

CĂDEREA NERVOASĂ

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Mă scufund.

Mă scufund pe spate în apa adâncă, întunecată. Se prăvălește peste mine, pătrunde în mine, prin gură, prin nas, îmi umple plămâni, paralizându-mi voința de a respira, de a trăi.

O accept. Îi urez bun venit.

În depărtare, aud voci. Aud oameni strigându-mi numele, dar nu îi pot vedea. Ei sunt în siguranță, deasupra apei. Într-o altă lume. Lumea celor vii.

Nu este loc și pentru mine acolo.

— Când se va trezi? o aud pe Livie întrebând pe fondul unui bip ritmic slab. Am auzit destule aparate din astea la viața mea încât să îmi dau seama unde mă aflu — în secția de terapie intensivă a unui spital. În cazul în care acest indiciu nu ar fi suficient, mirosul persistent de antiseptic mă lămurește pe deplin.

— Când mintea ei va fi pregătită, îi explică o voce masculină necunoscută. Kacey a intrat într-un șoc psihologic sever. Din punct de vedere fizic, este bine. Trebuie doar să ne asigurăm că este bine hidratată și hrănită. Tot ce putem face acum este să așteptăm.

— E ceva normal?

— Din câte înțeleg eu, sora ta a trecut printr-o experiență traumatică acum patru ani de zile și încă nu și-a revenit din punct de vedere emoțional.

Vocile nu se mai aud pentru o perioadă de timp destul de lungă, așa că îndrăznesc să întredeschid ochii. Văd ca prin ceață pereții alb cu galben.

— Kacey!

Chipul lui Livie își face apariția în fața mea pe neașteptate. Are ochii umflați, cu cearcăne negre dedesubt, de parcă nu ar fi dormit de zile întregi, și obraji roșii, pătați de lacrimi.

— Unde sunt? întreb eu cu o voce răgușită.

— La spital.

— Cum? De ce?

Livie cască gura preț de o clipă, ca apoi să o închidă din nou, încercând să își păstreze calmul. Spre binele meu. Știu asta. O știu pe Livie a mea. Întotdeauna atât de altruistă. Întotdeauna atât de grijulie.

— O să te faci bine, Kacey.

Mâna ei băjbăie prin așternut ca să dea de degetele mele. Mi le strânge.

— Vei primi ajutorul de care ai nevoie. Nu-l voi mai lăsa pe Trent să te rănească din nou.

Trent. Numele acesta îmi asaltează corpul precum o mie de înțepături de ace. Tresar violent în chip de răspuns.

Trent este Cole.

Trent mi-a distrus viața. De două ori.

Dintr-odată, simt că nu mai am aer, realitatea storcându-mi plămâni de vlagă într-o pornire nestăpânită și statornică spre rău.

— Cum... încep eu să spun, dar nu pot vorbi, fiindcă nu pot respira. *Cum se face că Trent este Cole? Cum m-a găsit? De ce m-a găsit?*

— Respiră, Kacey.

Livie mă strânge și mai tare de mână, întinzându-se pe pat lângă mine și îmi dau seama că am intrat într-un atac de panică.

— Nu pot, Livie, strig eu cu lacrimile arzându-mi obraji. Mă înec. Hohotele ei de plâns reverberează în salon.

El știa. S-a prefăcut că nu știe nimic și că-i pasă de trecutul meu, și, când colo, tocmai el este cel care a provocat totul. Mașina lui, prietenul lui, noaptea lui de beție, toate acestea mi-au furat *mie* viața.

— E în regulă, Kacey. Ești în siguranță acum.

Brațele lui Livie mă îmbrățișează strâns, ea lăsându-și toată greutatea pe mine ca să mă oprească din tremurat.

Rămânem așa câteva minute. Ore. O viață întreagă. Nu știu. Nimic nu se schimbă. Nimic, până când Storm dă năvală în salonul de spital, gâfâind de parcă ar fi alergat la maraton, cu o privire atât de sălbatică, așa cum nu am mai văzut-o niciodată.

— Știu, Kacey. Știu ce s-a întâmplat cu tine. Știu totul, acum.

Lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Se urcă lângă mine pe cealaltă parte a patului și mă ia de mâini. Toate trei stăm înghesuite una într-alta, plângând în hohote.

Un șuierat...

Lumini puternice...

Sânge...

Chipul frumos al lui Trent, mâinile lui pe volan.

Arătând spre mine.

Râzând.

— Kacey!

Simt o lovitură usturătoare peste față.

— Trezește-te!

Încă mai țip, chiar și atunci când ochii ieșiți din orbite ai lui Livie și aparatura medicală din jur apar în raza mea vizuală. Simt o arsură puternică pe obraz. Pun mâna ca să îmi dau seama despre ce este vorba.

— Îmi pare rău, a trebuit să te plesnesc, fiindcă nu te opreai din zbierat, îmi explică Livie printre lacrimi.

Coșmarurile s-au întors, numai că acum sunt și mai înspăimântătoare. De un milion de ori mai înspăimântătoare.

— Nu te mai oprei din zbierat, Kacey. Trebuie să încetezi odată.

Livie suspină adânc, se face covrig lângă mine în pat și începe să se legene, mormăind ca pentru sine:

— Ajut-o, te rog. Doamne, ajut-o, te rog.

■ ■ ■

— Mai ziceți-mi o dată, cum îi spune spitalului ăsta?

Sunt aici de două zile, iar Storm și Livie nu au plecat de lângă mine decât ca să se ducă la toaletă sau să ia apă și mâncare.

Storm și Livie fac un schimb de priviri lungi și piezișe.

— Unul specializat în domeniu, răspunde Livie încet.

— Din Chicago, adaugă Storm, ridicându-și ușor bărbia.

— Cum?

Voceea mea prinde mai multă putere decât o credeam în stare. Mă chinui să mă așez în capul oaselor pe pat. Am senzația că am fost călcată de un camion.

Livie se grăbește să adauge:

— În apropiere se află o clinică specializată în tratarea sindromului de stres posttraumatic. Se presupune a fi cea mai bună din țară.

— Și... ce... cum...

Reușesc în sfârșit să mă ridic cu ajutorul barelor de protecție ale patului.

— Și de când acoperă serviciile de sănătate publică costurile celei mai bune clinici din țară specializate în tratarea sindromului de stres posttraumatic?

— Calmează-te, Kacey.

Storm mă împinge cu blândețe la loc, în poziția culcată. Nu am puterea să mă împotrivesc.

— Ah, nu, nu pot să mă calmez. Nu putem plăti... încep să trag pe dibuite de tuburile de terapie intensivă, înjurând în sinea mea.

— Ce faci? mă întreabă Livie, cu o voce panicată.

— Îmi smulg nenorocitele astea de tuburi din mâini ca să plecăm dracului din balamucul ăsta de fițe.

O pocnesc peste mână când încercă să mă oprească.

— Cât costă, hm? Cinci mii pe noapte? Zece?

— Sst, nu-ți face griji în privința asta, Kace.

Storm îmi netezeste părul.

E rândul ei să primească o lovitură peste mână.

— Cineva trebuie să își facă griji în privința asta! Cum dracului am s-o scot la capăt? Să mă mut definitiv în camera V.I.P de la club, purtând nimic altceva decât o pereche de genunchiere ca să pot plăti factura?

— Văd că pacienta noastră s-a trezit?

Vocea necunoscută de dinainte mă întrerupe, făcându-mă să mă potolesc pe moment. Mă întorc și dau cu ochii de un domn mai în vârstă, cu aspect decent, cu un început de chelie și cu ochi blânzi și negri precum cărbunele, stând cu mâna întinsă spre mine.

— Bună ziua, sunt doctorul Stayner.

Mă holbez la mâna lui de parcă ar fi acoperită cu bube sparte din care se scurge puroiul, până când și-o retrace.

— Da, așa e. Problema ta cu mâinile.

Problema mea cu mâinile? Îi arunc o privire ucigătoare lui Livie, dar ea își ferește ochii.

Nu îmi pot da seama dacă ceva din toate astea îl deranjează pe doctor.

— Kacey, cazul tău mi-a fost adus la cunoștință de...

— Dan, îl întrerupe Storm, mutându-și privirea de la doctor la Livie și înapoi la doctor.

— Exact, Dan.

Își drege glasul.

— Cred că te pot ajuta. Cred că poți duce din nou o viață normală. Dar nu te pot ajuta dacă nu vrei să fii ajutată. Înțelegi?

Rămân cu gura căscată la acest om care își spune doctor și care, în mod evident, nu poate fi așa ceva. Ce fel de doctor intră într-un salon ca să îți spună una ca asta?

Văzând că nu îi răspund, el se îndreaptă agale spre fereastra cu gratii.

— Vrei să fii din nou fericită, Kacey?

Fericită. Acesta e cuvântul. Credeam că *eram* fericită. Dar, după aceea, Trent m-a distrus. Din nou. M-am îndrăgostit de ucigașul familiei mele. Am petrecut nopți după nopți cu el alături de mine, în mine, visând la un viitor împreună cu el. Simt un gust amar în gură numai când mă gândesc la asta.

— Una din cerințele sesiunii mele de terapie este ca pacienții mei să vorbească, Kacey, îmi explică doctorul Stayner, fără nicio urmă de sarcasm sau iritare în glas. Așa că te întreb din nou. Vrei să fii fericită?

Dumnezeule, tipul ăsta e insistent, nu glumă. Și are de gând să mă forțeze să vorbesc. Despre asta este vorba acum. De ce insistă toată lumea să dezgropăm trecutul? S-a dus. Gata. Oricât am vorbi despre el, nu se va mai schimba niciodată nimic și nici nu va aduce pe nimeni înapoi. De ce sunt eu singura care vede acest lucru?

Simt din nou acea amorțeală care mi se strecoară în membre și în piept, formând o calotă dură de gheață ce îmi acoperă inima. Sistemul de apărare naturală a corpului meu. Amorțeala menită să alunge durerea.

— Pentru mine nu există ceva care să se poată numi fericire.
Vocea mea este rece și dură.

Se întoarce din nou spre mine, iar în ochii lui se întrezărește o urmă de milă.

— Oh, ba există, domnișoară Cleary. Va fi o luptă dificilă, dar te voi controla pas cu pas. Pot apela și la metode neconvenționale.

Cu tine, voi face lucruri care pot fi puse sub semnul întrebării. S-ar putea să mă urăști uneori, dar tu și cu mine vom ajunge la liman împreună. Trebuie doar să vrei. Nu te voi muta în clinica mea decât atunci când vei accepta de bunăvoie toate acestea.

— Nu, mârâi eu sfidător.

Până și ideea în sine de a merge oriunde cu acest vraci modern mi se pare revoltătoare.

Aud cum cineva se sufocă lângă mine. Este Livie, care se străduiește din răputeri să își păstreze calmul.

— Kacey, te rog, pledează ea.

Strâng din fălci cu încăpățănare, deși mă doare sufletul să o văd așa.

Vede că reacționez zvâcnind din genunchi și, pe neașteptate, din ochi îi sar scânteii de furie. Rareori i se întâmplă așa ceva.

— Nu ești singura care și-a pierdut părinții, Kacey. Și nu mai este vorba doar despre tine aici.

Sare jos din pat și se apleacă deasupra mea cu pumnii strânși. Și apoi se dezlănțuie așa cum nu am mai văzut-o niciodată până acum.

— Nu mai suport! Coșmarurile, luptele, distanța dintre noi. Am avut de-a face cu toate astea timp de patru ani, Kacey.

Livie este de-a dreptul isterică acum, țipă în gura mare, lacrimile îi șiroiesc pe obraji, iar eu mă aștept ca agenții de pază să dea buzna înăuntru dintr-o clipă într-alta.

— Patru ani te-am urmărit cum ai intrat și ai ieșit din viața mea, întrebându-mă dacă astăzi este ziua în care am să te găsec spânzurată în debara sau plutind pe apele unui râu. Înțeleg că tu ai fost în mașină. Înțeleg că ai fost nevoită să vezi *totul*. Dar cum rămâne cu mine?

Se sufocă și toată furia care a alimentat-o până acum se dezumflă ca un balon, lăsând-o stoarsă de vlagă, într-o stare jalnică.

— Te tot pierd, iar și iar, și nu mai suport treaba asta!

Cuvintele ei mă lovesc în cap precum un baros.

Am crezut că inima mea era deja frântă, dar nu era.

Nu de tot.

Nu până acum.

— Știu ce s-a întâmplat în noaptea în care a fost atacată Storm, Kacey. Știu, îmi spune Livie, privindu-mă cu subînțeles.

Storm. Îi arunc o privire amenințătoare, dar Livie mă ceartă clătînând din deget.

— Să nu îndrăznești să o cerți pe Storm pentru că mi-a spus, Kacey Delyn Cleary. Să nu îndrăznești. Storm mi-a spus fiindcă ține la tine și vrea să apelezi la ajutor. Aproape că ai atacat un om cu gâtul unei sticle sparte de bere. Nu avem de gând să te ajutăm să mușamalizezi tot rahatul ăsta al tău, ai înțeles?

Livie își șterge lacrimile în mod dizgrațios.

— Eu, una, nu mai accept așa ceva.

Mi-am repetat de nu știu câte ori că fac totul pentru Livie. Tot ce am făcut avea drept scop să o protejez pe Livie. Dacă mă uit la ea acum, dacă stau să mă gândesc cu ce trebuie să se confrunte Livie, mă întreb dacă nu cumva toate acestea au fost menite doar să mă protejeze pe mine? Știu că Livie și-a pierdut părinții. Știu că m-a pierdut și pe mine, într-un fel. Dar am luat cu vreodată în considerare, *cu adevărat*, cum se simte ea? Am încercat să mă pun în locul ei? M-am gândit că nimeni nu este într-o situație nici măcar pe jumătate atât de dificilă ca a mea. Iar Livie a ținut totul în ea. Ea a fost întotdeauna atât de puternică și de echilibrată. A fost întotdeauna ea însăși, adică Livie — cu sau fără părinții noștri. M-am gândit doar că...

Nu m-am gândit... Dumnezeuule! Nu mi-am cântărit niciodată acțiunile *cu adevărat*, toate reacțiile mele, și felul în care o afectau pe Livie. M-am gândit doar că atâta timp cât eram pe verticală și respiram, eram acolo pentru ea. Pentru Livie. Dar, într-un fel, nu am fost niciodată acolo cu adevărat.

Și deodată, îmi doresc să mor.

Simt cum îmi saltă capul în sus și în jos, cum nu mai rezist, doborâtă fiind de o durere la un alt nivel. Conștientizarea. Am tot ținut-o una și bună că vreau să îmi protejiez sora mai mică de durere, dar nu a fost vorba de a o proteja pe ea. Mai degrabă de a mă proteja pe mine. Și prin tot ceea ce fac îi provoc durere. Ei și tuturor celorlalți din viața mea.

— Bine.

Doctorul Stayner ia tăcerea mea drept acceptare.

— Voi face aranjamentele necesare să și se pregătească rezerva.

Prima parte a terapiei tale începe acum.

Mă simt bulversată de cât de rapid pare să reacționeze. Eficient și profesional, dar, în același timp, făcând ravagii, ca o tornadă. Se duce agale până pragul ușii de unde îi face semn cuiva să intre.

Nu. Mă fac mică de tot în pat și o strâng pe Livie de mână până când ea începe să se vaite ușor. *Doamne, Dumnezeule, te rog... nu! Nu ar îndrăzni.*

O versiune mai în vârstă a lui Trent apare de după colț și intră în salonul meu, trăsăturile sale frumoase fiind răvășite de durere.

Tatăl lui Trent.

Tatăl lui Cole.

Drăcia dracului. Nici măcar nu mai știu cum să îi spun pe nume.

— Vreau să ascuți ceea ce are de spus domnul Reynolds. Nimic mai mult. Doar să ascuți. Poți să faci asta? mă întreabă doctorul Stayner.

Cred că încuviințez din cap, dar nu sunt sigură, fiindcă sunt mult prea preocupată să fixez din priviri chipul acestui bărbat, care îmi amintește atât de tare de chipul *lui*. Ochii *lui* de care m-am îndrăgostit din ce în ce mai tare de la o zi la alta. Eram fericită. Eram îndrăgostită. Da. Îndrăgostită. Eram îndrăgostită de Trent. De ucigașul vieții mele.

— Vom fi alături de tine tot timpul, mă asigură Storm, strângându-mă cu putere de mâna rămasă liberă.

Tatăl lui Trent își drege glasul.

— Bună, Kacey.

Nu îi răspund. Mă mulțumesc să mă uit cum își strecoară mâinile în buzunare și le lasă acolo. Exact așa cum face și fiul său.

— Numele meu este Carter Reynolds. Poți să îmi spui Carter.

Un fior îmi străbate tot trupul la auzul acestui nume de familie.

— Vreau să îmi cer scuze pentru toate încercările prin care fiul meu v-a făcut să treceți, pe tine și pe sora ta. Am încercat să o fac cu ani în urmă, dar poliția a emis un ordin de restricție. Familia mea și cu mine v-am respectat intimitatea la momentul respectiv. Din nefericire, Cole... Trent te-a rănit din nou.

Înaintează câțiva pași în salon până când ajunge la capătul patului meu, aruncând o privire pe furiș doctorului Stayner, care se mulțumește să îi zâmbească doar.

— Mașina noastră... mașina mea... era cea pe care Sasha a condus-o în noaptea accidentului.

O umbră îi trece peste chip.

— Cred că știai asta, totuși, nu-i așa? Documentele de asigurare trebuie să fi specificat acest lucru.

Urmează o pauză, ca și cum el s-ar aștepta din partea mea să îi confirm. Nu o fac.

— L-am pierdut pe Cole după accident. Viața lui parcă a luat sfârșit. A renunțat la facultate, s-a lăsat de fotbal, a tăiat toate legăturile cu prietenii. Și-a părăsit prietena pe care o avea de patru ani și a renunțat complet la băutură. Și-a schimbat numele din Cole Reynolds în Trent Emerson — al doilea lui prenume și numele de fată al mamei lui.

Carter face o pauză, strângând din buze și încruntându-se ușor.

— Accidentul acela ne-a dezbinat familia. Mama lui și cu mine am divorțat un an mai târziu.

Face un gest de desconsiderare cu mâna.

— Nu contează asta. Ceea ce vreau ca tu să știi este că fiul meu, Cole... ăăă... Trent este un tânăr măcinat de probleme. La doi ani

după accident l-am găsit în garajul meu cu motorul de la mașină pornit și cu un furtun conectat la țeava de eșapament. Am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna în noaptea aceea.

Vocea lui Carter cedează sub imperiul emoțiilor, iar eu simt o împunsătură nedorită de durere provocată de imaginile care trec prin mintea mea.

— Curând după aceea, l-am internat în clinica doctorului Stayner pentru tratarea sindromului de stres posttraumatic.

Din nou, Carter se uită la doctor ca să îl vadă zâmbind și dând din cap încurajator.

— Când Trent a fost externat, starea lui era stabilă. Eram siguri că și-a revenit. Râdea și zâmbea din nou. A început să ne viziteze în mod regulat. S-a înscris la o școală de design grafic din Rochester. După toate aparențele, părea să fi depășit momentul. Mergea chiar și la tratament ambulatoriu și la sesiuni de terapie de grup care te ajută să treci peste propria durere. Și apoi, după șase săptămâni, se pare că a recidivat. A apărut în pragul ușii mamei sale, mormăind ceva despre cum tu nu îl vei ierta niciodată. L-am adus aici și l-am internat în clinica doctorului Stayner.

Mă străduiesc din răputeri să îmi maschez expresia de șoc de pe față. Așadar tot timpul cât a lipsit, Trent a fost aici, în Chicago. În spital pentru tratarea sindromului de stres posttraumatic, chestia de care insista să mă tratez eu.

— La câteva zile după ce a fost externat, Trent era din nou surescitat. Nu ne dădeam seama de ce. Ne-am gândit că poate era maniac sau drogat. Doctorul Stayner a negat ambele variante. Nu putea să ne spună ce se petecea cu el datorită clauzei de confidențialitate dintre doctor și pacient.

— Și, ca să fie totul clar, nici eu nu știam ce se întâmplă cu el. Trent îmi ascundea informațiile esențiale în timpul sesiunilor noastre, știind că nu voi fi de acord cu ceea ce avea de gând să facă, îl întrerupe doctorul Stayner.

— Într-adevăr, așa este, confirmă Carter dând din cap aprobator. Ne-am dat seama acum trei zile, când mama lui s-a întâlnit din întâmplare cu o recepționeră de aici care a întrebat-o dacă Trent și Kacey și-au rezolvat problemele. Nu i-a dat atenție pe moment, având în vedere că Trent pomenise de faptul că avea o prietenă pe nume Kacey și că aveau ceva probleme. Bănuiesc că a simțit nevoia să se confeseze recepționerei, considerând acest lucru drept un risc minor.

Carter oftează.

— Când fiul meu a ieșit din clinică, acum doi ani, a făcut-o cu convingerea că, dacă ar putea să repare prejudiciul pe care ți l-a adus, atunci va fi iertat de toată durerea pe care ți-a provocat-o.

Acum stă cu ochii fixați în pământ, o umbră de rușine trecându-i peste chip.

— Fiul meu te-a urmărit de la distanță de doi ani încoace, Kacey. În așteptarea unui moment propice în care să te abordeze.

Aproape că nici nu observ cum Livie își înfige degetele în antebrațul meu. Cu toate că nu simt mare lucru, chestia pe care tocmai am aflat-o mi se înfige ca un ghimpe undeva în străfundul ființei mele. Trent m-a urmărit? M-a *pândit* din umbră? Și toate astea pentru că dorea să repare ce a stricat? *Vreau să te fac fericită. Să te fac să zâmbești.* Cuvintele lui îmi revin în minte. Acum totul are sens. Chiar a făcut-o. Misiunea lui a fost să repare răul făcut.

— Mama lui și cu mine nu am știut nimic, Kacey. Pe cuvânt de onoare. Dar Trent te-a urmărit în ultimii doi ani. Cunoștea pe cineva de la școală care știa cum să îți spargă contul de mail. Așa a aflat că urma să te muți în Miami. Noi nu aveam habar că a plecat din New York. Dar a făcut-o, părăsindu-și apartamentul și viața de aici ca să te urmeze, având întipărită în minte ideea asta, că, dacă ți-ar putea repara viața, ar fi iertat. Comunicam în fiecare zi prin intermediul e-mailului și al mesageriei vocale. Chiar a venit și în vizită la mama lui o dată.

— Așadar, a făcut totul pentru a-și atinge un scop, mormăi eu în barbă.

— Greasă. Asta e tot ce simt acum. Un gust amar mi se ridică în gât când îmi dau seama brusc de adevăr. Nu a ținut niciodată la mine. Eram doar o etapă din nenorocitul lui de plan, pentru a-și atinge scopul.

— Nu contează.

Vocea mea e golită de orice expresie. Chiar nu contează.

Trent, cu tot binele pe care mi l-a făcut, e mort pentru mine. Niciodată nu a fost viu cu adevărat.

Storm intervine, pentru prima oară de când Carter a intrat în salon.

— Kacey, Dan vrea să depui plângere împotriva lui Trent. Ceea ce a făcut este greșit și ilegal și al dracului de aiurea pe toate planurile. Merită să meargă la închisoare.

Zâmbesc în barbă. Storm nu drăcuie de obicei. Trebuie să fie de-a dreptul înfuriată.

— Dar l-am convins să aștepte cu raportul până când tu aveai să te simți mai bine și să poți să o faci tu însăși. M-am gândit că ar trebui să fie decizia ta.

Adaugă apoi, mârâind gutural:

— Cu toate că vreau să îl împuşc pe ticălos drept în cap.

Dau încet din cap. Să-l denunț pe Trent. Să-l acuz pe Trent. Trent merge la închisoare.

— Mama lui și cu mine am înțelege perfect situația în cazul în care ai dori să depui plângere, rostește Carter cu calm, dar văd cum i se gârbovesc umerii în vreme ce își ia mâinile de pe propriul să fiu.

— Nu.

Cuvântul mă ia prin surprindere până și pe mine în timp ce îmi zboară de pe buze.

Carter își arcuiește sprâncenele de mirare.

— Nu?

— Kacey, ești sigură? mă întreabă Livie, strângându-mă de mână.

Mă uit la ea și încuviințez din cap. Nu am habar de ce, dar știu că nu vreau să fac treaba asta. Sunt sigură că îl urăsc pe Trent. Sunt sigură că trebuie să îl urăsc pentru că este Cole și ura față de Cole este singurul sentiment pe care îl am față de el.

Îmi ridic privirea spre Carter, imaginându-mi-l pe acest bărbat trăgând corpul inert al fiului său din mașină, dar acum nu mai simt ură, totuși. Milă. Față de el, față de Trent, deoarece sunt familiar de intimă cu acel nivel de durere care ar împinge o persoană să facă așa ceva. Este un gând cu care am cochetat o dată sau de două ori de-a lungul anilor.

— Nu. Fără plângere penală. Fără poliție. Nu ar schimba nimic. Nu a schimbat niciodată nimic.

Carter strânge din ochi preț de o clipă.

— Mulțumesc.

Cuvintele lui sunt răgușite și încărcate de emoție. Își drege glasul. Aruncând o privire spre Livie, adaugă:

— Înțeleg că este o problemă cu custodia lui Livie.

— Nu, nu este nicio problemă. E în custodia mea.

Mă întorc spre Livie ca să îi arunc săgeți din priviri. De ce i-o fi spus?

— Am sunat-o pe mătușa Darla, îmi explică ea cu glas blând. Nu știam dacă o să te faci bine curând. A spus că ar putea să mă ia acasă la ea și...

— Nu! Nu! Nu se poate să mă părăsești, strig eu deodată și inima mea o ia razna.

— Livie nu pleacă nicăieri, îmi promite Carter. Cu excepția faptului că se întoarce la Miami ca să meargă la școală. Firma mea va face toate aranjamentele pentru întocmirea actelor de custodie legală. S-ar putea să fie nevoie ca doamna Matthews să dețină custodia deocamdată, până când te faci tu bine sau până când Livie ajunge la majorat.

Dau din cap amorțită.

— Mul... mulțumesc.

Ne ajută. De ce oare ne ajută?

Îmi zâmbește, sigur de sine.

— Am avut, de asemenea, o discuție cu unchiul tău.

Ochii lui devin reci și duri.

— Au mai rămas bani din asigurare, Kacey. Nu i-a risipit pe toți. Voi avea grijă să fie transferați pe numele tău și al surorii tale.

Scoate ceva din buzunarul interior al hainei.

— Aceasta este cartea mea de vizită, în caz că vei avea nevoie vreodată de ceva. Oricând, Kacey. Livie. Orice. Voi face tot ce îmi stă în putință ca să vă ajut.

O lasă pe noptieră.

Cu o aplecare a capului în chip de salut, adresată doctorului Stayner, se îndreaptă spre ușă, cu umerii gârboviți, de parcă ar duce în spinare o povară teribilă. Se oprește cu o mână pe mânerul rotund al ușii.

— Dacă vrei să știi părerea mea, niciodată nu l-am mai văzut pe Trent atât de fericit cum a fost cu tine. Niciodată.

Rămân cu ochii ațintiți asupra ușilor mari din stejar ale clinicii. Contrastează atât de tare cu exteriorul steril din stuc alb. Totuși, este o clădire frumoasă.

Căminul meu pentru ceva vreme de-acum încolo.

O mână micuță se strecoară într-a mea, dar nu mi-o retrag.

— Nu îți face griji. Nu e chiar atât de rău și, dacă ești cuminte, când ieși de aici, vom merge la o înghețată, îmi spune Mia cu o față gravă.

Ea și Dan și-au petrecut timpul vizitând grădinile zoologice și parcurile în timp ce Storm a stat cu mine. Acum au venit să mă conducă. Ridică mâna liberă ținând două degete în sus.

— Trei cupe!

Storm se strecoară pe nesimțite în spatele fetei, cu Dan agățat de brațul ei, râzând.

— Așa o să facem, Mia!

Îmi face cu ochiul.

— Ești gata? mă întrebă Livie, luându-mă de braț.

Trag adânc aer în piept și mai privesc încă o dată clădirea.

— Arată un pic cam prea luxoasă.

— Nu îți face probleme. Cunosc un tip, care la rândul lui cunoaște un tip... care cunoaște un tip.

Dan zâmbește cu gura până la urechi. Dintr-un motiv sau altul, nu îi dau crezare. Am impresia că mâinile frumos îngrijite ale lui Carter sunt cumva amestecate în treaba asta. Poate că fac parte din pachetul de servicii medicale al lui Stayner: *un tratament cu plată plus unul gratis*, pentru faptul că nu i-a vindecat fiul, în primul rând. Pentru prima oară însă, nu mă mai împotrivesc.

Livie și cu mine mergem drept înainte, potrivindu-ne pașii una după cealaltă.

— Îți mulțumesc pentru că faci treaba asta, Kacey, îmi șoptește ea, ștergându-și o lacrimă ce i se rostogolea pe obraz.

Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă bleu deschide ușa și îmi iese în întâmpinare, oferindu-se să îmi ia valiza.

— Te voi suna cât de des mi se va permite, strigă Livie după mine, strângându-mă încă o dată de braț înainte de a-mi da drumul.

Îi fac cu ochiul, adoptând o mină curajoasă de dragul ei.

— Ne vedem la suprafața apei.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Nu voi supraviețui.

Nu pot să supraviețuiesc.

Tot ce vor ei să fac este să vorbesc. Să vorbesc, să vorbesc și iar să vorbesc. Despre sentimentele mele, despre coșmarurile mele, despre asaltul pe care aproape că l-am dus până la capăt asupra atacatorului lui Storm, despre părinții mei morți, despre Jenny, despre Billy și despre Trent. Ori de câte ori îi împing înapoi în cămăruța aceea întunecată și înghesuită, unde le este locul, doctorul Stayner dă buzna înăuntru și îi târăște înapoi cu forța, de parcă ar fi un dement pornit într-o misiune anume, iar eu dau din picioare și țip ca din gură de șarpe în vreme ce mă agăț de halatul lui.

Nimic din toate astea nu mă va ajuta.

Nici medicamentele contra anxietății. Mă fac să mă simt oboșită și îmi provoacă greață. Doctorul Stayner spune că durează ceva timp până când își fac efectul.

Eu îi spun că o să îi ard un pumn în mutră.

Îl urăsc până în măduva oaselor.

Și seara, când închid ochii, Trent este acolo și mă salută râzând.

Întotdeauna râzând.

Îi spun asta doctorului Stayner într-o zi, pe când mă aflu în cabinetul lui, în timpul unei sesiuni private de terapie.

— Crezi că râde, Kacey? mă întrebă el.

— Exact asta am spus, nu-i așa?

— Nu, mi-ai spus că ai avut un vis în care el râdea de tine. Dar tu crezi că râde?

Ridic din umeri.

— Nu știu.

— Nu știi?

Îl străpung cu privirea. Conversația asta a durat mult mai mult decât mă așteptam. Asta pățesc dacă deschid gura aia mare a mea. În mod normal, stau potolită, dându-i răspunsuri simple: *da*, *nu*. Cuvintele astea au funcționat bine pentru mine până acum. Nu știu de ce am crezut că acesta va fi un subiect de discuție inofensiv.

— Hai să ne gândim la acel moment, vrei, Kacey?

Se lasă pe speteaza scaunului și rămâne așa, privindu-mă, pur și simplu. Se gândește și el? Presupune că eu mă gândesc? Toată treaba asta este enervantă. Îmi las privirea să rățăcească prin cabinetul lui, ca să evit stânjeneala. Este micuț și cu specific de clinică. Are rafturi peste rafturi cu cărți, exact așa cum ar trebui să aibă orice psihiatru, în mod normal. Dar nu seamănă cu niciunul dintre psihiatrii pe care i-am cunoscut. Nu știu cum să îl descriu. Vocea lui, manierele lui, sunt neobișnuite.

— Trent este un tânăr student care a băut prea mult într-o seară — așa cum o fac mulți de vârsta lui. Apoi a făcut o greșală îngrozitoare, nenorocită.

Îmi încleștez mâinile și mă aplec în față pe scaunul meu, imaginându-mi cum printre dinți începe să îmi țâșnească un jet de acid clorhidric, care îi arde pielea lui Stayner.

— Greșală? șuier eu.

Urăsc acest cuvânt. Urăsc atunci când este folosit ca să descrie acea noapte.

— Părinții mei au murit.

Doctorul Stayner ridică un deget în aer.

— Acesta este *rezultatul* greșelii lui îngrozitoare și nenorocite. Aceasta *nu este* greșala lui îngrozitoare și nenorocită, totuși, nu-i așa?

Cum nu îi răspund, fiind prea ocupată să săgetez cu privirea covorul bleumarin în pătrățele de pe jos, simt cum ceva mă pocnește peste frunte. Îmi cobor privirea și văd o agrafă de birou în poala mea.

— Tocmai ați aruncat cu o agrafă de birou în mine? îl întreb eu absolut șocată.

— Răspunde la întrebare.

Scrâșnesc din dinți.

— Care a fost greșeala îngrozitoare și nenorocită a lui Trent care ți-a schimbat viața? forțează nota doctorul Stayner.

— A condus mașina spre casă, mormăi eu.

O altă agrafă de birou îmi bombardează fruntea mea în vreme ce doctorul Stayner clatină frenetic din cap, ridicând ușor glasul.

— Nu.

— I-a dat cheile prietenului său ca să conducă mașina spre casă.

— Bingo! A făcut o alegere — în starea lui de ebrietate — o alegere pe care nu ar fi trebuit să o facă vreodată. O alegere foarte proastă și foarte periculoasă. Și când s-a trezit din beție, a aflat că acea alegere pe care a făcut-o a ucis șase oameni.

Urmează o pauză îndelungată.

— Pune-te în locul lui o clipă, Kacey.

— Nu vreau...

Doctorul Stayner anticipează și îmi taie obiecția din fașă.

— Te-ai îmbătat și tu vreodată la viața ta, corect, da?

Îmi fac gura pungă.

— Așa-i, nu?

Amintirea unei nopți îmi apare fugitiv în minte, fără să fie nevoie să stau prea mult pe gânduri. Cu șase luni înainte de accident, Jenny și cu mine am fost la o petrecere în aer liber și ne-am făcut praștie cu cocktailuri Jaggerbomb. A fost una dintre cele mai amuzante seri pe care am petrecut-o. A doua zi de dimineață însă a fost cu totul altă poveste.

— Așa e, continuă doctorul Stayner, de parcă mi-ar citi gândurile. Probabil că poate să o facă. Probabil că este un șarlatan super-ciudat.

— Probabil că și tu ai făcut câteva lucruri aiurea, ai spus câteva vorbe stupide.

Încuviințez din cap cu părere de rău.

— Cât de beată ai fost?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Am fost... beată.

— Da, dar cât de beată?

Mă uit la el, aruncându-i săgeți din priviri.

— Ce este în neregulă cu dumneavoastră?

Mă ignoră, din nou.

— Ai fi condus mașina până acasă?

— Ah, nu?!

— Și de ce nu?

— Pentru că aveam cincisprezece ani la vremea aceea, geniule!

Degetele mele sunt albe de-acum, din cauză că mă țin atât de strâns de brațele scaunului.

— Corect.

Dă din mână ca și cum ar alunga acest gând. Dar se pare că nu a terminat ce avea de spus.

— Dar prietenii tăi? Prietenii? Mai exact, cât de beți erau?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Beți.

— Era atât de ușor să îți dai seama? Era atât de evident că erau beți?

Mă încrunt în vreme ce mă duc cu gândul la Jenny care cânta și dansa cocoțată pe o masă de picnic, pe o melodie cu Hannah Montana. Cât de beată era de fapt, nu am habar. Jenny ar face asta și dacă ar fi trează de-a binelea. În cele din urmă, ridic din umeri, amintirea aceasta făcându-mă să simt un nod dureros în fundul gâtului.

— Ce-ar fi fost dacă, la sfârșitul serii, prietenul sau prietena aceea ți-ar fi spus că nu a mai băut de ore întregi și că poate să conducă mașina până acasă? Ai fi crezut-o?

— Nu, răspund eu repede.

Degetul se ridică din nou în aer, clătînându-se dojenitor.

— Gândește-te o clipă, Kacey. Am trecut cu toții prin așa ceva. Am ieșit să ne distrăm într-o seară, am băut câteva pahare. Știi că nu poți să conduci, dar nu cumva te încrezi automat în altcineva? Eu însumi am pățit una ca asta.

— Căutați scuze pentru condusul în stare de ebrietate, domnule doctor Stayner?

Clatină din cap cu furie.

— Absolut deloc, Kacey. Nu există nicio scuză. Doar consecințele teribile cu care oamenii trebuie să trăiască pentru tot restul vieții lor atunci când iau o decizie stupidă.

Rămânem o clipă în tăcere, doctorul încă așteptând răspunsul meu, asta fără nicio urmă de îndoială.

Mă uit la mâinile mele.

— Presupun că se poate întâmpla așa ceva, admit eu, mai mult în silă.

Mda, dacă stau bine să mă gândesc, au fost vreo două dați când m-am urcat într-o mașină, presupunând că șoferul era treaz fiindcă așa a afirmat el.

— Da, se poate.

Doctorul Stayner dă din cap în cunoștință de cauză.

* — Și s-a întâmplat. I s-a întâmplat lui Cole.

Iau foc instantaneu.

— Ce mama dracului vreți să faceți? Sunteți de partea lui? Îl înfrunt eu.

— Nu sunt de partea nimănui, Kacey.

Vocea lui a devenit din nou calmă și egală.

— Când aud povestea ta — a tragicului tău *accident* — nu pot să nu empatizez cu toți cei implicați. Cu tine. Cu familia ta. Cu

băieții care au murit pentru simplul fapt că nu și-au prins centurile de siguranță. Și cu Cole, tipul care i-a dat altcuiva cheile lui. Când aud povestea lui, simt...

În clipa aceea, mă năpustesc ca o furtună afară din cabinetul doctorului Stayner, urmărită fiind de strigătele lui: *Empatie! Empatie!* pe tot holul, apoi în camera mea, căutând o cale de a se furișa în sufletul meu și de a mă tortura.

■ ■ ■

— Cum merge treaba pe acolo?

Aș vrea să intru în telefon și să ajung până la Livie ca să o strâng în brațe. Au trecut șapte zile și îmi este teribil de dor de ea. Nu am stat niciodată despărțite atâta vreme. Chiar și atunci când am fost în spital după accident, ea mă vizita aproape în fiecare zi.

— Doctorul Stayner este, în mod categoric, un tip neconvențional, rostesc eu cu glas scăzut.

— De ce?

Oftez, exasperată și îi spun ceea ce știu că ea nu vrea să audă.

— E un țacănit, Livie! Țipă la mine, mă împinge de la spate, îmi spune ce să gândesc. Este exact așa cum nu ar trebui să fie un psihiatru. Nu știu la ce școală ciudată o fi fost, dar îmi dau seama de ce Trent a ieșit de aici mai țicnit decât a intrat.

Trent. Simt cum mi se strânge stomacul. *Uită de el, Kacey. A plecat. E mort pentru tine.*

Urmează o pauză.

— Dar funcționează? O să te faci bine?

— Nu știu încă, Livie. Pur și simplu nu știu dacă voi fi vreodată mai bine cu adevărat.

■ ■ ■

Jenny bobotește isteric în momentul în care o mașină ne depășește pe șosea.

— *Ai văzut ce mutră a făcut Raileigh când am cântat în gura mare Super Freak? A fost de comă.*

Râd împreună cu ea.

— *Ești sigură că poți să conduci?*

După ce am sărit de pe capota camionetei lui George și l-am doborât la pământ pe unul dintre prietenii lui Billy, mi-am dat seama că nu sunt nicidecum în stare să mă așez la volan, așa că i-am aruncat ei cheile.

Ea dă disprețuitor din mână.

— *Oh, sigur că da. N-am mai băut, ca să zic așa, de ore întregi! Sunt...*

O explozie de lumini puternice ne distrage atenția amândurora. Sunt faruri și sunt aproape de noi. Mult prea aproape.

Tresar pe când Audi-ul lui tati se izbește de ceva, simt cum centura de siguranță îmi taie beregata datorită forței impactului în timp ce un bubuit asurzitor răsună în aer. În câteva secunde totul se termină și nu mai rămâne nimic altceva decât tăcerea și o senzație ciudată, lugubră, ca și cum toate simțurile mele ar fi atât paralizate cât și alertate la maximum.

— *Ce s-a întâmplat?*

Nimic. Niciun răspuns.

— *Jenny?*

Mă uit într-o parte. E întuneric acum, dar pot să văd suficient cât să îmi dau seama că ea nu mai este la volan. Și știu că am intrat în bucluc.

— *Jenny? o strig din nou, cu o voce tremurătoare.*

Reușesc să îmi desfac centura de siguranță și deschid portiera mașinii. Vorba aceea: „o sperietură zdravănă te trezește din beție”. Știu că exact așa mi se întâmplă mie acum, în timp ce ocolesc partea din față a mașinii, pe deplin conștientă de șuieratul motorului și de fumul care se ridică de sub capota contorsionată. E făcută praf. Îmi trec mâinile prin păr, simțind cum mă cuprinde un val de panică.

— *Oh, Doamne, Dumnezeuule. Tata o să...*

*O pereche de sandale aruncate pe jos mă fac să încremenesc locului.
Sandalele lui Jenny.*

— *Jenny! urlu eu, îndreptându-mă cu pași împleticiți spre peticul
de iarbă unde ea zace cu fața în jos, nemișcată.*

— *Jenny!*

O scutur. Nu reacționează.

*Am nevoie de ajutor. Trebuie să îmi gădesc telefonul. Trebuie să...
Și abia atunci observ o altă masă de metal contorsionat.*

O altă mașină.

E mult mai distrusă decât mașina mea.

*Simt un gol în stomac. Întrezăresc cu greu siluetele oamenilor dină-
untru. Stau acolo în picioare și încep să dau frenetic din mâini, golită
de orice gând.*

— *Ajutor! zbier eu.*

*Nu are niciun rost. Suntem pe un drum întunecat care trece printr-
o pădure, în mijlocul pustiului.*

*În cele din urmă, renunț să mai strig și mă târăsc până la mașină,
cu inima bubuindu-mi în urechi.*

— *Bună ziua? șoptesc eu.*

Nu știu dacă aș fi mai îngrozită să aud ceva sau să nu aud nimic.

Nu primesc niciun răspuns.

*Mă aplec și îmi mijesc ochii, încercând să zăresc ceva prin sticla
spartă. Nu pot să văd... e prea întuneric...*

*Clic. Clic. Clic. Pe neașteptate, se aprind niște lumini, ca de reflec-
toare, și strălucirea lor se revărsă peste întreaga zonă, iluminând ori-
bila scenă. Un cuplu mai în vârstă stă aplecat peste bord și trebuie să
îmi feresc privirea, deoarece trupurile lor sfârtecate și însângerate sunt
mult prea înspăimântătoare pentru a fi privite.*

Știi că este prea târziu pentru ei. O știu pur și simplu.

*Dar mai este cineva pe bancheta din spate. Dau fuga și zăresc un
trup făcut zob, cu părul negru ca pana corbului, ghemuit în ușa
contorsionată.*

— *Oh, Doamne, Dumnezeuule, icnesc eu, și simt cum mi se înmoaie genunchii.*

Este Livie.

Ce dracu' caută în mașina asta?

— *Kacey.*

Degete reci ca gheața se înfășoară strâns în jurul inimii mele la auzul propriului meu nume. Scrutez mai departe cu privirea și văd o siluetă înaltă și întunecată alături de ea. Trent. Este rănit. Grav. Dar este conștient și se uită la mine cu o privire intensă.

— *I-ai omorât pe părinții mei, Kacey. Ești o criminală.*

Asistenta din tura de noapte, Sara, dă năvală în salon chiar în momentul când mă trezesc, urlând cât mă ține gura.

— Este în regulă, Kacey. Sst. Gata, a trecut.

Mă masează pe spate cu mișcări circulare lente în timp ce simt cum mă năpădește o sudoare rece. Continuă chiar să o facă și atunci când mă ghemuiesc în poziție fetală, îmbrățișându-mi genunchii strâns la piept.

— De data asta a fost groaznic de rău, Kacey.

Ea a fost deja de câteva ori martora episoadelor mele nocturne.

— Ce ai visat?

Remarc faptul că nu mă întrebă dacă vreau să vorbesc despre asta. Presupune că trebuie să o fac, fie că vreau sau nu. Asta e treaba cu locul acesta. Tot ceea ce vor ei este să vorbești. Tot ceea ce vreau eu este să tac din gură.

— Hm, Kacey?

Înghit nodul dureros din gât.

— M-am pus în locul lui Trent.

■ ■ ■

— Așadar, poate că aveți dreptate.

Doctorul Stayner își arcuieste o sprânceană întrebător.

— Are legătură cu visul pe care l-ai avut azi-noapte?

Privirea urâtă pe care i-o arunc îi spune că da.

— Așa e, mi-a povestit Sara. A ținut să îmi aducă acest lucru la cunoștință în caz că ar putea constitui vreun motiv de îngrijorare. Asta e meseria ei. Nu te-a trădat.

O spune de parcă ar fi o replică pe care a repetat-o de nu știu câte ori.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

Fără vreun motiv anume, îi relatez întregul coșmar, de la început la sfârșit, trecând-mă fiorii în timp ce îl retrăiesc.

— Și ce l-a făcut să fie atât de îngrozitor?

Ridic capul sus și îi arunc cuțite din priviri doctorului. În mod evident, nu m-a ascultat.

— Cum adică? Toată lumea a murit. Jenny era moartă, părinții lui Trent erau morți. Am omorât-o pe Livie. A fost atât de... atât de îngrozitor.

— Ai omorât-o pe Livie?

— Ei bine, da. A fost vina mea.

— Hmm..., dă din cap cu o expresie impenetrabilă. Cum te-ai simțit când ai văzut-o pe Jenny zăcând acolo, fără suflare?

La acest gând, îmi apăs mâinile pe pântec.

— Așadar, ai jelit-o, răspunde el în locul meu.

— Bineînțeles că da. Era moartă. Nu sunt o sociopată.

— Dar ea conducea mașina care i-a accidentat mortal pe părinții lui Trent. Pe Livie. Cum de e posibil să o jelești?

Turui ca o moară stricată, mai repede decât sunt în stare gândesc.

— Pentru că este Jenny. Nu a vrut niciodată să facă rău nimănui. Nu a făcut-o dinadins — îmi pică fisa și mă opresc, înfruntându-l din priviri. Sasha nu este Jenny. Îmi dau seama ce vreți să faceți.

— Și ce anume vreau să fac?

— Încercați să mă faceți să îi văd pe Sasha și pe Trent ca pe niște oameni normali, obișnuiți.

Își ridică sprânceana lui atotștiutoare.

— Nu este același lucru! Îi urăsc! Îl urăsc pe Trent! Este un criminal!

Doctorul Stayner sare de pe scaun și dă fuga la biblioteca lui de unde scoate cel mai mare dicționar pe care l-am văzut vreodată. Se repede apoi ca o furtună spre mine și mi-l azvârle în poală.

— Poftim. Caută cuvântul, *criminal*, Kacey. Fă-o! Caută-l!

Nu mă așteaptă însă să o fac, de parcă ar fi realizat ceea ce și-a pus în gând cu atâta încăpățănare.

— Nu ești o fată proastă, Kacey. Te poți ascunde în spatele celui cuvânt, sau poți să îl accepți ca atare. Trent nu este un criminal, și tu nu îl urăști. Știi că ambele afirmații sunt adevărate, așa că încetează să mă mai minți pe mine, și, ceea ce este și mai important, încetează să te mai minți pe tine însăși.

— Ba da, îl urăsc din toată inima, scuipe eu cuvintele în chip de răspuns, dar vocea mea și-a mai pierdut ceva din vigoare.

Îl urăsc pe doctorul Stayner în momentul de față.

Îl urăsc pentru că, în străfundurile minții mele, știu că are dreptate.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Doctorul Stayner mă conduce într-o încăpere micuță, albă, cu o fereastră ce dă într-o altă camăruță albă.

— Este o oglindă ca cele folosite în camerele de interogatoriu?

Ciocănesc ușor în ea.

— Da, Kacey. Stai jos.

— Bine, Dr. Dictator, bombăn eu trântindu-mă pe scaunul pe care mi-l oferă.

— Mulțumesc, domnișoară Pacientă Care Mă Calci Pe Bătături.

Mustăcesc. Câteodată, metodele neconvenționale ale doctorului Stayner, mai atenuază din durere. În majoritatea cazurilor nu, dar câteodată da.

— Ce pedeapsă mi-ați pregătit azi? i-o trântesc eu cu nonșalanță în vreme ce ușa de la cealaltă cameră se deschide.

Încremenesc și trag cu sete o gură de aer în piept când văd chipul care își face apariția.

Este Trent.

Cole.

Trent.

Drăcia dracului.

Au trecut două săptămâni de când l-am văzut ultima oară. Cu părul lui șaten deschis răvășit, intrând cu pași mari, cu trupul lui suplu și musculos, este la fel de frumos ca întotdeauna. Măcar atâta lucru trebuie să recunosc. Și urăsc faptul că trebuie să recunosc asta. Cu excepția faptului că acum nu îi văd nici urmă de

zâmbet pe față. Nici gropițele. Nimic care să semene cu tipul fermecător de care m-am îndrăgostit.

De care m-am îndrăgostit. Îmi încleștez dinții ca să mă lupt cu durerea provocată de recunoașterea acestui adevăr.

Se așază pe un scaun poziționat chiar în fața mea. Nici măcar nu e nevoie să îl cunosc pe Trent ca să îi citesc în ochi agonia pură care îl macină pe dinăuntru. Dar, pentru că îl cunosc pe el, sau cel puțin o parte din el, suferința aceea urlă la mine.

Și este insuportabil. Instinctiv, vreau să întind mâna și să i-o alung.

Măinile doctorului Stayner mă apasă pe umeri cu o secundă înainte ca eu sar de pe scaun și să țâșnesc afară din cameră.

— Nu te poate vedea, Kacey. Nu te poate auzi.

— Ce caută aici? șoptesc eu cu glas tremurător. De ce îmi faceți una ca asta?

— Susții sus și tare că îl urăști pe Trent, și amândoi știm că nu este așa. El este aici ca tu să recunoști asta față de tine însăși odată pentru totdeauna și să mergi mai departe. Nu ai cum să te recuperezi dacă te agăți de ideea de ură.

Nu pot să îmi dezlipesc ochii de Trent, chiar și în timp ce tăgăduiesc cuvintele doctorului Stayner.

— Sunteți un ticălos, un pervers de doc...

Doctorul Stayner mă întrerupe.

— Știi că și el este pacientul meu, Kacey. Și are nevoie de ajutor la fel de mult ca și tine. Și el suferă de tulburări de stres posttraumatic. Și el s-a amăgit singur crezând că poate să își îngroape durerea în loc să o trateze în mod adecvat. A făcut-o însă într-un mod mai puțin convențional. Nu vom vorbi despre asta acum.

Tresar când mă bate ușor pe umăr.

— Astăzi, am să trișez un pic. O singură ședință de terapie pentru două persoane.

— Știam eu.

Îi înfig un deget acuzator sub nas.

Doctorul Stayner zâmbește de parcă reacția mea ar fi caraghioasă. Nu găsesc nimic amuzant în toată situația asta. Mă întreb ce părere va avea colegiul medicilor când voi face o plângere împotriva lui.

— Ceea ce fac acum este atât pentru vindecarea lui Trent, cât și pentru a ta, Kacey. Vei sta aici și vei asculta ce are el de spus. După aceea, nu îl vei mai vedea vreodată. Măine pleacă înapoi acasă. Evoluează bine, dar a fost imposibil să îl tratez în mod eficient atâta timp cât a știut că ești sub același acoperiș cu el. Nu pot să risc ca voi doi să vă întâlniți din întâmplare. Înțelegi asta?

Un mormăit ininteligibil este singurul meu răspuns.

Doctorul Stayner se apleacă ca să apese pe un comutator de lângă difuzor. Aș putea să țâșnesc afară acum. Aș putea. Probabil că aș reuși să fug. Dar nu o fac. Rămân pe loc, uitându-mă la tipul acesta pe care îl știu atât de bine și deloc, în același timp, și mă întreb ce ar putea să aibă de spus. Și nu pot să îmi iau privirea de la el, oricât de mult o parte din mine și-ar dori să o facă.

— Nu te poate vedea. El a vrut așa. Are o lumină roșie care îi semnalează că microfonul este deschis acum, îmi explică doctorul Stayner și aud un zgomot ușor în spatele meu. Arunc o privire peste umăr și văd că a plecat din încăperea, lăsându-mă să mă confrunt cu individul care mi-a distrus viața de două ori.

Aștept cu pumnii încleștați și cu un ghem în stomac în vreme ce Trent se foiește pe scaun, trăgându-l tot mai în față până când genunchii lui ating sticla. Se apleacă și își sprijină coatele pe genunchi, coborându-și privirea și concentrându-se asupra degetelor lui, pline de neastâmpăr. Acele degete, acele mâini, au fost salvarea mea nu cu multă vreme în urmă, aducându-mi o deosebită bucurie. Cum de se pot schimba lucrurile atât de repede?

Cu mișcări încete, aproape dureroase, Trent își ridică privirea, până când ajunge la același nivel cu a mea, sfredelindu-mă cu ochii lui de un albastru-deschis pigmentat cu turcoaz și stăruind asupra mea cu atâta forță încât sunt sigură că mă poate vedea. Intru în

panică, agitându-mă când spre stânga când spre dreapta. Pupilele lui nu mă urmăresc. *În regulă, poate că Stayner nu minte, la urma urmei.*

— Bună, Kacey!, rostește Trent cu glas moale.

Bună, rostesc eu fără glas împotriva voinței mele, sunetul vocii lui răscolindu-mă profund.

Trent își drege glasul.

— Mi se pare un pic cam ciudat, să îmi vorbesc mie însumi într-o oglindă, dar este singura modalitate pe care am găsit-o pentru a putea să îți spun până la capăt tot ceea ce vreau să îți spun, așa că... mă bucur că ești aici, împreună cu doctorul Stayner. Este un doctor grozav, Kacey. Să ai încredere în el. Îmi doresc ca și eu să fi avut încredere deplină în el. Atunci poate că nu te-aș fi făcut să treci prin toate astea.

Strânge din buze și își ferește privirea. Sunt sigură că îi joacă lacrimi în ochi, dar, când se întoarce din nou cu fața spre mine, se vede că și-a revenit la normal.

— Am crezut că... înghite în sec și continuă cu o voce răgușită, am crezut că dacă te fac să te îndrăgostești de mine voi repara tot răul pe care ți l-am făcut. Am crezut că te pot face fericită, Kacey. Suficient de fericită, încât, dacă aveai să afli vreodată, să nu te deranjeze acest lucru.

Își lasă capul în mâini, rămânând așa o clipă, după care și-l înalță din nou. Un zâmbet trist i se înfripă pe buze.

— Cât de tare am stricat totul?!

Urmează o pauză lungă, o ocazie pentru mine să îl studiez, să îmi amintesc de toate acele zile și nopți pline de râsete și de fericire. Nu îmi vine să cred că a fost ceva real. Am senzația că s-a petrecut acum o veșnicie.

— Ceea ce s-a întâmplat în acea noapte de acum patru ani a fost cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată, una pe care o voi regreta pentru tot restul vieții mele. Dacă aș putea da timpul înapoi și să îți salvez familia, să îi salvez pe Sasha și pe

Derek, aş face-o. Aş face-o cu siguranță. Aş face orice ca să schimb starea asta de lucruri.

Mărul lui Adam îi saltă în sus și în jos în timp ce îngHITE în sec.

— Sasha...

Își pleacă din nou capul.

Închid ochii la auzul acestui nume. Încă mă mai doare când îl aud, dar nu la fel de tare ca înainte, după câte îmi dau eu seama. Și asta de când cu lecția de empatie pe care mi-a ținut-o doctorul Stayner. Când deschid ochii, îl văd din nou pe Trent cu fața la mine, și de data asta, fără nicio urmă de îndoială, lacrimi inconfundabile de durere și de părere de rău i se rostogolesc pe obraji.

Atât e tot ce îmi trebuie. Văzându-l atât de tulburat, corpul meu se contractă, și toate zidurile de apărare care mi-or mai fi rămas, se năruie. Mâna îmi zboară la gură și lacrimile îmi țâșnesc din ochi fără să fiu în stare să le stăvilesc. Le șterg cu o furie nebună, dar ele se încăpățânează să curgă. În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, văzând durerea lui Trent, simt că mă arde ca un fier înroșit.

Și asta din cauză că nu îl urăsc. Nu pot. L-am iubit. Dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, s-ar putea să îl mai iubesc încă. Nici măcar nu îmi pasă că, practic vorbind, m-a urmărit din umbră. Nu știu de ce nu îmi pasă, dar știu că nu îmi pasă.

Ei poftim, domnule doctor Stayner! Recunosc. Să te ia naiba!

— Sasha a fost un băiat bun, Kacey. N-ai să mă crezi, dar ți-ar fi plăcut de el. Am crescut împreună.

Trent zâmbește cu tristețe acum, aducându-și aminte de el.

— Îmi era ca un frate. Nu a meritat ceea ce i s-a întâmplat, dar în mod ciudat, e mai bine așa. Nu ar fi rezistat nici zece minute sub povara unei asemenea vinovății. El — vocea i se frânge în timp ce Trent își trece degetul mare peste obraji ca să își șteargă lacrimile. Era un băiat bun.

Privirea lui mătură perimetrul geamului oglinďă.

— Știi că mă urăști, Kacey. L-ai urât pe Cole. Atât de tare. Dar eu nu sunt Cole, Kacey. Nu mai sunt acel individ.

Se oprește și trage adânc aer în piept. Când vorbește din nou, vocea lui este fermă și egală, ochii lui sunt mai luminoși, umerii lui stau ceva mai drept.

— Nu pot să repar răul pe care ți l-am făcut. Tot ce pot să spun este că îmi pare rău. Și pe lângă asta, îmi voi dedica toată viața în scopul informării oamenilor cu privire la cât de mult poate costa o asemenea greșală. Cât de mult poate să doară.

Vocea i se pierde.

— Atâta lucru pot să fac. Pentru mine și pentru tine.

Cu o mișcare lentă și circumspectă își ridică o mână tremurătoare și o lipește de geam. O ține acolo.

Și nu mă pot abține.

Îmi potrivesc degetele perfect după ale lui, imaginându-mi cum ar fi să simt din nou atingerea pielii lui, să simt degetele lui cuprinzându-le pe ale mele, trăgându-mă la pieptul lui, învăluindu-mă în căldura pe care o emană. În viața lui.

Rămânem așa, cu mâinile puse una peste cealaltă, lipite de oglindă, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji, o clipă nesfârșit de lungă. După aceea, el își retrace mâna în poală și vocea îi devine molcomă.

— Voiam să îți spun personal că, deși intențiile mele au fost greșite...

În acest moment își ridică spre oglindă o privire arzătoare, cuprinsă de emoții. Una din acele priviri ale lui Trent care îmi înmoaie genunchii.

— ...ceea ce am simțit pentru tine, Kacey, am simțit cu adevărat. Încă mai simt cu adevărat. Nu mai pot să rezist. Amândoi avem nevoie de o șansă de a ne vindeca.

Inima îmi sare în gât.

— Încă mai simt cu adevărat, confirm eu cu un firicel de glas. Așa este.

Noi lacrimi mi se rostogolesc pe obraji când îmi dau seama ce se întâmplă.

Trent își ia rămas-bun.

— Sper ca într-o bună zi să te poți vindeca de toate astea și cineva să te poată face să râzi. Ai un răs atât de frumos, Kacey Cleary.

— Nu, șoptesc eu brusc, posomorându-mă. Nu!

Ambele mâini îmi zboară spre geamul oglindă ca să bubuie în el. Îmi dau seama că nu sunt pregătită pentru a-mi lua la adio. Nu așa. Nu încă.

Poate că niciodată.

Nu-mi pot explica sentimentul ăsta. Sunt sigură ca dracu' că nu vreau să simt așa ceva. *Dar simt.*

Îmi țin respirația în timp ce îl urmăresc pe Trent cum iese din încăpere, cu spatele țeapăn. Văzând cum se închide ușa — văzând cum Trent iese definitiv din viața mea — izbucnesc în hohote nestăpânite de plâns și mă prăbușesc la pământ.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Studiez titlurile din biblioteca doctorului Stayner, făcându-mi de lucru, astfel încât să nu fiu nevoită să mă uit la buza umflată pe care i-am făcut-o ieri, după sesiunea de grup. Se asortează cu ochiul vânăt pe care i l-am făcut în ședința de terapie de săptămâna trecută. Din ziua în care Trent și-a luat rămas-bun, mă simt mai pustiită ca niciodată. Nu există nicio îndoială — fie că este el Trent sau Cole, fie că a fost o greșeală sau o crimă — omul acela mi-a cucerit inima și mi-a furat o mare parte din ea, dus fiind cu ea cu tot.

— Drept urmare, băieții mei au început să denumească zilele de miercuri „miercurea în care tata o încasează”, mă anunță doctorul Stayner.

Ei bine, de vreme ce a adus subiectul în discuție, nu mai am, pur și simplu, cum să-l evit.

— Îmi pare rău, bălmăjesc eu, hazardându-mă să îi arunc o privire și tresar.

El îmi zâmbește.

— Nu ai de ce. Știu că ți-am forțat mâna ceva mai tare decât trebuia probabil să o fac. În mod normal, îi fac pe pacienți să se destindă și să vorbească despre traumele lor. Am crezut că o abordare mai agresivă s-ar putea să funcționeze în cazul tău.

— De unde și până unde ideea asta genială?

— Deoarece ți-ai compartimentat emoțiile și durerea, și le-ai încuiat în sertare, așa că s-ar putea să avem nevoie de dinamită ca

să spargem zidurile și să ajungem până la ele, glumește el. Ceea ce vreau să spun e: uită-te la tine. Ești o luptătoare de cursă lungă. Ai putea, probabil, să îi pui și pe băieții mei la respect. De fapt, s-ar putea chiar să te invit în curând la cină ca să-i bați până le vine mîntea la cap.

Șarlatanul ăsta de doctor ca niciun altul mă face să îmi dau ochii peste cap.

— Nu aş merge atât de departe.

— Eu da. Toată tragedia ți-ai canalizat-o într-un sistem de apărare al naibii de dur.

Vocea i se mai înmoaie.

— Dar toate mecanismele de apărare pot fi demolate. Cred că ai aflat deja acest lucru.

— Trent...

Numele lui îmi scapă de pe buze fără să vreau.

El încuviințează din cap.

— Nu vom vorbi despre accident astăzi.

Umerii mi se destind la auzul acestei vești. De obicei, numai despre asta vrea doctorul Stayner să vorbim. Aștept să se așeze confortabil pe scaun.

— Vom vorbi despre cum să faci față realității. Despre toate modalitățile prin care o persoană poate face față. Cele bune, cele rele, cele urâte.

Doctorul Stayner trece în revistă o listă lungă de mecanisme prin care poți să faci față unei situații stresante, enumerându-le pe degete, dar nefiind îndeajuns, se folosește de ele de mai multe ori la rând:

— Droguri, alcool, sex, anorexie, violență...

Stau și îl ascult, întrebându-mă unde vrea să ajungă.

— ...obsesia de a „salva” sau de a „repara” răul făcut.

Știu despre cine vorbește.

Eu am fost mecanismul de adaptare la stres al lui Trent.

— Toate aceste mecanisme îți dau senzația că te ajută pe moment, dar, în cele din urmă, te fac să devii slab și vulnerabil. Nu sunt sănătoase. Nu te poți baza pe ele. Nicio ființă umană nu poate duce o viață sănătoasă și împlinită cu linii de cocaină pe noptieră. Până aici m-am făcut înțeles?

Aprob din cap. Nu sunt bună pentru Trent. Asta vrea doctorul Stayner să spună. De aceea Trent și-a luat rămas-bun în ziua aceea. Rana din mine e încă crudă, dar nu îmi îngrop durerea. Am terminat cu îngropatul lucrurilor. Nu are rost. Doctorul Stayner le va târî înapoi cu forța, și le va duce acolo unde este imposibil să le eviți, ca și cum ai da peste un bivoli mort pe un drum.

— Bun. Și acum, Kacey, va trebui să găsim o strategie de adaptare la stres care să ți se potrivească. Kick boxingul nu este una dintre ele. Te ajută să îți canalizezi furia, într-adevăr. Dar hai să găsim o cale de a stinge definitiv acea ură. Vreau să faci un brainstorming împreună cu mine. Care crezi că sunt mecanismele sănătoase de adaptare la stres?

— Dacă le-aș cunoaște, le-aș pune în practică, nu-i așa?

Își dă ochii peste cap. Un profesionist în domeniul medical își dă ochii peste cap.

— Haide, doar ești fată isteată. Gândește-te la toate lucrurile pe care le-ai auzit. La ceea ce au sugerat alte persoane. Hai să te ajut eu. Unul dintre ele ar fi să le vorbești celorlalți despre trauma ta.

Acum este rândul meu să îmi dau ochii peste cap.

Doctorul Stayner dă din mână disprețuitor.

— Știu. Știu. Crede-mă, ți-ai exprimat în mod clar punctul de vedere. Dar vorbind despre durerea ta și împărtășind-o celorlalți este una dintre cele mai puternice modalități de a-i face față. Te ajută să îți descarci durerea nu să o strângi în tine până când explodezi. Alte modalități de adaptare ar fi să pictezi, să citești, să îți stabilești niște obiective, să ții un jurnal în care să scrii despre sentimentele tale.

Hm. Aș putea să țin un jurnal. Este, totuși, o activitate privată.

— Și yoga este fantastică. Te ajută să îți limpezești mintea, te face să te concentrezi asupra respirației.

Respirație.

— Zece respirații scurte, șoptesc eu, mai mult pentru mine, simțind cum buzele mele fac o grimasă ironică.

— Ce-a fost asta?

Doctorul Stayner se apleacă în față, spre mine, împingându-și ochelarii bifocali în sus pe nas cu un singur deget.

Clatin din cap.

— Ah, nimic. Doar ceva ce obișnuia să îmi spună mama. „Respiră scurt de zece ori”.

— Când ți-a spus asta?

— Ori de câte ori eram tristă sau supărată, sau nervoasă.

Doctorul Stayner își freacă bărbia cu degetele.

— Înțeleg. Și îți mai spunea și altceva? Îți amintești?

Surăd. Sigur că îmi amintesc. Vorbele ei mi-au rămas adânc întipărite în minte.

— Îmi spunea: „Respiră doar. Zece respirații scurte... Agață-te de ele. Simte-le. Iubește-le”.

Urmează o pauză destul de lungă.

— Și ce crezi că voia să îți spună prin cuvintele astea?

Mă încrunt iritată.

— Îmi spunea să respir.

— Hmm.

Rostogolește un stilou înainte și înapoi pe suprafața biroului, de parcă ar fi cufundat în gânduri.

— Și cum pot să te ajute respirațiile scurte? De ce scurte? De ce nu respirații profunde?

Bat cu palmele în biroul lui.

— Exact asta am întrebat și eu mereu. Acum înțelegi de ce.

Dar el nu înțelege. Din felul cum își ține buzele ușor strânse, se vede că înțelege ceva diferit. Ceva ce eu nu înțeleg.

— Crezi că are vreo importanță dacă sunt scurte sau profunde?

Mă posomorăsc. Nu îmi plac jocurile astea.

— Ce credeți că voia să îmi spună, de fapt?

— Ce crezi *tu* că voia să îți spună, de fapt?

Îmi vine să îi ard din nou un pumn în gură doctorului Stayner. Da, *chiar* că îmi vine să îi ard un pumn din nou.

Respiră doar, Kacey. Zece respirații scurte... Agață-te de ele. Simte-le. Iubește-le. Tot reiau aceste vorbe în minte, așa cum am mai făcut-o de o mie de ori până acum, fără niciun rezultat, în timp ce stau trează, întinsă pe pat, în celula mea care, de fapt, nu este o celulă. Este o cameră micuță cu baie proprie și cu pereții galbeni ca soarele, dar, cu toate acestea, mă simt întemnițată.

Doctorul Stayner a știut imediat ce a vrut să spună mama. Mi-am dat seama după rânjetul insolent întipărit pe chipul lui. Bănuiesc că trebuie să fi teribil de deștept pentru asta. Doctorul Stayner este, în mod evident, teribil de deștept. Eu, în mod evident, nu sunt.

Trag adânc aer în piept și încerc să îmi aduc aminte conversația avută. Ce a mai spus el? Respirația poate fi un mecanism de adaptare. Și apoi a pus sub semnul întrebării respirațiile scurte. Dar mi-a întins o cursă. El avea deja răspunsul. Și răspunsul este...

Unu... doi... trei... Număr până la zece, sperând ca înțelepciunea profundă să se pogoare asupra mea. Dar nu o face.

Crezi că are vreo importanță dacă sunt scurte sau profunde? m-a întrebat el. Păi, dacă nu sunt respirații scurte și dacă nu sunt respirații profunde, atunci sunt doar... respirații. Și atunci respiri pentru simplul motiv că trebuie să... respiri.

... Agață-te de ele. Simte-le. Iubește-le.

Sar ca arsă în capul oaselor, simțind cum trupul meu este învăluit într-o senzație ciudată de calm pe măsură ce realizez despre ce este vorba.

E atât de simplu. Dumnezeuule, e al naibii de simplu.

stadiul opt

■ ■ ■

RECUPERAREA

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Șase săptămâni mai târziu. Terapie de grup.

Unu... doi... trei... patru... cinci... șase... șapte... opt... nouă...

zece.

Încerc să nu îmi frământ degetele pe care le țin împreunate în poală.

— Numele meu este Kacey Cleary. Acum patru ani, mașina în care eram a fost lovită de un șofer beat. Mama mea, tatăl meu, cea mai bună prietenă a mea și iubitul meu au fost omorâți cu toții. Eu am fost nevoită să stau în mașină, ținându-l de mână pe prietenul meu mort, ascultând-o pe mama mea cum își dădea ultima suflare, până când paramedicii au reușit să mă scoată de acolo.

Fac o pauză să înghit în sec. *Unu... doi... trei...* De data asta recurg la respirații profunde. Respirații lungi, profunde. Nu sunt scurte. Sunt uriașe. Sunt monumentale.

— La început, m-am folosit de alcool și de droguri ca să îmi anihilez durerea. Apoi am trecut la violență și la sex. Dar acum, spun eu, uitându-mă drept în ochii doctorului Stayner, prețuiesc faptul că o pot îmbrățișa pe sora mea, că pot râde împreună cu prietenii mei, că pot să mă plimb, că pot să alerg. Că sunt în viață. Că pot să respir.

Sunt la suprafața apei.

Și de data asta voi rămâne acolo unde îmi este locul.

Un ropot puternic de aplauze mă întâmpină la Penny's când trec de colț și văd că toată lumea mă așteaptă. Nate este primul care mă salută, aplecându-se să mă ridice în brațe și îmbrățișându-mă precum urs uriaș. Nici măcar nu mai tresar la atingerea lui. Am învățat din nou să apreciez acest lucru pe deplin.

— Dintotdeauna am știut că ești țărăniță de-a binelea, zbiară Ben de pe undeva din preajmă.

Mă răsucesc pe călcăie chiar în momentul când el mă ia în brațe și mă lipește strâns de trupul lui.

— Și tare ca o stâncă, fiindcă ai reușit să supraviețuiești după toate astea, adaugă el încetșor în urechea mea. Eu, unul, aș fi fost în stare să plâng ca o fetiță de cinci ani. Ești bine acum?

Îl bat prietenește pe braț în timp ce mă lasă jos.

— O să fiu. Am un drum cu adevărat lung de străbătut.

— Știi ceva, vreau să îți spun că nimic nu a mai fost la fel fără tine pe aici, îmi mărturisește el.

Își încruntă dintr-odată sprâncenele.

— Hei, aceea nu cumva e sora ta?

Dă din cap către Livie, care stă împreună cu Storm și cu Dan.

— Pentru că, mă gândeam să o invit...

— Are cincisprezece ani.

Îi ard una în glumă în stomac.

— Nu ai învățat încă la școală ce este acela un viol statutar, avocățelule?

Face ochii mari de surprindere și ridică mâinile într-o atitudine conciliatoare.

— Fir-ar să fie, îl aud mormăind în barbă.

Clatină din cap, aruncându-i încă o privire rapidă lui Livie, măsurând-o din cap până în picioare.

E chiar înainte de ora de deschidere și fetele sunt în costumele lor — sau mai degrabă fără — așa că Mia a rămas acasă cu o bonă.

Livie nu își dezlipește ochii de la Storm și Dan, fiindu-i teamă să se uite în jur. Tanner este și el acolo, căscând gura fără pic de rușine.

Și cea mai mare surpriză totuși? „Vraciul” meu este aici.

— Nu știi dacă acesta este un protocol normal între doctor și pacient, glumesc eu, înghiontindu-l în coaste.

El râde în timp ce își întinde brațul să mă îmbrățișeze din lateral.

— Nici să îi arzi un pumn în față doctorului tău... de două ori, nu este, dar am trecut peste asta, așa că fă-mi o favoare.

Livie și Storm rămân cu gurile căscate în timp ce Ben și Dan se cocoșează de răs.

— Dorește cineva șampanie?

Cain se strecoară printre noi, bătându-ne ușor pe umeri și oferindu-ne pe tavă cupe înalte umplute cu șampanie. Simt un junghi în inimă. Momentul festiv este stricat de amintirea ultimei dăți când cineva mi-a oferit o cupă de șampanie. Trent.

Îi simt lipsa. Îmi lipsesc ochii lui, atingerea lui, felul în care mă făcea să mă simt.

Da. Pot să recunosc toate acestea în sinea mea acum, fără nicio urmă de vinovăție, furie sau resentiment.

Îmi este dor de Trent. Îmi este dor de el în fiecare zi.

O mână se strecoară pe sub cotul meu și mă strânge ușor. Este Storm. Simte cumva frământarea mea interioară. O înțelege.

— Pentru cea mai dură carapace pe care am avut vreodată plăcerea să o sparg, toastează doctorul Stayner, iar noi ciocnim cu toții paharele și ne înmuiem buzele în șampanie.

— Așadar, sunt vindecată, Doc? îl întreb eu în timp ce savurez lichidul spumos ținându-l în gură, dar nu numai pentru gustul său. Îmi aduce aminte de gura lui Trent, de ultima oară când m-a sărutat.

Îmi face cu ochiul.

— Nu folosesc niciodată cuvântul vindecată, Kacey. Refăcut este un cuvânt mult mai potrivit. Mai ai de făcut un ultim pas

important în procesul de recuperare înainte ca eu să pot spune că ești pe drumul cel bun, totuși.

Încrunt din sprâncene.

— Ah, da? Și care ar fi acela?

— Nu pot să îți spun. Vei ști atunci când va sosi momentul. Crede-mă pe cuvânt.

Ridic jucăuș din sprânceană.

— Să am încredere într-un vraci?

— Sunt un vraci foarte scump, adaugă el făcându-mi cu ochiul.

Dacă tot a venit vorba...

— Și cine este prietenul unui prieten unui prieten de-al lui Dan care m-a adus la dumneavoastră? Ar trebui să-i mulțumesc fiecăruia, întreb eu plină de inocență.

Ochii doctorului Stayner zboară spre Storm, ca apoi și-i îndrepte rapid spre bar.

— Oh, uite! Caviar!

Se îndreaptă spre un platou, care, în mod sigur, *nu* conține caviar. Chestia asta îmi cam confirmă bănuielile, dar intru în joc oricum.

— Livie?

Ea arată precum proverbiala pisică după ce a înghițit canarul.

— Nu o să te înfurii?

Aștept, netezindu-mi fruntea.

— Tatăl lui Trent a plătit pentru tot.

Mă fac că trag aer în piept cu un șuierat și afișez cea mai uci-gătoare privire posibilă.

Livie se repede să îmi explice, fâstăcită toată și roșie la față.

— Aveai nevoie de ajutor, Kacey, și era vorba de un ajutor foarte costisitor. Nu am vrut să te internez într-un rahat de spital de stat fiindcă nu te-au ajutat deloc data trecută, și listele de așteptare erau prea lungi și...

Ochii îi înnoată în lacrimi.

— Carter te-a internat în calitate de pacientă a doctorului Stayner în mai puțin de o oră. Doctorul Stayner este un prieten de-al lor și este foarte bun și...

Lacrimile încep să îi șiroiască pe obraji acum.

— Te rog, nu te amări. Te simți atât de bine acum. Te rog să nu o faci.

— Livie!

O prind de umeri și o scutur.

— E în regulă. Mi-am dat seama deja de chestia asta. Și tu ai făcut exact ceea ce trebuia să faci.

Ea înghite în sec.

— Da?

Cu o oarecare întârziere, îmi arde un pumn în braț, încrun-tându-se.

— Ai știut și m-ai lăsat să înnebunesc de spaimă?

Râd și o trag la pieptul meu ca să o îmbrățișez strâns.

— Da, Livie. Tu întotdeauna faci ceea ce trebuie. Știi ceva, tot timpul mă gândesc cum să am grijă de tine, când de fapt, tu ești cea care are grijă de mine. Întotdeauna ai avut.

Ea râde încetișor și își șterge lacrimile cu dosul palmei.

Fac o pauză, nefiind sigură dacă s-o întreb sau nu, dar o fac oricum.

— Ai vorbit cu Carter despre Trent?

Livie încuviințează din cap și îmi zâmbește blajin. I-am povestit cum și-a luat Trent rămas-bun. Sunt aproape sigură că am auzit-o plângând la telefon. Nici măcar ea nu-l poate urî pe Trent.

— Carter mă sună o dată la câteva săptămâni ca să se intereseze de noi. Trent e bine, Kacey. Foarte bine, șoptește ea.

— Bine, dau eu din cap zâmbind.

Nu o mai întreb nimic. E cel mai bine să stăm departe unul de celălalt, știu asta. Dar tot mă doare sufletul. Doamne, cât mă doare. Dar e bine să simți, îmi spun eu în sinea mea. Durerea nu va dura la nesfârșit.

— Ei bine, fetelor, trebuie să vă spun ceva, ne întrerupe Storm, ridicându-și privirea spre Dan.

Cu un gest aprobator din cap din partea lui, ea ne anunță:

— Plec de la Penny's. Am de gând să deschid o școală de acrobație!

Livie și cu mine rămânem cu gurile căscate de uimire.

— Dar asta nu e tot. Dan tocmai a cumpărat o casă pe plajă și ne-a propus mie și lui Mia să ne mutăm împreună cu el și am acceptat. Ei bine, continuă ea dându-și ochii peste cap, Mia a spus *da* și când spune ea ceva, așa rămâne.

Urmează un moment de tăcere înainte ca Livie să își arunce brațele în jurul gâtului lui Storm.

— E grozav, Storm!

Și începe să plângă din nou.

— Oh, acestea sunt lacrimi de fericire, pe bune. O să vă duc tare mult lipsa.

Mă copleșește o încântare dulce-amară în timp ce Storm și cu mine facem un schimb de priviri peste umărul lui Livie. O să îi simt lipsa vecinei mele de alături. Totul se schimbă. Toată lumea merge mai departe.

— Mă bazam pe asta, deoarece..., spune Storm, în timp ce o îndepărtează pe Livie pentru o clipă de lângă ea și trage aer în piept, devenind, dintr-odată, agitată, casa este mare. Vreau să spun, uriașă. Dan a moștenit niște bani de la bunica lui. Avem cinci dormitoare acolo. Și... ei bine... voi două ați devenit o parte atât de importantă a vieților noastre încât vreau ca lucrurile să rămână așa. Drept urmare, ne gândeam că voi, fetelor, ați putea să vă mutați împreună cu noi.

Îmi mut privirea de la Livie la Storm și apoi la Dan.

— Ești sigur că *tu* nu ai nevoie de terapie, Dan? îl întreb eu cu toată seriozitatea.

El se mulțumește doar să râdă pe înfundate, trăgând-o pe Storm lângă el.

Storm îi dă înainte.

— Livie, tu te poți concentra asupra obținerii bursei la Princeton pe care știu că o vei obține. Kacey — mă fixează cu o privire severă, luându-mi mâinile într-ale ei — gândește-te ce vrei să faci cu viața ta și urmează-ți visul. Sunt aici pentru tine, pas cu pas. Nu plec nicăieri.

Dau din cap, mușcându-mi buza ca să nu plâng. Nu țin figura. În curând, nu mai pot să o văd din pricina lacrimilor.

Lacrimilor mele de fericire.

— În mod categoric, va fi multă liniște fără voi pe aici, mărturisește Tanner, scărpinându-se în cap, în timp ce stă lângă mine pe o bancă din curtea apartamentelor.

Este nouă seara și s-a lăsat întunericul. Firma de mutări și transport de mobilier vine mâine de dimineață după lucrurile noastre.

— Îmi place cum ai aranjat pe aici, Tanner, spun eu uitându-mă la luminițele de Crăciun atârinate în tufele proaspăt tunse. Buruienile din grădină au fost smulse și câteva flori violete micuțe înflorească aici și colo. Un nou grătar și-a făcut apariția lângă masa de picnic și după mirosul de carne prăjită care încă mai plutește în aer, s-ar putea spune că zona comună este, în sfârșit, utilizată cu folos.

— Asta e numai făcătura surorii tale, mormăie Tanner. Și-a făcut de lucru cât ai fost plecată.

Se reazemă de speteaza băncii și își încrucișează brațele peste burta lui proeminentă.

— Așa că acum am trei apartamente de închiriat. Al vostru, al lui Storm și 1D.

Fără să vreau, întorc capul și mă uit peste umăr la ferestruica întunecată cu un sentiment de tristețe.

— Nu l-ai închiriat încă? Trent a plecat de luni de zile.

Când îi rostesc numele, gura mi se usucă și simt cum se cascadează un gol în mine.

— Mda, știu. Dar a plătit pe șase luni. În plus, speram să își facă din nou apariția.

Își scobește unghiile în tăcere câteva clipe.

— Am auzit întreaga poveste. Livie mi-a spus-o. A fost greu de tot pentru amândoi.

Dau din cap încetișor.

Tanner își întinde picioarele.

— Ți-am povestit vreodată despre fratele meu?

— Hm... nu...?

— Îl chema Bob. A ieșit într-o seară cu prietena lui. A băut cam multe beri. Credea că era în stare să conducă. Hei, se întâmplă. Nu că ar avea vreo scuză, dar se întâmplă. Și-a înfășurat mașina în jurul unui copac. Și-a omorât prietena.

Îl aștept în liniște pe Tanner să continue, văzând cum își frământă mâinile și zvacnește din picior.

— Nu a mai fost niciodată la fel după aceea. L-am găsit spânzurat în grajdul tatălui meu șase luni mai târziu.

— Îmi... înghit în sec în timp ce întind mâna șovăielnic ca să îl bat consolator pe umăr. Îmi pare tare rău, Tanner.

Asta e tot ce pot să îi spun.

El dă din cap, acceptându-mi condoleanțele.

— E un accident teribil pe toate planurile. Făptuitorul. Victimele. Toți suferă cumplit, nu crezi?

— Da, ai dreptate, răspund eu cu glas răgușit, concentrându-mă asupra luminii de Crăciun, și întrebându-mă dacă Tanner a avut nevoie de două luni de terapie intensivă ca să ajungă să realizeze acest lucru.

— Ei bine, spune Tanner ridicându-se în picioare, sper că Bob și-a găsit liniștea acum. Îmi place să cred că s-a întâlnit cu Kimmy în Cer. Poate că ea l-a iertat pentru ceea ce i-a făcut.

Tanner pleacă cu mâinile în buzunare, lăsându-mă să mă holbez la fereștriuca întunecată a apartamentului 1D.

Și, dintr-odată, știu ce am de făcut.

Abia reușesc să formez numărul doctorului Stayner cu degetele tremurânde. Mi l-a dat în caz de urgență. Asta este o urgență.

— Alo? răspunde el cu vocea lui calmă și mi-l imaginez stând într-un balansoar lângă șemineu, cu ochelarii pe nas, citind revista de psihiatrie *Shrinks Today*.

— Doctorul Stayner?

— Da, Kacey? Ești bine?

— Da, sunt bine. Domnule doctor Stayner, vreau să vă cer o favoare. Știu că, probabil, abuzez de relația noastră și de clauza de confidențialitate, dar...

— Ce este, Kacey?

Îi sesizez zâmbetul răbdător din glas.

— Spuneți-i că îl iert. Pentru tot.

Urmează o pauză îndelungată.

— Domnule doctor Stayner? Puteți să faceți acest lucru? Vă rog?

— Desigur că pot, Kacey.

stadiul nouă

■ ■ ■

IERTAREA

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Valurile îmi izbesc picioarele în timp ce mă plimb de-a lungul țărmlui spre casă, privind cum soarele coboară sub linia orizontului pentru încă o noapte. Când Storm mi-a spus cuvântul „plajă”, nu știam că se referea la o proprietate aflată cu spatele chiar spre Miami Beach. Și când a spus „o casă mare”, nu știam că se referea la un conac ce se întinde pe trei etaje cu verande de jur împrejur și cu o aripă separată pentru Livie și mine. După toate aparențele, bunica Ryder avea mâinile ei zbârcite adânc băgate în afacerile cu petrol și unicul ei nepot, agentul Dan, a ajuns precum vulpea în cotețul cu găini.

Suntem aici de aproape cinci luni, dar încă nu m-am acomodat pe deplin. Nu știu dacă din cauză că e prea frumos pentru a fi adevărat, sau din cauză că îmi lipsește ceva.

Sau cineva.

În fiecare seară, mă plimb pe plajă, ascultând valurile liniștite cum se lovesc de țarm, apreciind faptul că pot să merg, și să alerg, și să respir. Și să iubesc. Mă întreb unde este Trent. Și ce mai face. Dacă și-a găsit un mecanism eficient de apărare care să îl ajute cu adevărat. Doctorul Stayner nu m-a pus la curent cu absolut nimic după acel telefon. Mă bizui pe faptul că i-a transmis mesajul. Nu am nicio îndoială în privința asta. Ce pot să sper doar este că i-a adus lui Trent o oarecare liniște sufletească.

Dar nu am împins lucrurile mai departe. Nu am dreptul să o fac. Am întrebat-o pe Livie de câteva ori dacă mai are ceva vești

despre Trent prin intermediul tatălui lui Trent, Carter. Carter și-a făcut obiceiul să o sune pe Livie din două în două duminici ca să vadă ce mai facem și cum o duce ea cu școala. Cred că lui Livie chiar îi place treaba asta. E ca și cum ar avea un fel de tată surrogat în viața ei, care să o ajute să umple golul imens cu care a rămas în urma accidentului. Poate că, odată cu trecerea timpului, voi fi și eu în stare să vorbesc cu el. Nu știu...

Și totuși, ori de câte ori o întreb de Trent, ea mă imploră să nu îmi fac rău mie însămi sau lui, de altfel, redeschizând acele răni. Bineînțeles că Livie are dreptate. Livie știe întotdeauna ce este mai bine.

Încerc să nu mă gândesc că Trent își vede mai departe de viața lui, deși probabil că asta face. Când mă gândesc la el cu brațele înlănțuite în jurul altcuiva, nu fac decât să îmi accentuez durerea profundă pe care o resimt în piept. Am nevoie de mai mult timp ca să pot face față acelei realități. Și dragostea mea pentru el, ei bine, nu știu dacă va păli vreodată. Îmi voi vedea și eu mai departe de viața mea, dar o parte din mine își va dori mereu ca el să facă parte din ea. Să merg mai departe... Ceva ce nu am făcut de când au murit părinții mei.

Încetinesc ritmul în timp ce privesc soarele care se scufundă sub linia orizontului, ultimele lui raze valsând deasupra miilor de vălurele și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a oferit o a doua șansă.

— Cred că acest loc de întâlnire este mai potrivit decât o spălătorie.

Sunetul acelei voci profunde face să îmi stea inima în loc. Trag aer în piept și mă răsucesc pe călcăie ca să dau de acei ochi albaștri și de acel păr răvășit în nuanțe de castaniu auriu.

Trent stă în fața mea cu mâinile în buzunare. E aici, în carne și oase.

Mă străduiesc să respir din nou în vreme ce inima mea începe iar să bată, numai că acum bubuie încet și ritmic. Sunt copleșită de

un talmeș-balmeș de emoții și stau acolo încremenită, încercând să le separ și să o înțeleg pe fiecare în parte astfel încât să le pot face față. Nu să le suprim. Nu mai țin nimic închis în mine.

Fericire. Sunt fericită că Trent este aici.

Dor. Mi-e dor să simt atingerea lui din nou, brațele lui protectoare, gura lui.

Dragoste. Orice s-a întâmplat între noi, a fost adevărat. Știu că a fost adevărat. Și îl iubesc pentru că m-a lăsat să simt acest lucru.

Speranță. Speranța că ar putea ieși ceva frumos din povestea asta tragică.

Teamă. Teamă că nu va fi așa.

Iertare... iertare.

— De ce ai venit aici, i-o trântesc eu fără să stau prea mult pe gânduri, tremurând toată.

— Livie m-a rugat să vin.

Livie. Întotdeauna surprinzătoare. Vocea lui Trent este atât de joasă și de blândă. Aș putea să închid ochii și să îi ascult vibrațiile cât e noaptea de lungă, dar nu o fac de teamă că s-ar putea să dispară. Așa că mă uit fix la el, la buzele lui întredeschise, la ochii lui albaștri care îmi cercetează chipul.

— Cred că Livie s-a lămurit că nu mai înghesui pisoi în bancomate, reușesc eu să spun într-un final.

El surâde cu ochi strălucitori.

— Nu, presupun că are o grijă mai puțin.

E doar la vreun metru-doi distanță de mine, la trei pași de brațele mele și nu pot să micșorez distanța dintre noi. Vreau, mi-o doresc atât de tare. Dar nu am dreptul să o fac. Acel trup zvelt și puternic, acel chip, acel zâmbet, acel suflet — nimic din toate acestea nu îmi mai aparțin, decât în visele mele. Altcineva se va bucura de această binecuvântare. Poate că deja o și face.

— Doctorul Stayner știe că ești aici?

Mă uit la pieptul lui Trent cum tresaltă în timp ce el trage adânc aer în piept.

— Mda, i-am spus. Nu îi mai ascund nimic.

— Oh.

Mă cuprind strâns cu brațele.

— Și ce mai faci?

Se uită la mine o clipă nesfârșit de lungă, după care îmi zâmbeste.

— Sunt bine, Kacey.

Urmează o pauză și revine:

— Dar nu grozav de bine.

Simt cum fruntea mi se încrețește de îngrijorare.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Nu funcționează terapia?

— Ce s-a întâmplat?

Trent își arcuiește sprâncenele în timp ce face doi pași înainte, micșorând distanța dintre noi, și punând două mâini ferme pe șoldurile mele. Trag aer în piept cu un șuierat. Imediata lui apropiere de corpul meu este deopotrivă alarmantă și tulburătoare.

— Ce s-a întâmplat e că în fiecare dimineață și în fiecare seară stau întins în pat întrebându-mă de ce nu ești lângă mine.

Încep să mă lase picioarele.

— Știi de ce, răspund eu cu o voce scăzută, parcă dând înapoi.

În interiorul ființei mele însă urlu, blestemând realitatea.

— Nu. Înainte știam de ce. Dar tu m-ai eliberat, Kacey, mai ții minte?

Te iert. Dau din cap și înghit în sec. Își ridică mâna ca să îmi mângâie fața cu buricul degetului.

— Și nu există vreun loc pe pământ unde aș vrea să fiu mai degrabă decât cu tine.

Degetul lui îmi mângâie buza inferioară.

Simt că nu pot să respir. Mâna îmi tremură în timp ce îmi dau o șuviță de păr pe după ureche.

— Ce are de spus doctorul Stayner în această privință? Nu cumva este greșit?

— Of, Kace.

Trent își arcuiește buzele și scoate la iveală cele mai adânci gropițe pe care le-am văzut vreodată și simt cum mi se înmoaie genunchii.

— Nimic nu a fost vreodată mai potrivit.

Asta e tot ce am nevoie să aud. Mă reped în brațele lui, gura mea înlănțuindu-se cu a lui.

Agățându-mă de el. Simțindu-l. Iubindu-l.

EPILOG

O briză ușoară umflă faldurile rochiei lui Storm în timp ce ea și Dan pozează având drept fundal soarele de toamnă ce apune scufundându-se în apele oceanului. Este cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată, cu burtica ei protuberantă cu tot. Copilul urmează să se nască peste trei luni și Mia l-a botezat „Bebelușul Extraterestru X”. Nu știu de unde îi vin ideile astea. De la Dan, probabil. Bebelușul este tot o fetiță. Dan glumește spunând că este blestemat să aibă parte numai de fete, dar, în sinea lui, cred că îi lipsește compania feminină. Casa de pe plajă e mai puțin încărcată cu estrogeni zilele astea, cu Livie în New Jersey și cu mine împărțindu-mă între casă, școală și apartamentul lui Trent situat la cinci minute distanță.

— De unde să știu că vor fi atâtea femei sexy la nuntă?

Trent se strecoară în spatele meu și îmi pune brațele în jurul umerilor. Simt o tresărire nervoasă în stomac. Asta se întâmplă de fiecare dată când Trent mă atinge. Chiar și după trei ani, el poate face cu o simplă privire lucruri pe care le credeam imposibile. Sper să nu îi dispară niciodată talentul ăsta.

— Când spui atâtea, te referi la una singură, nu-i așa? șoptesc eu în timp ce îmi las capul pe spate și îmi cuibăresc nasul sub bărbia lui.

El oftează profund.

— Vrei să îmi provoci o erecție în fața părinților mei?

Izbucnesc în râs și îmi întorc privirea ca să îi văd pe Carter și pe Bonnie privindu-ne de la distanță, zâmbind larg. În timpul terapiei, mi-am dat seama că excluzându-i de la bun început din viața mea și a lui Livie, nu le-am oferit șansa de a se reface ca o familie. După ce Trent și cu mine ne-am reluat legăturile, am ținut să le scriu un bilet din toată inima în chip de scuză. Prima dată, Bonnie a apărut la ușa mea înlăcrimată, apoi Carter. Dintr-una într-alta iată-i aici, mână în mână, din nou o familie.

Adierea vântului aduce râsul ușor al lui Livie până la noi. Ea este cu Mia, care e preocupată să îi arate toți dinții ei proaspăt ieșiți. Livie a obținut bursa aceea integrală la Princeton, așa cum ne-am așteptat cu toții, drept urmare, nu prea o mai vedem acum. Sunt tare mândră de ea. Știu că și tati ar fi.

Dar îmi este un dor nebun de ea.

Și cred că se întâlnește cu cineva, dar nu sunt sigură. Este evazivă în privința celor ce se petrec la Princeton, și de obicei, acesta este indiciul că există un bărbat în viața ei. Sper să fie așa. Livie merită acest lucru și mult mai mult chiar.

Mă uit prin mulțimea de fețe prietenoase. Sunt cu toții aici. Cain și Nate — cât se poate de eleganți în costumele lor. Tanner, cu o prietenă pe care a cunoscut-o online. Chiar și Ben, braț la braț cu o bombă blondă, avocată la firma unde tocmai și-a găsit de lucru. Îmi surprinde privirea și îmi face cu ochiul. Nu pot să mă abțin să nu chicotesc. Of, Ben.

— Vrei să mergi la Vegas săptămâna viitoare? îmi șoptește Trent, ciugulindu-mi urechea în joacă.

Chicotesc.

— Am examenele parțiale, ai uitat?

Tocmai am absolvit anul întâi de psihologie la Universitatea de Stat. Am de gând să mă specializez în terapia de tratare a sindromului posttraumatic. Am deja o referință beton din partea unui renumit și neortodox doctor Stayner.

— Doar o excursie scurtă. Până la capelă și înapoi.

— Daaa?

Mă aplec pe spate să mă uit în ochii lui să văd dacă glumește.
Nu văd nimic altceva decât dragoste.

Degetele lui mă mângâie drăgăstos pe obraz.

— Oh, da!

Trent s-a ținut de promisiune. Mă face să zâmbesc în fiecare zi.

Sfârșit

MULȚUMIRI

Am scris acest roman având în suflet un amestec tumultos de încântare și frică. Am ieși complet din zona mea de confort și am atins subiecte din domenii neexplorate până acum, scoțând la iveală unele dintre cele mai cumplite frici ale mele și împachetându-le într-un roman pe care îl ador. Nu aș fi putut face lucrul acesta fără suportul unor persoane nemaipomenite. Le transmit caldele mele mulțumiri redactorilor mei, Heather Self și Kathryn Spell Grimes. Voi două mi-ați dat curaj. Totuși, toate acele discuții despre sfârcuri mi-au creat ceva noduri la stomac și mi-au șubrezit încrederea dobândită. Voi, cu toate momentele entuziaste de încurajare, m-ați făcut să cred că pot face dreptate acestui gen captivant — *New Adult*.

Le mulțumesc colegilor mei de breaslă: Tiffany King, Amy Jones, Nancy Straight, Sarah Ross, C. A. Kunz, Ella James și Adriane Boyd, care au binevoit să parcurgă romanul meu înainte să fie publicat. E foarte greu să faci față acestui val de titluri noi incredibile și vă mulțumesc pentru că v-ați făcut timp pentru cartea mea.

Minunaților bloggeri și cititori de pretutindeni care m-au sprijinit. Nu aș putea să vă numesc pe toți aici pentru că sigur aș uita un nume și aș prefera să intru în pământ și să mor acolo (fapt real: la nunta mea am uitat să mulțumesc fotografului). Voi vă știți care sunteți, fiecare în parte, și cuvintele nu pot fi îndeajuns ca să poată exprima ce simt față de voi. Sunteți niște oameni INCREDIBILI,

și mă simt recunoscătoare să vă am aproape pe fiecare în parte. Vă mulțumesc!

Agentei mele literare, Stacey Donaghy, îi mulțumesc pentru devotamentul de neclintit, pentru absurd de multe ore de muncă, pentru cuvintele de încurajare și pentru că a crezut în mine din prima zi. Îi mulțumesc și pentru că din întâmplare locuiește aproape de mine și putem să ne petrecem timpul la Starbucks și să facem fotografii împreună oriunde ne place. Mulțumesc!

Lui Kelly Simmon de la Inkslinger PR, mulțumiri pentru că mi-ai citit manuscrisul – nefinisat, brut și toate alea – și ai văzut valoarea și potențialul lui. Îți mulțumesc, dragă prietenă!

Îi transmit mulțumiri editorului meu, Amy Tannenbaum, pentru că a crezut în romanul meu și în mine ca scriitoare. Și pentru simplul fapt că a fost extraordinar să lucrez cu ea. Lui Judith Curr pentru că a dat o șansă unei canadience. Întregii echipe de la Atria Books: Ben Lee, Valerie Vennix, Kimberly Goldstein și Alysha Bullock pentru că și-au pus în valoare măiestria și au făcut această carte să strălucească. Mulțumesc!

Prietenilor și familiei mele, pentru susținere și pentru că mi-au suportat stările. Vă mulțumesc!

Soțului meu, care mi-a furat singurul exemplar al cărții și l-a luat cu el la Dallas să îl citească. Asta spune foarte multe. Mulțumesc!

Subiectul conducerii unui autoturism în stare de ebrietate și consecințele acestui fapt m-a îngrozit întotdeauna. Acum, că am copii, nu vă pot descrie cât îmi este de frică. Sunt multe vieți pierdute, destine spulberate, inimi și suflete distruse, toate acestea din cauza unor decizii luate atunci când nu ești capabil să iei astfel de decizii. Dacă această carte va opri măcar o singură persoană în a lua decizia catastrofală de a se urca beat la volan sau de a delega altă persoană să conducă în stare de ebrietate, atunci putem spune că romanul acesta „a realizat” ceva monumental.

– Tucker